

HALKIN KURTULUŞU

10 Nisan 1977
400 KURUŞ

103

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

Kıbrıs halkı üzerindeki emperyalist pazarlıklar son bulsun

Yıllardır emperyalistler, sosyal—emperyalistler, "garantör" adı verilen Türkiye ve Yunanistan'ın hakim sınıfları ve emperyalizmin Kıbrıs'taki uzantıları, Kıbrıs'ın, Kıbrıs halkının üzerine çöreklenmişlerdir. Bunlar kendi çıkarlarını Kıbrıs halkının çıkarı adı altında satmaya çalışmakta, baskı ve sömürü politikalarını sürdürebilmek üzere adada iki milliyetten halk arasında sürekli olarak şovenizmi, düşmanlığı körüklemekte, birbirine düşman etmekte, birbirine kırdırmaktadırlar. Bunlar daimi olarak Kıbrıs'ın Rum ve Türk milliyetlerinden halkının kendi geleceği hakkında karar vermesinin önüne dikilmektedirler.

• Kıbrıs'ın kaderini tayin edecek olan, Türk ve Rum milliyetinden Kıbrıs halkının kendisidir

Bütün dünyada olduğu gibi Akdeniz'de de hegemonya ve emperyalist çıkarları için mücadele eden iki süper devlet bölgedeki buhranı sürekli körüklemekte, kendi çıkarlarını gerçekleştirebil— mek üzere, Türkiye ve Yunanistan'ı, Kıbrıs'ın iki milliyetten halkını birbirine karşı kışkırtmakta, sürekli savaş havası estirmektedirler. Onlar her yerde olduğu gibi bu bölgede de ülkelerin iç işlerine karışmakta, her meseleye burunlarını sokmaktadırlar. ABD emperyalistleri esas olarak işleri kendi çıkarları açısından yatıştırmaya ve kendi çıkarı doğrultusunda çözmeye çalışırken, Rus sosyal-emperyalistleri ise buhranı daha fazla körüklemeye çalışıyorlar ve bu yolla kendilerine yeni çıkarlar, üsler vb. edinmeye uğraşıyorlar. Ancak her iki süper devlet de esasda buhranın daimi olarak sürmesinden yanadırlar. Onların at koşturabilmeleri için en uygun ortam budur. Sürekli geçici "çözümler", sürekli buhran; işte onların esas isteği budur.

Sampson darbesi ve Türkiye'nin adanın bir bölgesini işgali ile iyice derinleşen buhran, hâlâ sürüp gidiyor.

Kıbrıs halkının üzerine çöreklenen bütün bu karşı-devrimci güçler, sürekli olarak bir şeyler söylemekte, Kıbrıs buhra-

De.sa.7.sü.3'de

Sosyal-emperyalist sömürü ve yağma hızlanıyor

Sovyetler Birliği ile 19. Ticaret Protokolü imzalandı. Geçen yıl mart ayında Demirel hükümetinin imzaladığı "ekonomik işbirliğinin geliştirilmesi" anlaşması da, öngörüldüğü gibi, Nisan 1978'de yürürlüğe girdi. Bu son anlaşmaya göre, Sovyetler Birliği Türkiye'ye sermaye ihraç ederken, artık hiç bir sınırlamayla karşılaşmayacak. Yabancı sermayeyi teşvik kanunundan yararlanacak. İskenderun Demir Çelik tesisleri ile ilgili daha önceden imzalanan anlaşmanın mektubu da açıklandı. Buna göre, Sovyetler Birliği'ne 2 milyon dolarlık volfram satılacaktır. Ecevit'in haziran ayında Sovyetler Birliği'ne yapacağı ziyarette de 800 milyon dolarlık bir yeni anlaşmanın imzalanacağı da belirtildi.

Şimdiye kadar Sovyetler Birliği, devletten devlete kredi aracılığıyla sermaye ihraç ediyordu. Şimdi ise, bütün emperyalistler gibi, istediği alana istediği kadar sermaye ihraç edebilecektir. Sovyet tekelci kapitalizmi de, sermaye ihraç etmeden yaşayamaz. Bu son anlaşma ile Sovyet mali sermayesi ülkemize iyice sızmaktadır. Bu anlaşma ile şimdi Sovyet sosyal-emperyalizmi de emperyalistler arasındaki pazar mücadelesinde yeni bir adım atmaktadır.

Sermaye ihracının yanısıra, hammadde kaynaklarının ele geçirilmesi de bütün emperyalistlerin emelidir. Volfram, savaş sanayiinde ve uzay araştırmalarında kullanılan çok önemli bir madendir. Dünya üzerinde çok az miktarda bulunur. Var olan rezervlerin 30 yılda tükeneceği hesaplanmıştır. Ayrıca volframı işlemek için gerekli teknoloji yalnızca emperyalist ülkelerde vardır. Sovyetler Birliği, şimdilik 2 milyon

Devamı Sayfa 6'da

Bu kadehler sömürü ve yağma için kalkıyor

«Halktan halka yardım» mı? Emperyalist yağma mı?

Başta T"K"P olmak üzere TİP, TSİP gibi sosyal-faşistler ve pek çok ortayolcu revizyonist Sovyetlerle imzalanan anlaşmaları "halktan halka" yardım olarak değerlendiriyorlar. Oysa emperyalizmin sermaye ihracı hangi halka, nasıl yardım etmiş ki? Sovyetlerin sermaye ihracı, Kruşçev revizyonizminin "kapitalist olmayan yoldan kalkınma" teziyle başladı. Bu teori, proletarya diktatörlüğünün Sovyet Anayasasından çıkarılıp atılması ve yerine "bütün halkın devleti"nin konmasıyla bütünleşmiştir. İşte "halktan halka" yardım, "bütün halkın devleti" denilen tekelci burjuva diktatörlüğünün ülkemiz halkına karşı uyguladığı emperyalist sömürüdür.

Seydişehir'deki sonuç halidir. Geri teknoloji sonucunda fabrikanın 1/3'ü aylardır çalışamaz durum-

Devamı Sayfa 6'da

Nato, Amerikan emperyalizminin denetiminde, saldırgan bir askeri pakttır

4 Nisan saldırgan NATO askeri paktının kuruluş yıldönümüdür. Amerikan emperyalizmi, NATO'yu, halkların bağımsızlık mücadelesini boğmak ve Avrupa halkları üzerindeki hegemonyasını sağlama bağlamak için kurdu.

Egemen sınıflar "NATO'suz yapamayız" hikayesini tekrarlayıp duruyorlar. CHP hükümeti de NATO'ya sarılmaktan başka bir şey yapmadı. Batılı emperyalist sistem içinde bir yarı-sömürge olan ülkemiz de NATO, Amerikan emperyalizminin diğer süper devlete karşı rekabeti çerçevesinde Türk Ordusunu denetlemektedir. NATO hiç bir şekilde Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı ülkemizin "milli bağımsızlığını savunan" bir örgüt değildir. Tam tersine Amerikan emperyalizminin ülkemiz üzerinde uyguladığı yeni sömürgeci yöntemlerin saldırgan askeri aracıdır. İki süper

Devamı Sayfa 6'da

HALKIN KURTULUŞU

İşçi sınıfıyla ve bütün halkla bağlarımızı pekiştirelim

Ecevit'in deyimiyle Türkiye gerek iç, ve gerekse dış politikada "hararetli" günler yaşıyor. CHP hükümeti bir yandan emperyalistlerle ve onların mali kurumlarıyla yeni "anlaşmalar" imzalarken, bir yandan da yeni "ekonomik tedbirler" almaya ve bunları uygulamaya devam ediyor.

IMF ile varılan "anlaşma"dan ve IMF'nin yaktığı "yeşil ışık"tan sonra emperyalistlerin eli kanlı diplomatları birbiri peşi sıra ülkemize akın etmeye başladılar. Emperyalistlerle egemen sınıflar arasında imzalanan her yeni "anlaşma"nın arkasından kadehler kaldırılıp, şampanyalar patlatılıyor. Diğer yazılarımızda üzerinde detaylı olarak durduğumuz gibi, her yeni gün ABD emperyalistleri ülkemiz üzerindeki ekonomik ve siyasi hegemonyalarını pekiştirirken, Sovyet sosyal-emperyalistleri de ekonomik yayılmalarını artırmaktadırlar.

Ülkemizdeki emperyalist boyunduruk, krediler, anlaşmalar, sermaye ihracı, hammadde sömürüsü, dış ticaret vb. yollarla her yeni gün biraz daha pekişmektedir.

Komprador burjuvazi ve toprak ağaları, bir yandan CHP hükümeti aracılığıyla ülkemizi ekonomisinden siyasetine kadar bütün alanlarda emperyalistlere daha büyük bir oranda peşkeş çekerken, bir yandan da emekçi halk üzerindeki ekonomik ve siyasi saldırılarını yoğunlaştırmaktadırlar. Bugün derinleşen ekonomik ve siyasi buhranın ve Washington ve Moskova'dan yakılan "yeşil ışık"ın ne anlama geldiği emekçi halkın gözünde somutlaşmaya başlamıştır artık. İç politikadaki "hareketlilik" faşist katliamlardan, devalüasyondan, zamlardan, vergilerden, kısacası emekçi halkın açlığa ve yoksulluğa mahkum edilmesinden başka bir şey değildir.

Egemen sınıflar yakılan "ışık"ların faturasını emekçi halka ödetmeye, buhranın bütün yükünü daha büyük bir oranda işçilerin, köylülerin, memur ve öğretmenlerin omuzlarına yıkmaya çalışmaktadırlar. İşçi sınıfının ve emekçi halkın yaşama düzeyi giderek düşmektedir.

De.sa.7.sü.6'da

DOÇENT SERVER TANİLLİ'YE DÜZENLENEN SALDIRIYI LANETLİYORUZ !

Faşist katiller kurdukları pusulara kendileri düşecektir

Yurdun dört bir yanında halkımızın aydınlanan bilinci ve yüreğinde tutuşan mücadele ateşi, karanlık köşe başlarında kurulan pusularla boğulmaya çalışılıyor. Faşist diktatörlüğün kiralık katilleri şimdi panik içinde kendinden olmayan herkese saldırıyor. Faşist saldırılar yurtsever, demokrat kesimlere kadar ellerini uzatıyor. Bir süre önce Ankara'da savcı Doğan Öz ve Doç. Yalçın Sanalan, Erzurum'da Doç. Orhan Yavuz Ülkü Ocak'lı ve MHP'li sivil faşistlerin, MİT ve Kontr-Gerilla'nın işbirliği ile vuruldular. Bu cinayetler zincirine bir yenisi daha eklenmek istendi: İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi öğretim üyesi Doç. SERVER TANİLLİ, 7 Nisan 1978 gecesi Bostancı'daki evine giderken açılan ateş sonucu ağır yaralandı.

De.sa.7.sü.8'de

AMERİKA'NIN "AMBARGO"YU KALDIRMASININ DİYETİ NE OLDU, NE OLACAK?

Carter yönetiminin Türkiye'ye uygulanan "ambargo"yu kaldırma önerisi, Amerikan Temsilciler Meclisi Dış İlişkiler Komisyonunda görüşülmeye başlandı. Teklif bir dizi komisyondan geçtikten sonra sonuçta Kongre'de ele alınacaktır.

Ancak gelişmelere bakıldığında, Amerika'nın "ambargo"yu kaldırdığı şimdiden söylenebilir.

Faşist burjuva basını, hükümet sözcüleri, CHP'li köşe yazarları bunu bir müjde gibi açıklamakta, "ambargo"nun kaldırılmasının "yarar"larından bahsetmekte, Türkiye'nin sözde kazançlarını sıralamakta; izlenen "haysiyetli" ve "uzlaşmaz" tavır karşısında, Amerika'nın en sonunda gerçekleri gördüğünden dem vurmaktadırlar.

Ama gerçekler böyle midir? Hayır. Bütün bunlar, halkı ağulamak, gerçekleri çarpıtmak üzere söylenen sözlerden ileri gidememektedir.

Ecevit ve CHP hükümeti, aslında her işin önceden "teknik görüşmeler", "diplomatik ziyaretler" vb. yoluyla kotarıldığı danışıklı bir döğüşün göstermelik unsurları olan blöflerle, düzenlemelerle olanı biteni gizlemeye çalışıyorlar. Bir yandan

De.sa.7.sü.1'de

CHP yönetimi, ithalat kararnamelerini değiştirerek bir defa daha komprador burjuvaziye boyun eğdi

Kur farklarının ithalatçılara ödettirilmesiyle ilgili kararname geri alındı. Devalüasyondan sonra ithal edilen malların yurtdışındaki fiyatı arttı. Aradaki farkı, doğal olarak ithalatı yapan burjuvazinin ödemesi kararlaştırılmıştı. Ancak komprador burjuvazi her alanda olduğu gibi, burada da isteğini CHP yönetimine kabul ettirdi. CHP hükümeti devalüasyonla emekçi halka ağır yükler bindirdi. Sümerbank, Denizyolları, SEK gibi Kamu İktisadi Teşekküllerinin mallarına çok ağır zamlar yaptı. Ancak, birkaç ithalatçı kompradora sıra gelince, CHP reformizmi gerçek yüzünü ortaya koydu. Değiştirilen kararname ile artık ithalatçılar ithalata devam edecek ve aradaki farkı 10 ayda ödeyebilecek. Oysa ilk kararnameye göre, farkı ödemeyen hiç bir komprador ithalat yapamayacaktı. Bu durumda 10 ay içinde, 12 Mart'ın bakanı Ziya Müezzinoğlu elbette hizmet ettiği komprador burjuvaziyi kollayacak yeni bir yöntem bulacak ve fark gene emekçilere bindirilecektir.

CHP hükümeti aracı, tefecilere de karşı değildir. Burada da daha 2 hafta önce çıkarttığı bir kararnameyi geri aldı ve bundan böyle demir çelik ithalini gene komprador burjuvazi yapabilecek. Eskiden olduğu gibi birkaç ithalatçı burjuva "mutemet" adı altında küçük işyerlerinin ithal belgelerini toplayacak; demiri ithal edip, karaborsadan satacak. Tıpkı Demirel'in başbakanlığı sırasında, Faik Türün'ün yönettiği Umumi Mağazalar A.Ş.'nin demir karaborsasını "mutemet" eliyle sürdürmesi gibi.

Aracı, tefeciye, karaborsacıya hiç dokunmayan CHP hükümeti, komprador burjuvazi ve toprak ağaları tarafından iyice hizaya getirildi. [illegible]

Devamı Sayfa 6'da

Sümerbank mallarına yüzde 50 zam yapıldı:

CHP hükümeti, halkı kefen bezine muhtaç hale mi getirmek istiyor?

Sümerbank mallarına da zam yapıldı. İşçiler, köylüler, yoksul halk kitleleri Sümerbank'tan giyinmek zorundadır. Çünkü yılda 11 bin lira kazanan milyonlarca orman köylüsü, işçisi 1000 liraya ayakkabı alamaz. Ayda 2400 lira eline geçen işçi 2000 liraya ceket alamaz. Sümerbank mallarına yapılan zam % 50 ve daha fazladır. Bu zam, doğrudan doğruya en yoksul halk kitlelerinin birkaç dilim ekmeğine göz dikmiştir. Yoksul halk kitleleri en çok gaz, bez, tuz tüketir. Gaz yoktur, tuz ithal edilebilirse bulunuyor. İşte şimdi bez de aslan ağzındadır. CHP hükümeti milyonlarca işçi ve köylüyü yoksa ölüsünü gömecek kefen bezine muhtaç hale mi getirmek istiyor?

Egemen sınıflar, Kamu İktisadi Teşekkülleri'nin mallarına yapılan zamların kaçınılmaz olduğunu, çünkü bunların zarar ettiğini söylüyorlar. Oysa yalan apaçıktır. Çünkü, Sümerbank geçen yıl 100 milyon lira kâr etmiştir. Zamlar, emperyalistlerin ve egemen sınıfların buhranının yükünü

De.sa.7.sü.3'de

PTT emekçileri, Valilik önünde yaptıkları gösteride Kontr-Gerillanın ve tüm faşist yuvaların dağıtılmasını, faşist saldırganların bulunarak hesap sorulmasını istediler.

PTT Emekçileri İstanbul Valiliği önünde anti-faşist bir gösteri yaptılar

Onlarca PTT emekçisi, PTT emekçilerine karşı girişilen faşist saldırı ve cinayetleri lanetlemek için 3 Nisan'da İstanbul Vilayeti önünde bir gösteri düzenlediler. Düzenlenen gösteri çevredeki halkın da katılmasıyla güçlendi.

Polis, PTT emekçilerinin Vilayet'in önüne bıraktıkları pankartları yırttı ancak göstericileri yıldıramadı, faşist diktatörlüğe karşı yılmadan mücadele edeceklerine andiçen PTT emekçileri ve gösteriye katılan diğer emekçiler "Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet", "Tüm Halka İş ve Can Güvenliği" sloganlarını atarak dağıldılar.

Vilayet önünde konuşma yapan bir PTT'li arkadaş şunları söyledi:

"PTT emekçilerine yapılan saldırılara bir yenisi daha eklendi. 31 Mart'ı 1 Nisan'a bağlayan gece, PTT şehirlerarası servis arabası Fındıkzade'deki [illegible] önünde faşistlerin saldırısına uğramıştır. Şoför ve 23 kadın emekçi tehdit edilmiş, arabanın camları kırılarak içindekiler dövülmüştür. Bu saldırılar ilk değildir. Özel-

Dev.Sa.7.sü.8'de

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN

Anarşizm: Karşı devrimin hizmetinde bir ideoloji ve faaliyet

● Bugün özellikle Avrupa'da anarşizm, bireysel terör yeniden canlanıyor. Avrupa ülkelerinde emperyalist burjuvazinin buhranı keskinleşiyor. En geniş işçi kitleleri mücadeleye atılıyor. Bunun karşısında Aldo Moro'nun, Schleyer'in kaçırılması gibi anarşizmden kaynaklanan eylemler de artmaktadır. Bunlar, burjuva basını tarafından "devrimci" eylemler olarak ele alınmaktadır.

Anarşizm, işçi sınıfına yabancı ve düşman bir akımdır. Tiran radyosunun 10 Nisan 1977 tarihli yayını, "sol" görünümüne rağmen gerçekte revizyonist olan bu akımın yüzünü açığa çıkarmaktadır:

Devrime ve komünizme karşı olan anarşist,Proudhoncu teoriler her yerde serpiliyor. Troçkizm ise moda haline gelmiştir. Anarşizm, 'sol' oportünizm ideolojik ve siyasi bir akım olarak ne yeni bir şeydir, ne de özel insanlar tarafından kazara yaratılmıştır. O, aydınların ve diğer sosyal sınıfların bireysel unsurlarının parçası olan küçük-burjuvazinin hedeflerinin ve maksatlarının bir yansımasıdır. Bir ütopik (hayalci) romantizm biçimi olarak anarşizm, devrimci harekete zarar vermiştir ve yenilgiye uğramasına rağmen hala vermektedir. Kendi dönemlerinde Marks ve Engels , Bakunin ve Proudhon'un ve Lenin, Kropotkin'in anarşist görüşlerini teşhir etmişlerdir. Ne var ki, bugün de anarşizm varolmaya devam etmektedir. Hatta bir dizi batı kapitalist ülkesinde, özellikle Fransa, İtalya,İspanya'da ve Latin Amerika'da yaygın bir hale gelmiştir. Bu ülkelerin bir çoğunda gençlik, öğrenciler ve aydınlar arasındaki bazı hareketler anarşist görüşlerin etkisi altındadır. Geçmişin Şitruer, Proudhon, Bakunin, Kropotkin gibi anarşist önderlerin ve Cohn Bendit ve diğerleri gibi çağdaş yazarlarının bugün yarattığı yankı neyle izah edilebilir?

Çeşitli kitle hareketlerine,özelliklegençliğin ve aydınların içine sızarak anarşistler, anti-Marksist görüşleriyle bunları yoldan saptırmaya ve maceracılığa sokmaya çalışıyorlar. Onlar, aşırı devrimci sloganlarla ortaya çıkıyorlar. Fakat pratikte revizyonistlerle birlikte devrimi baltalamaya çalışıyorlar. Lenin şöyle demiştir: "Anarşizm, çoğunlukla işçi hareketindeki oportünist günahların bir çeşit cezası olmuştur. Bu iki çirkin şey birbirlerini tamamlar."

Başlangıçta devrimci partiler olan pek çok işçi sınıfı partisinin oportünizm yolunu tuttuğu bir sırada, özellikle II. Enternasyonal'in ihanetini takiben anarşizmin yaygın bir hale geldiği bir gerçektir. Sovyet revizyonist partisinin 20.Kongresinden sonra da bazı farklılıklara rağmen, benzer bir durum görülebilir. Pek çok komünist partisi revizyonizm tarafından yutuldu. Nitekim bu iki dönemin ortak özelliği revizyonizmin canlılık kazanması ve yaygınlaşmasıdır. Böyle durumlar anarşizmin serpilmesi için çok elverişlidir. Sözde sol lafazanlığıyla, burjuva ve revizyonist parti ve ülkeleri sözde eleştirmesiyle anarşizm,kitleler içinde kargaşalık tohumları eker. Onları devrim ve sosyalizm yolundan saptırmak amacıyla, onların kafasını karıştırır. Bu, beklenmesi gereken bir şeydir. Çünkü anarşizm, Lenin'in dediği gibi, "burjuvaziye, bütün öfkeli saldırılarına rağmen burjuva dünya görüşünedayanır." Bu yüzden aralarındaki ayrılıklar ne olursa olsun, anarşistler ve revizyonistler aynı kamptadır. Devrim ve görevleri, Parti ve onun rolü, devlete ve geleceğine karşı tavır gibi meselelerde anarşistlerin tavrı, gerek geçmişte,gerek bugün Marksist-Leninistlerin tamamen zıddıdır. Anarşistler devrimde proletaryanın ve onun partisinin rolünü inkar ederek, devrimin itici gücü meselesini çarpıtıyorlar. Onlaragöre, lumpen-proletarya bir yana devrimin itici gücü çeşitli öğrenci gruplarından oluşmaktadır. Ve onların hareketi, işçi hareketini başlatacak kıvılcım olacaktır. Ve herhangi bir devrimci harekette işçi sınıfının önder rolünün yerini alan tayin edici etkendir. Ne var ki, ne öğrenciler, ne de bir başkası işçi sınıfının bu mücadeledeki rolünü oynayabilir. İşçi sınıfı devrimde her zaman itici güç olmuştur; ve her zaman olacaktır. İşçi sınıfının devrimdeki rolünü inkar etmek, bizzat devrimle mücadele etmek,devrimin yürütülmesini ve zaferini engellemek anlamına gelir. Enver Hoca yoldaş şuna işaret etmiştir: "Devrimde hegemonya meselesi büyük ilkeli öneme sahiptir. Çünkü bizzat devrimin yönetimi,tutarlı gelişimi ve sonucu, onun başında kimin bulunduğuna, kimin önderlik ettiğine bağlıdır. İşçi sınıfının ve onun önder rolüne karşı tavır, bütün devrimciler için mihenk taşıdır. Nevar ki oportünizmin sağ ve "sol"çeşitleri, her ikisi de işçi sınıfının önder rolünü inkar etmektedir. Bu,birleştikleri noktalardan bir tanesidir."

Bugünkü anarşistler, selefleri gibi, kapitalizmin yıkılmasından ve bu amaçla kullanılması gereken mücadele biçimlerinden de bahsediyorlar. Bazıları, burjuvazinin, bireysel grupların, tecrit olmuş gerillaların sürekli sözde devrimci eylemleriyle devrilebileceğini iddia ediyorlar. Bazıları bireysel terörden yanadır. Diğerleriyse hala, Marks tarafından çürütülmüş olan "genel grev kapitalizmi yıkabilecek en üst mücadele biçimidir" şeklindeki eski teze sarılıyorlar. Ne var ki gerek teori, gerek pratikte, ispatlanmıştır ki, kapitalizmi ortadan kaldırabilecek herhangi bir grev biçimi yoktur. Bunu ancak proletarya devrimi yapabilir.

Devrimin görevlerine gelince anarşistler iyice çıkmaza girmektedir. Onlaragöre, devrimin temel görevi bugün var olan kültürel eşitsizliğin ortadan kaldırılmasıdır.Onlar, böylece, devrimin gerçek temel görevi olan eski devlet cihazının parçalanmasını ve proletarya diktatörlüğünün kurulmasını gizliyorlar. Lenin'in dediği gibi "herhangi bir devrimin esas meselesi iktidar meselesidir." Üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin ve uzlaşmaz sınıfların doğmasıyla ortaya çıkan kültürel eşitsizlik, kafa emeği ile kol emeği arasındaki zıtlık bütün sömürücü toplamların özelliğidir. Bu şeyler, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin ortadan kaldırılmasıyla yok edilebilir. Bu mülkiyetin yerine toplumsal mülkiyetin konması, toplumsal hayatın bütün alanlarında insanlar arasındaki gerçek eşitliğin temel şartıdır. Böyle bir şey ancak kapitalizmin ortadan kaldırılmasıyla, proletarya devrimi sayesinde, proletarya diktatörlüğünün kurulmasıyla gerçekleşebilir.

Devrimin bütün diğer düşmanlarıgibi anarşistler de, teorik ve pratik bakımından esas saldırılarını işçi sınıfı partisine ve onun proleter devrimdeki önder rolüne yöneltmişlerdir. Onlar, Marksist-Leninist partinin yaratılmasının ve onun önder rolünün gerekliliğini tamamen inkar ederek kitlelerin kendi kendine örgütlenmesi teziyle ortaya çıkmaktadırlar. Bunu teorik temel olarak alan anarşistler, işçi hareketinde kendiliğindencilik teorisine sahiptirler. Özünde onlar, ancak işçi sınıfı partisinin yerine getirebileceği bir görev olan, işçi sınıfı hareketini bilinçlendirmek için, ona bilimsel sosyalizmin tanıtılmasının gerekliliği fikrine karşıdırlar. Onlar, partinin etkisinden uzak sözde anonim bir hareket, böylece kendiliğinden bir hareket istemektedirler. Fakat tarihin gösterdiği ve Lenin'in kanıtlarıyla ispatladığı gibi, kendiliğinden hareket işçi sınıfını kapitalist sömürüden asla kurtaramaz.Çünkü tarihi görevi hakkında onu bilinçlendiren, onu örgütleyen, ona yol gösteren ve onu yöneten kendi devrimci partisidir. Marksist-Leninist partinin geliştirdiği ve işçi sınıfının ve diğer emekçi kitlelerin bilincine soktuğu devrimci teori olmadan devrimci bir hareket olamaz. AEP 7. Kongresinde Enver Hoca yoldaş şöyle dedi: "Ancak Marksist-Leninist teoriyle silahlanmış işçi sınıfının devrimci partisi,tarihi görevi hakkında işçi sınıfını bilinçlendirebilir. Ve mücadelenin hedeflerini ve bunlara ulaşma yollarını açıkça tanımlayabilir." O, şunu vurguladı: "Proletarya diktatörlüğünün kurulması ve sosyalizmin inşası için karmaşık mücadelede Parti, işçi sınıfını ve bütün müttefiklerini örgütler, eğitir, harekete geçirir ve yönetir."

Marksizm-Leninizmle anarşizm arasındaki ayrılıkların çok açık olduğu bir diğer mesele, devlete karşı tavırdır. Anarşistler, devletin fark gözetmeden tamamen yıkılmasın-

Devamı Sayfa 6'da

Irkçılığa karşı mücadele emperyalizme karşı mücadeleden ayrılamaz

1978 yılı ırkçılığa karşı mücadele yılı ilan edildi. Çağımızda, ırkçılığa karşı mücadele, emperyalizme karşı mücadelenin bir parçasıdır. Irkçılık, emperyalistlerin ve sadık uşaklarının ezilen halklara karşı uyguladığı baskı ve zulmün en yoğunlaşmış bir biçimidir.

Bugün özellikle Afrika'da, ırkçı faşist Rodezya ve Güney Afrika rejimleri, Afrikalı halka karşı azgın bir ırk ayrımı (Aparteid) uyguluyor. Güney Afrika'da ve Rodezya'da egemen sınıflar, emperyalist tekellerin en güvenilir savunucularıdır. Onlar, nüfusun onda birinden daha azını oluşturdukları halde, Afrikalı çoğunluğun en doğal insani varlıklarını dahi kan ve ateşle tehdit ediyorlar.Güney Afrika'da,aşırı yoksul zenci nüfus, sömürünün azaltılması için mücadele edince şehirlerden uzakta özel bir bölgeye toplanmak istendi. Güney Afrika ırkçı rejimi bu bölgelerin etrafını asker ve polisle çevirerek Afrikalı halkı tam anlamıyla bir esir gibi kullanmak istedi. Irk ayrımına karşı geçen yıl mücadele alevleri yayıldı. Irkçı faşist rejimler, Soweto'da, Johannesburg'da kıtanın gerçek sahibi Afrikalı halka karşı soykırıma giriştiler. Ancak Güney Afrika ve Rodezya rejimlerine karşı şimdi artık Namibya, Azanya ve Zimbambve halklarının silahlı kurtuluş mücadelelerinin kıvılcımları koca bir bölgeyi sarmıştır.

Güney Afrika'da, Rodezya'da ve diğer yerlerde halklar,emperyalizmin uşağı ırkçı faşist rejimleri devireceklerdir.

Salisbury ve Pretorya rejimlerinin baş destekçileri onyıllardır emperyalistler olmuşlardır.Zaten bu ırkçı rejimleri kuranlar, Afrika kıtasını talan eden eski tipte sömürgeciler, kolonyalistlerdir. Onlar, Güney Afrika'nın çok zengin elmas madenlerini onyıllardır ellerinde tutuyorlar. Elmasa çok yüksek değerini veren Afrika halkını gerçek köleler gibi sömürenler, İngiliz, Alman ve diğer emperyalistler oldular. İkinci emperyalist paylaşım savaşından sonra Amerikan emperyalistleri diğerlerinin yanında ve başında yer aldılar. Son birkaç yıldır, başta Amerikan emperyalistleri olmak üzere hepsi, "demokratikleşme", "liberalleşme", "Afrikalılaştırma"gibi yalanlarla sömürülerinidaha kurnazca sürdürmek istiyorlar. Namibya, Zimbambve ve Azanya halklarının silahlı kurtuluş mücadelesine karşı, bütün emperyalistler yıllar boyunca ırkçı faşistlere silah sağladılar, paralı askerler gönderdiler. Afrika halklarının mücadele alevleri şimdi emperyalist uşaklarının çiftlik-

De.sa.7.sü.1'de

İran halkının mücadelesi faşist Şah rejiminin temellerini sarsıyor

İran'da halk mücadelesi, zalim Şah rejiminin temellerini sarsıyor. Kan dökücü İran Şahı Amerika'da yaptırdığı şatosuna kaçış planları yapıyor.On binlerce kişi artık yürüyüş ve gösterilerle yetinmiyor. İsfahan'da, Tebriz'de ve diğer şehirlerde emekçi kitleler doğrudan doğruya devlet binalarına karakollara saldırıyorlar. Vali konakları işgal ediliyor.

İran halkının, Amerikan uşağı Şah rejimine duyduğu nefret çok derindir. 1953'de petrolleri millileştirmek isteyen Başbakan Musaddık'ı bir darbeyle deviren Amerikan emperyalizmi sadık köpeği Şah'ı, korkudan kaçtığı İsviçre'den geri getirdi. İşte 25 yıldır sömürü ve zulmün uygulayıcısı Şah şimdi bir daha kaçmaya hazırlanıyor. O, ak devrim masalıyla, sözde toprak devrimi yapmak yalanıyla köylülerin elindeki toprakları zorla aldı.Kendi yakınlarına ve büyük tarım işletmelerine peşkeş çekti. O, İran'ın belli başlı ihracat kaynağı olan petrolü her zaman Amerikan tekellerinin isteği doğrultusunda kullandı. Cezayir, Libya gibi ülkelerin petrol fiyatlarını artırma tekliflerini önlemeye çalıştı. Petrol gelirlerini, kendi sülalesi ve İran egemen sınıfları için kullandı. Milyarlarca dolarlık silahı gene Amerikan tekellerinden satın aldı ve bunlarla Ortadoğu'da Dofar halkının, Afrika'da Eritre halkının kurtuluş mücadelesini bastırmaya çalıştı. İran halkının isyanını, gene bu petrol parasıyla beslediği köpekleri aracılığıyla kan ve ateş içinde bastırmaya çalışmaktadır. Gizli polis örgütü SAVAK, CİA'nın

Devamı Sayfa 6'da

Hollanda'da İranlı yurtsever devrimci öğrenciler, faşist Şah rejimini protesto için yürüyüş yaptılar. CİSNU'nun düzenlediği yürüyüş hazırlıklarına Halkın Kurtuluşu taraftarları aktif biçimde katıldılar.

Yürüyüş boyunca Şah'ın faşist rejimini protesto eden Hollanda'ca konuşmalar yapıldı. İran'daki faşist cinayetleri protesto için Türkçe ve Hollandaca sloganlar atıldı. Kitlenin dikkatle izlediği yürüyüş Amerikan Konsolosluğunun önünde son buldu. CİSNU adına yapılan konuşmadan sonra FRAP'ın, POLİSARİO'nun, Halkın Kurtuluşu'nun mesajları okundu. Daha sonra Şah'ın bezden yapılmış bir maketi yakıldı. Enternasyonal söylendi. Yürüyüş faşist Şah rejimine karşı mücadele ruhunu canlandıran coşkulu hava içinde son buldu.

İranlı yurtseverler Doğu Berlin'de de İran Büyük elçiliği'ni işgal ettiler. CİSNU önderliğinde yapılan eylemle, faşist Şah rejiminin Tebriz halkına karşıuyguladığı katliam protesto edildi. İran bayrağına SS işaretleri çizilerek, Elçiliğin penceresinden aşağı asıldı. Doğu Alman polisi İranlı devrimcileri tutukladı; bir yıl hapse mahkum etti. Ancak CİSNU başta olmak üzere, bütün dünyada ilerici kuruluşlar bu baskıları Doğu Alman elçilikleri içinde protesto ettiler. Tutuklu devrimciler serbest bırakıldı.

Alman işçi sınıfı, 1920'lerde Sosyalizm için oluk gibi kanını akıtmış bir sınıftır. Onun Liebnecht, Rosa Luxemburg gibi savaş alanlarında can vermiş önderleri vardır. Thalmann gibi, Hitler faşizmine boyun eğmemiş önderleri vardır. O gelecek günlerde elbette ekonomik mücadele sınırlarında kalmayacaktır.

Batı Almanya'da işçi sınıfının mücadelesi yükseliyor

Almanya'da matbaa işçilerinden sonra 650 bin metal işçisi greve gitti. Aralarında onbinlerce Alman olmayan işçinin de bulunduğu grevciler ücretlerin artırılmasını ve daha iyi çalışma şartları istiyorlar. Grev, işçilerin birtakım kısmi haklarını almasıyla sona erdi. Grev Hamburg'dan Münih'e kadar bütün Almanya'yı sardı. Ford, Opel gibi Amerikan-Alman tekelleri de grevden sarsıldı.

Bu grev, emperyalist sistemin buhranının artık iyice yayıldığını ve derinleştiğini göstermektedir. Almanya'da 30 yılı aşkın süredir yaygın bir grev olmuyordu. 1975 yılında çoğunluğu Türkiyeli işçilerin oluşturduğu Ford fabrikasındaki grev, Alman tekelci burjuvazisi tarafından bir istisna olarak görüldü. Bu grev vahşice bastırıldı. Batılı emperyalist sistemin buhranı,yalnızca Fransa'da,İngiltere'de, İtalya'da değil, artık Batı Almanya'da da iyice yüze çıkmıştır. İşsizlik artık Almanya'da da % 5'i aşmıştır. Yüzbinlerce yabancı işçi memleketlerine geri gönderilmiş olmasına rağmen, Alman tekelci burjuvazisi çaresizdir. Son iki yıldır Volkswagen gibi ünlü fabrikaların kapanması, sayısız fabrikada kısıtlı iş saatinin uygulanması dahi Alman tekelci burjuvazisinin derdine derman olama-

Dev.Sa.7.Sü.3'de

Marksist - Leninist hareket bütün dünyada büyüyor ve güçleniyor

İtalya Komünist Partisi ML, 3. kongresini tamamladı

İtalya Komünist Partisi/Marksist-Leninist geçenlerde 3. Kongresini yaptı. İKP/ML, Kruşçev revizyonizmine karşı mücadele içinde kurulmuş bir Marksist-Leninist partidir. O, Togliatti'ye ve benzerlerine karşı Marksizm-Leninizmin bayrağını yükselterek kurulmuş bir partidir. İtalya proletaryasının öncüsü olarak,Antonio Gramcis'in komünist mirasını devralmıştır.İKP/ML, o zaman nasıl Kruşçev revizyonizmine karşı Marksizm-Leninizmin bayrağını yükselttiyse, günümüzde de revizyonist "Üç Dünya Teorisi"ne karşı gene Marksizm-Leninizmin kızıl bayrağını yükseltmektedir. O, dün olduğu gibi bugün de, hem Berlinguer'in revizyonist partisine, hem de İtalyan tekelci burjuvazisinin kuyruğundaki "Üç Dünya" teorisyenleri gibi her türden oportünistlere karşı İtalya proletaryasının mücadele barikatlarının önünde çarpışmaktıdır.

Almanya Komünist Partisi ML'nin İtalya Komünist Partisi ML'nin 3. Kongresi'ne selam mesajı

"Sevgili Yoldaşlar,

KPD/ML Merkez Komitesi, bütün parti adına İKP/ML'nin 3. Parti Kongresi'nin başarı ile sonuçlanmasından dolayı sizlere kardeşçe ve devrimci mücadele selamlarını iletir...

İKP/ML, burjuvaziye, emperyalizme ve iki süper devlete, aynı şekilde revizyonizme ve devrimin bütün düşmanlarına karşı mücadelede en ön safta yer aldı ve alıyor. İKP/ML, Marksizm-Leninizme bağlılığı ve devrimci faaliyeti ile kitleler içindeki rolünü ve etkisini önemli ölçüde güçlendirdi...

Bugün, işçi sınıfını ve devrimci halkları karışıklığa düşürmek, dünya Marksist-Leninist hareketini bölmek, devrimin ve sosyalizmin büyük davası uğruna verilen mücadeleyi engellemek için emperyalizm, burjuvazi, revizyonizm ve oportünizm bütün yönleri ile büyük gayret harcıyorlar... Bizim partilerimiz, modern revizyonizme ve onun yeni bir varyasyonu olan "Üç Dünya Teorisi"ne karşı sebatla mücadele ediyorlar...

Yaşasın İtalya Komünist Partisi / Marksist-Leninist !

Yaşasın Proleter Enternasyonalizmi !

Marksizm-Leninizm Zafere Ulaşacaktır !

Arnavutluk Emek Partisi'nin İtalya Komünist Partisi ML'nin 3. Kongresi'ne mesajı

Değerli Delege Yoldaşlar,

Partinizin 3. Kongresi, proletaryanın sınıf mücadelesinin ve dünya halklarının anti-emperyalist mücadelelerinin şiddetlendiği, kapitalist ve revizyonist sistemin genel krizinin kötüleştiği ve derinleştiği ve devrimin bugünkü bir görev olarak durduğu şartlarda toplanmaktadır.

Amerika'nın başını çektiği emperyalizm, Sovyet sosyal-emperyalizmi, gerici burjuvazi ve uşakları her türlü araçla, işçi sınıfının ve kitlelerin devrimci örgütlerini tasfiye etmeye, haklı baş kaldırışlarını bastırmaya, devrimi boğmaya çalışmaktadırlar...

Her renkten modern revizyonistler, şu veya bu yolla proletaryayı ve halkları bölmeye çalışarak, proletarya devriminin tarihi gerekliliğini reddederek ve halkların kurtuluş mücadelelerini sabote ederek onların yardımına koşmaktadırlar...

3. Kongrenize tam başarı diler ve bunun İKP/ML'nin İtalyan proletaryasının ve emekçi halkın çıkarlarını savunma, kapitalist baskı ve sömürüye karşı, emperyalizme, sosyal-emperyalizme karşı ve devrimin ve sosyalizmin tüm düşmanlarına karşı mücadelesinde yeni bir aşamaya işaret edeceğine olan güvenimizi belirtiriz.

Yaşasın İtalya Komünist Partisi / Marksist-Leninist !

Yaşasın Arnavutluk Emek Partisi ve İKP/ML Arasındaki Proleter Dostluk

Yaşasın Proleter Enternasyonalizmi !

Marksizm-Leninizme Şan Olsun !

ARNAVUTLUK EMEK PARTİSİ
MERKEZ KOMİTESİ ADINA BİRİNCİ SEKRETER
ENVER HOCA

«1 Mayıs, İşçi Sınıfının Uluslararası Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü»nü bütün ülke çapında güçlü bir şekilde kutlamak için ileri!

YAŞASIN 1 MAYIS

faşizme ölüm halka hürriyet

HALKIN KURTULUŞU

1 Mayıs kampanyasında proleter devrimciler arasındaki güç birliğine özel bir önem verelim

1 Mayıs işçi sınıfının bayramıdır, esas olarak işçi sınıfıyla ve proleter devrimcilerle ilgili bir meseledir. 1 Mayıs kampanyası boyunca bütün proleter devrimciler, işçi sınıfının ve bütün halkın mücadelesine önderlik etmenin, işçi sınıfı hareketi ile proleter devrimci hareket arasındaki bağları güçlendirmenin yanı sıra, proleter devrimci hareketin gelişip güçlenmesi için, bir üst düzeye yükselmesi için de mücadele ederler.

Bu bakımdan, 1 Mayıs kampanyası diğer bütün şeylerin yanı sıra proleter devrimci hareketin toparlanmasına, proleter devrimciler arasındaki birliğin sağlanmasına, proleter devrimci kadroların devrimci proletaryanın mücadele platformu etrafında birleşmesine, kısacası proletarya partisinin inşasına hizmet etmelidir.

Bunun için proleter devrimciler halk sınıf ve tabakaları arasında yer alan bütün güçleri 1 Mayıs kampanyasında seferber ederken ve bu güçlerle ilkeli ve kademeli bir ittifakı gerçekleştirmeye çalışırken, gerek kampanya çalışmalarında gerekse 1 Mayıs gösterilerinde dışımızdaki proleter devrimci unsurlarla ortak bir safta bulunmaya, onlarla güçbirliğini geliştirmeye özel bir önem vermelidirler.

1 Mayıs kampanyası bütün proleter devrimciler arasındaki siyasi ve örgütsel birliğin gerçekleştirilmesi için yeni ve kalıcı adımların atılmasının bir aracı olmalıdır.

Bu bakımdan proleter devrimciler Halkın Birliği saflarında yeralan arkadaşlarla ve Halkın Yolu saflarında "Üç Dünya Teorisi"ni reddeden arkadaşlarla gerek kampanya çalışmalarında, gerekse 1 Mayıs kutlamalarında ortak bir safta bulunmaya ve güç birliğini gerçekleştirmeye özel bir önem vermelidirler.

Bugün Halkın Birliği'ni çıkaran arkadaşlar proleter devrimciler arasındaki yakınlaşmanın önüne geçmek için, birlik yolundaki hızlı yürüyüşün önüne set çekebilmek için sahte barikatlar inşa etmeye, tekkeciliği güçlendirmeye çalışmaktadırlar.

1 Mayıs kampanyası bu barikatların yıkılması yolunda bir adım olmalı, proleter devrimciler arasındaki yakınlaşmanın gerçekleştirilmesine hizmet etmelidir.

1 Mayıs 1977'deki katliamın sorumlularından biri de Mehmet Ertürk'tür

Mehmet Ertürk DİSK 1 Mayıs hazırlık komitesinden uzaklaştırılmalıdır

1 Mayıs kutlamalarını yürütmek üzere kurulan DİSK Hazırlık Komitesi geçtiğimiz hafta açıklandı ve çalışmalarına başladı. Açıklanan Hazırlık Komitesi üyeleri arasında işçi sınıfının ve tüm halkın çok yakından tanıdığı bir isim de var: Mehmet Ertürk.

İşçi sınıfı ve tüm halk Mehmet Ertürk ismine diğer bütün şeylerin yanı sıra özellikle onun 1 Mayıs 1977'deki faaliyetlerinden dolayı yabancı değildir. Bu azılı sosyal-faşist geçen yıl da DİSK 1 Mayıs Tertip Komitesinde yer alıyordu.

Ve Mehmet Ertürk ve onun gibilerinin hazırladığı provokasyon ortamı üzerinde geçtiğimiz yıl 1 Mayıs gösterilerinde faşist diktatörlüğün MİT, Kontr-Gerilla vb. gibi özel cinayet mangaları bilinen kitle katliamını düzenlediler.

Geçen yıl 1 Mayıs gösterileri öncesinde İGD'li beslemeler için düzenlenen "seminerler"de "biz sağdan herhangi bir saldırı beklemiyoruz, saldırı olursa bunu maocular düzenleyecektir" diyen tescilli sosyal-faşist Mehmet Ertürk'tür. Mehmet Ertürk ve onun gibi sosyal-faşist hainler proleter devrimcileri 1 Mayıs Alanına sokmamaları için İGD li beslemelerin eline silah ve sopa tutuşturmuşlardır.

Ve 1 Mayıs Alanında proleter devrimcilere ve devrimci işçilere karşı ilk saldırıyı Mehmet Ertürk'ün emrindeki bu İGD li beslemeler başlatmıştır. Böylece de hazırlanan bu zemin üzerinde MİT'in, Kontr-Gerilla'nın eli kanlı katilleri silahlarını ateşlemişler ve onlarca emekçiyi katletmişlerdir.

Bu katliamın sorumlularından biri de tescilli sosyal-faşistlerden Mehmet Ertürk'tür. Ve henüz hesabını vermemiştir.

İşte bu Mehmet Ertürk bugün gene DİSK'in 1 Mayıs Hazırlık Komitesi üyeliğine getirilmiştir.

İşçi sınıfının savurup bir kenara attığı bu sosyal-faşist hainin tekrar kolundan tutarak 1 Mayıs Hazırlık Komitesine getiren DİSK yöneticileri hangi hesabın peşindedirler. 1 Mayıs hazırlık çalışmalarında Mehmet Ertürk gibilere "görev" verilerek ne yapılmak istenmektedir? DİSK'in "1 Mayıs kutlamalarında herkese ve her gruba demokratça davranması" Mehmet Ertürk gibi tescilli sosyal-faşistler sayesinde mi mümkün olacaktır?

İşçi sınıfının ve bütün halkın 1 Mayıs'ı adına yaraşır bir şekilde, coşkun ve görkemli olarak kutlayabilmesi, her şeyden önce, Mehmet Ertürk vb. gibi sosyal-faşist hainlerin saf dışı edilmesiyle mümkündür. İşçi sınıfının ve bütün halkın talebi budur.

İşçi sınıfı, bütün halk ve proleter devrimciler 1 Mayıs'ı bütün ülke çapında ve İstanbul 1 Mayıs Alanında coşkun ve görkemli bir şekilde kutlayacak ve Mehmet Ertürk gibi hainlerin düzenleyebileceği her türden provokasyonu yerle bir edecektir.

Ve işçi sınıfı, bütün halk ve proleter devrimciler 1 Mayıs 1977'de 1 Mayıs Alanını kana bulayan eli kanlı katilleri cezalandırırken Mehmet Ertürk gibi hainleri unutmayacaktır.

DÜNYADA 1 MAYIS KUTLAMALARI

Almanya 1 Mayıs 1927: işçi sınıfının uluslararası dayanışmasının bir örneği

Dresden 1927: Sovyetler Birliği ve Çin Devrimi ile dayanışma gösterisi

Uluslararası işçi sınıfı her 1 Mayıs'ta uluslararası dayanışmanın en güzel ve en canlı örneklerini vermiştir.

İşçi sınıfı her 1 Mayıs'ta kendi ülkesindeki sömürüye, egemen sınıfların ekonomik ve siyasi iktidarına karşı mücadele bayrağını daha da yükseklere çekmenin yanı sıra diğer ülkelerin işçi sınıfıyla ve ezilen halklarla ve uluslarla aktif ve militan bir dayanışma içerisine girmişlerdir. Özellikle kapitalizmin genel ekonomik ve siyasi bunalımının dünya çapında derinleştiği, emperyalistlerin ve egemen sınıfların ekonomik ve siyasi saldırılarını yoğunlaştırdıkları ve işçi sınıfının, ezilen halkların ve ulusların daha yoğun bir biçimde mücadeleye atıldıkları dönemlerde işçi sınıfı uluslararası dayanışmanın en yüce örneğini vermiştir.

İşçi sınıfı tarihi bu yüce dayanışmanın birçok örnekleriyle doludur. Örneğin Almanya'da 1 Mayıs 1927'nin odak noktasını Çin proletaryasının ve Çin halkının emperyalizme, komprador kapitalizmine ve feodalizme karşı verdiği devrimci-demokratik mücadelesinin desteklenmesi oluşturuyordu. 1 Mayıs 1927'de Alman emperyalist burjuvazisinin, Çin karşı-devrimcilerini silah vb. yollardan desteklemesini engellemeye çalışılmıştır.

Alman işçi sınıfının önderlerinden Thalman, 1 Mayıs 1927'den önceki günlerde "Kızıl Bayrak"ta yazdığı bir yazıda Alman işçi sınıfına şu çağrıyı yapıyordu:

"Uluslararası olayların odak noktasını emekçi Çin halkının emperyalizme ve onun Çin'deki emperyalist cellat uşaklarına karşı muazzam mücadelesi oluşturuyor. Güney Ordusunun büyük adımlarla ilerleyişi, emperyalist büyük devletlerin askeri güçlerini arttırmalarına yol açtı. Nanking'deki kanlı katliam gibi açık provokasyonlarla ve onların izniyle gerçekleştirilen Sovyet elçiliklerinin ve konsolosluklarının işgaliyle Çin devrimine karşı doğrudan doğruya saldırı başlatıldı."

"Aynı zamanda şimdiye kadar Güney Ordularının komutanı olan Çan Kay Şek'in Çin emekçi halkının davasına açıkça ihanet etmesini sağladılar. İçinde Çin burjuvazisinin birleştiği Guomindang'ın sağ kanadı, yabancı emperyalistlerle ve Çang Zo-Lin'le anlaşmaya çalışıyorlar. Çan Kay-Şek ve ona bağlı generaller, Çin komünistlerine ve sendika üyelerine karşı eylemler düzenliyorlar ve böylece devrimci hareketi arkadan hançerlemeye çalışıyorlar."

"Bu zorlu mücadelede Çin devriminin yalnızca iki ciddi dostu vardır: Sovyetler Birliği, bir elinde sosyalizmin ekonomik inşası aracı, diğerinde bütün emperyalist saldırılara karşı devrimi savunma silahı bulunan işçilerin ve köylülerin devleti. Emperyalist büyük devletlerin Sovyetler Birliği'ne karşı siyasetleri yeni bir aşamaya girdi. İngiliz emperyalizmi, Sovyetler Birliği'ni boğacak ipin çekilmesi için her şeyi vermeye hazır. Litvanya'da faşist diktatörlüğün kurulması, Mussolini'nin Besarabya'yı ilhakının tanınması, Sovyetler Birliği'ne İngiliz notası, Çin'e saldırıların örgütlenmesi, Çemberlayn'ın Cenevre'de Alman-Polonya anlaşmasına ilişkin müdahalesi... İşte bütün bunlar İngiliz hükümetinin Sovyetler Birliği'ne karşı silahlı saldırısının ön hazırlıklarıdır."

"Devrimci Çin'in ikinci dostu, aynı zamanda İngilizlerin kuşatma siyasetine karşı Sovyetler Birliği'nin yanında mücadele eden ve Çin işçi ve köylülerine karşı duydukları yakınlığı ve onlarla dayanışmalarını güçlü gösterilerle ilan eden bütün ülkelerin emekçi kitleleridir. Onyıllardır, proletaryanın burjuvaziye karşı mücadele günü olan ve reformist bürokrasinin onun niteliğini tahrif etme çabalarına rağmen, kapitalist egemenliği yıkma ve proletarya diktatörlüğünü inşa etme istemini canlandıran 1 Mayıs, Çin ulusal devrimci kurtuluş hareketine karşı yürürlükte olan bastırma harekatına karşı, İngiltere'nin önderliğindeki "Kutsal İttifak"a karşı muazzam uluslararası bir gösterinin ışığında olmalıdır."

"Fakat emperyalist isteklere karşı mücadeleyi yalnızca gösterilerle dayanışma günleriyle sınırlamak yeterli değildir. Çin devrimini baltaleyenlar için silah ve cephane üretimi sona ermeli, Alman liman şehirlerinden Çin'e silah ve cephane gönderilmesi engellenmelidir."

1 MAYIS BAĞIŞ KAMPANYASI İÇİN HESAP NUMARASI

Teoman Gürel
Hesap No : 30855/1
Yapı ve Kredi Bankası
Çemberlitaş Şubesi
İSTANBUL

1 Mayıs kutlamalarına hazırlanıyoruz

İSTANBUL-ÇELİKTEPELİ DEVRİMCİLER:

Biz Halkın Kurtuluşu yolunda Çeliktepeli devrimciler 1 Mayıs "İşçi Sınıfının Uluslararası Birlik Dayanışma ve Mücadele Günü"ne devrimci hareketin açmış olduğu kampanya temelinde hazırlanıyoruz. İlk olarak kampanyanın genel ve özel hedeflerini tartıştık. Geçmiş 1 Mayıs çalışmalarını değerlendiriyoruz. Bu kampanyanın kitlelerle bağları geliştirme ve onları devrim yoluna seferber etme mücadelemizi geliştireceğini biliyoruz. Diğer kampanyalar gibi 1 Mayıs 1978 kampanyası da devrimci kadroları ve kadrolarla kitleler arasındaki bağı güçlendirecektir. Sözlü ve yazılı propaganda ile 1 Mayıs'ı ve 1 Mayıs 1977 Katliamını anlatıyoruz. Maddi güçlükler halkımızın desteğiyle gideriliyor. İşçi arkadaşlar birer günlük yevmiyelerini kampanyaya yardım olarak vermek için hazırlanıyorlar.

Tüm işçi sınıfı ve halkımızla birlikte biz de diyoruz ki:

YAŞASIN 1 MAYIS !

1-Sizce, işçi sınıfının Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü olan 1 Mayıs'ı birtakım siyasi grupların tekellerine alma çabaları, faşist provokasyonları kolaylaştıran bir ortam yaratıyor mu?

2-Geçmiş 1 Mayıs öncesi ve sonrası siyasi ortamın değerlendirilmesi ışığında, 1 Mayıs kutlamalarına her devrimci siyasetin özgürce katılması, kendi sloganlarını haykırması sizce demokrasinin gereği değil midir? 1 Mayıs kutlamalarını faşist provokasyonları önleyecek demokratik bir ortamda gerçekleştirmenin güvencesi bütün devrimci demokratik kuruluşların, propaganda ve ajitasyonda serbestlik, eylemde birlik ilkesi temelinde katılmaları değil midir? Bunu engelleyici tutumlar sizce neye hizmet edecektir?

3-1 Mayıs'ın sadece bir şehirde değil, tüm ülkede işçi sınıfı öncülüğünde bütün emekçi halkla birlikte kutlanmasına ne diyorsunuz? Bu şekilde kutlanması işçi sınıfının ve halkın mücadelesinin bütünleşmesini ve güçlenmesini sağlar mı?

4-1 Mayıs'ın ülkemizde de işçi sınıfının Uluslararası Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü olarak yasallaşması gerekmez mi?

ALİBEYKÖY KARADENİZ ÖRME FABRİKASINDAN ATILAN BİR GRUP İŞÇİ

«1 Mayıs bütün şehirlerde ve köylerde kutlanmalıdır»

1- 1 Mayıs Kutlamalarına işçi sınıfı ve bütün halk güçleri katılmalıdır.

2- Kutlama gösterilerinde her siyaset kendi sloganını özgürce haykırabilmelidir. Yoksa demokrasinin gereğini yerine getirmemiş oluruz. Bütün siyasetler propogandada serbestlik, eylemde birlik ilkesinden hareket etmelidir.

3- 1 Mayıs bayramı bütün şehirlerde ve köylerde işçi sınıfının öncülüğünde yapılmalıdır. Böylece halk bütünleşecek ve güçlenecektir.

4- 1 Mayıs "bahar bayramı" değildir. Biz işçilerin birlik ve mücadele günüdür. 1 Mayıs'ın işçi bayramı olarak yasallaşması gerekir.

ALİBEYKÖY SEMAK'TAN BİR GRUP İŞÇİ:

"1 Mayıs kutlamalarına, onu işçi bayramı olarak gören herkes katılmalıdır,,

1- Amacımız işçi sınıfının birliği ise, devrimse, bütün devrimcilerin ve işçilerin 1 Mayıs kutlamalarına katılmalarını savunmamız gerekir. Geçen yıl "maocu" adı altında suçlanan devrimciler, o günkü DİSK yöneticileri tarafından tecrit edilmeye çalışıldı. Biz Taksim alanındaydık. Kemal Türkler kürsüden "Maocular geliyor" diyerek kitlede gerilim yarattı. Ellerinde TRT'yi, basını vb. tutanlar ve o zamanki DİSK yöneticileri bu devrimcileri karaladılar. Bu tutumu benimsemek ortamı gerginleştiriyor. Hiç kimse 1 Mayıs'ı kendine ait bir şeymiş gibi görmemeli. 1 Mayıs bütün işçilerin bayramıdır ve onu işçi bayramı olarak gören herkes kutlamalara katılmalıdır.

2- 1 Mayıs kutlamalarına ilişkin olarak, yani yapılacak eyleme ilişkin olarak bütün gruplar bir görüş birliğine varmalı ve herkes kendi görüşlerini savunmakta özgür olmalıdır.

3- 1 Mayıs en güçlü bir şekilde heryerde kutlanmalıdır. 1 Mayıs'ın işçi bayramı olarak yaygınlaşması, onun yasallaşmasını da kolaylaştıracaktır.

4- 1 Mayıs birçok ülkede işçi bayramı olarak kutlanmaktadır. Türkiye'de hala bahar bayramı olarak unutturulmaya çalışılıyor. Ama artık gittikçe işçi bayramı olarak yaygınlaşıyor. Biz de diğer işçi arkadaşlarımıza 1 Mayıs'ın ne olduğunu anlatıyoruz. İşçi bayramı olarak yasalara da geçmelidir; bu hakkımızı da alacağız.

AVUKAT SADIK AKINCILAR:

«Faşist provokasyonlara karşı tedbir alınmalıdır»

1- Siyasi grupların tekellerine alma çabaları faşist provokasyonları kolaylaştıran tutumdur. Bu tekelci ve kariyerist çabalar, aynı zamanda bu siyasi grupların, diğer siyasi gruplara karşı aktif tavır almaları sonucunu doğurmaktadır. Bu da faşistlerin aradığı provokasyon ortamını yaratmaktadır.

2- Her grubun kendi sloganlarını atması, propagandasını yapması demokrasinin doğal gereğidir. Propaganda ve ajitasyon serbestçe yapılmakla birlikte, eylemde birlik ilkesinin gereği gözönünde tutulmalı ve faşist provokasyonlara karşı tedbirler 1 Mayıs'a katılan bütün gruplarca ortak olarak alınmalı, her grup bu ortak eylemde görev almalı ve aynı zamanda ortak olarak sorumluluğu taşımalıdır. Bunun dışında yaratılacak ayrıcalıklar, faşistlere hizmet etmekten öteye gitmez.

3- 1 Mayıs'ın tüm ülkede işçi sınıfı öncülüğünde kutlanması 1 Mayıs'ın içeriğinin gereğidir. 1 Mayıs esasta bütün dünya proletaryasının dayanışma ve mücadele günüdür. Bunun için olanaklar elverdiği ölçüde tüm ülkede kutlanabilmesi için çalışmak her devrimcinin görevi olmalıdır.

4- 1 Mayıs'ın yasallaşması gerekir. Ancak ülkemizde hakim sınıfların 1 Mayıs'ı yasallaştırmamak için her şekilde gücünü kullanacağı açıktır. İşçi sınıfının ana görevi burjuvaziye karşı mücadelesinin içinde 1 Mayıs gününün yasallaştırılması için de mücadele etmesi ve bu hakkını koparararak almasıdır.

TMMOB Gemi Mühendisleri Odası Yönetim Kurulu adına Taşkın Çilli

"Herkes kutlama törenlerine özgürce katılmalıdır,,

Dünya işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ın tüm ülkede ve işçi sınıfı öncülüğünde, bütün emekçi halkla birlikte kutlanmasını gerekli görüyoruz. Bu anlamda, 1 Mayıs'ı siyasi grupların kendi tekellerine alma çabalarını olumsuz karşılıyoruz. Halkın mücadelesini ve halk güçlerini bölücü bir davranış olarak niteliyoruz. Bu anlayışın bir gereği olarak her devrimci siyasetin kutlama törenlerine özgürce katılmasının sağlanması yararlı olacaktır. 1 Mayıs kutlama törenlerinin demokratik bir ortamda gerçekleşmesinin güvencesi bütün devrimci, demokratik kuruluşların demokratik merkeziyetçi bir düzeyde hazırlık ve uygulama aşamalarında çalışmalara ortaklaşa katılmalarıdır. 1 Mayıs'ın ülke çapında kutlanması, kutlamanın işçi sınıfı öncülüğünde ve tüm emekçi halkla birlikte gerçekleştirilmesi, işçi sınıfının ve halkın mücadelesinin bütünleşmesini ve güçlenmesini sağlayacaktır.

1 Mayıs'ın İşçi Sınıfının Uluslararası Birlik Dayanışma ve Mücadele Günü olarak yasallaşmasının gerekli olduğuna inanıyoruz.

HALKIN YELDEĞİRMENLER

Faşizm, CHP, Milli Burjuvazi vb.

Halkın Birliği, genel olarak elli senelik sağ oportünizmden, özel olarak da TİP'li ve TİKP'li revizyonistlerden kopya ettiği ve allayıp pullayıp yeniden piyasaya sürdüğü burjuva görüşlerine Halkın Kurtuluşu'nun yönelttiği eleştiriler karşısında öfkeye kapılmıştır. Ama ne var ki keskin sirke küpüne zarar verir. Halkın Birliği, dört elle sarıldığı revizyonist görüşlere karşı eleştiri yöneltenlere kızacağına, öfkeleneceğine, "sert eleştirmen" pozları takınacağına ve de devekuşu gibi başını kuma sokacağına, etrafına doğru dürüst bakmaya başlarsa siyasetim veya "Marksist-Leninist görüşler" diye lanse ettiği görüşlerin tümünün elli senelik sağ oportünizme, TİP'li modern revizyonistlere ve revizyonist Doğu Perinçek'e ait olduğunu görebilir. Dolayısıyla da boşu boşuna öfkeye kapılıp sağa sola bağırarak sinirlerini yıpratmaktan da kurtulmuş olur.

Ama Halkın Birliği'nin sert eleştirmeni(!) böyle davranmak yerine HALKIN KURTULUŞU'na sövüp saymayı seçmektedir. HALKIN KURTULUŞU, çeşitli yazılarında Halkın Birliği'nin bu tavrını eleştirmesine ve aramızdaki ilişkileri zedeleyeceğini belirtmesine rağmen; Halkın Birliği, burjuva tavrını sürdüreceğini ilan etmektedir. Tabii ki, bu, Halkın Birliği'nin "sert eleştirmeni"nin bileceği bir şeydir. Teorik iflası yaygarayla bastırma metodu hiç kimseye yarar sağlamaz. Bu tavırlara rağmen, HALKIN KURTULUŞU, proletaryanın ve halkın ve proleter devrimcilerin birliğinin menfaatine olan tavrını sürdürecektir. Dolayısıyla, Halkın Birliği gibi, ne yazılan yazıları bütünlüğünden kopararak bir cümle veya kelime üzerinde spekülasyonlar yaratacağız ne de başkalarına küfür ederek revizyonizmden alınma görüşleri örtbas etmeye çalışacağız.

Halkın Birliği, kendine yöneltilen eleştirilerin haksız olduğunu iddia etmektedir. Haksızlığının nedenini bir kelime olsun dahi belirtmemek için çaba harcıyor. Aksine yavuz hırsız ev sahibini bastırır misali, sözde HALKIN KURTULUŞU'nun yanlışlarını bularak, kendi yanlışlarının üstüne gitmemek yolunu tutmaktadır. Şayet Halkın Birliği'ne karşı yöneltilen eleştiriler gerçekleri dile getirmeseydi, haksızlıkla ilgili olarak söylenenlerin doğru olma ihtimali bulunabilirdi. Ama ne var ki, HALKIN KURTULUŞU'nun Halkın Birliği'ne yönelttiği eleştirilerin tümü gerçeklere dayanmaktadır. Çünkü, Halkın Birliği'nin dört elle sarıldığı ve savunduğu görüşlerin hiç birisi ilk olarak Halkın Birliği tarafından ortaya atılmış değildir. Yani, Halkın Birliği, hiç bir konuda kendine özgü yeni görüşler getirmemektedir.

Örneğin, emperyalizm çağında Prusya tipi kapitalist gelişme görüşünü ele alalım. Bu, uluslararası planda Troçkizm, Türkiye'de ise genel olarak elli senelik sağ oportünizm ve TİP'li, TSİP'li modern revizyonistler tarafından savunulmaktadır. Halkın Birliği, HALKIN KURTULUŞU'na sövüp sayacağına '71 öncesi TİP tarafından çıkarılan EMEK gibi yayın organlarına bir göz atsa çok yararlı olur! Çünkü, bugün hararetle savunduğu görüşlerin hepsi orada mevcuttur. Şüphesiz, birçok doğru Marksist-Leninist görüşe de, revizyonizm, sahtekarca sahip çıkar görünebilir ve savunabilir. Bu durumda, Halkın Birliği'ne şu soruyu yöneltiyoruz: Emperyalizm çağında Prusya tipi kapitalist gelişme teorisinin uluslararası planda bir tek Marksist-Leninist hareket tarafından savunulduğuna örnek gösterin, başka hiç bir şey istemiyoruz. Ama biz, bu teoriyi savunan, binlerce Troçkist ve revizyonisti örnek olarak gösterebiliriz. Nitekim aynı teoriyi (yani, emperyalizm üretici güçleri geliştiriyor görüşünü) devrim öncesi, gerek Arnavutluk'ta ve gerekse Çin'de savunan Troçkistlere rastlanabilir. Ama ne var ki, gerek Enver Hoca, gerekse Mao Zedung, bu revizyonist, yoz görüşleri yerle bir etmekten geri durmadılar.

Halkın Birliği, bu konuda söylediklerimizin tümünü gözardı ediyor, boşu boşuna Prusya tipi kapitalist gelişme isimli oportünist safsatayı kanıtlamak için sayfalar dolusu gevezelik edip duruyor. Bir ve aynı görüşler bazı siyasi gruplar tarafından savunulduğunda oportünist, bazıları tarafından savunulduğu zaman devrimci görüşler olamayacağına göre, demek ki, Halkın Birliği, revizyonist-Troçkist kırması görüşlere sahip çıkmaktadır. Dolayısıyla Halkın Birliği'nin "proleter devrimciliği", bu revizyonist görüşleri Marksist—Leninist görüşler yapmaya yetmemektedir ve de yetmez. Aksine, Halkın Birliği, bu revizyonist teorilerde ısrar ettiği müddetçe, bugünkü genel anlamdaki "proleter devrimci" niteliğini de yitirerek burjuva—revizyonist bir siyasi hareket olup çıkacaktır.

Her Türden Oportünist ve Revizyonistler, Marksistleri «Emperyalistleri ve Egemen Sınıfları Bir Bütün Olarak Görmek»le Suçlarlar

Halkın Birliği, bir sürü oportünist görüşe sahip çıktığı yetmiyormuş gibi, bir yandan da HALKIN KURTULUŞU'nun savunmadığı görüşleri ona maletmeye çalışmaktadır. HALKIN KURTULUŞU, hiç bir yerde, hiç bir yazısında ülkemizde AET emperyalizmine bağlı işbirlikçilerin bulunmadığını söylemedi. Ama HALKIN KURTULUŞU, uluslararası mali sermaye grupları arasındaki mücadelenin uluslararası mali sermayenin içinde cereyan ettiğini iddia ediyor ve emperyalistler ve gericiler arasındaki mücadelenin feodal prensler arasındaki bir mücadeleye benzemediğini söylüyor. Çünkü, uluslararası mali sermaye içiçe girmiştir. Bu içiçelik içinde uluslararası mali sermaye grupları arasında çatışma ve mücadele cereyan eder. Halkın Birliği, HALKIN KURTULUŞU'nu, mali sermaye grupları arasındaki mücadeleyi feodal dükalıklar arasındaki mücadele gibi ele almadığı için, emperyalistler arası çelişkiyi inkar etmekle suçluyor. Dolayısıyla, Halkın Birliği, emperyalizme bağımlı gericiler arasındaki siyasi mücadelenin faşist devlet içerisinde cereyan ettiğini kavramadığını gösteriyor. Sermaye grupları arasındaki mücadeleyi egemen sınıfların devletinin içinde değil, dışındaymış gibi ele almaktan geri durmuyor. Tabii ki, Halkın Birliği'nin egemen sınıfların diktatörlüğü içindeki mücadeleyi göremeyen mantığı, HALKIN KURTULUŞU egemen sınıflar arasındaki mücadeleyi inkar ediyor, şeklinde bir düşünceye sahip olmasını doğuruyor. Bunun için Halkın Birliği, yeldeğirmenlerine saldıran Don Kişot misali, bulunmayan siyasi yanlışlıklara karşı sözde mücadele açmaktadır. Herkesin bildiği genel doğruları da sıralamayı marifet sanıyor.

Emperyalistlerin ve egemen sınıfların bir kanadını devrimin hedefi olmaktan çıkararak, devrimi imkansız hale getiren menşevik "aşamalı devrim" teorisini savunan her türden revizyonist, bu anti-Marksist burjuva görüşleri sergilendiğinde hemen emperyalistler ve yarı-sömürge ülke egemen sınıfları arasındaki farklılıkları görememe, bunlar arasındaki çelişkiyi inkar etme, gericilerin hepsini bir bütün olarak ele alma suçlamasını yöneltmektedir. Ülkemizde bu gibi yöntemlere başvuranların başını TİKP'li revizyonistler çekmektedir. Örneğin, revizyonist Doğu Perinçek, 1971 öncesi, faşizme karşı egemen sınıfların bir kesimiyle, özellikle toprak ağalarıyla ittifak kurulabileceğini; anti—faşist mücadelenin esasını, devrimci değil, reformcu mücadelenin belirlediğini söylüyordu. Faşizme karşı mücadelenin işçi-köylü diktatörlüğünün kurulmasına tabi kılınmasının gerekmediğini iddia ediyordu. Doğu Perinçek, faşizme karşı mücadeleyi, emperyalizm, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının ekonomik ve siyasi iktidarını yok etme mücadelesine tabi kılmak gerektiğini söyleyenlere, "emperyalistleri ve gericileri bir bütün olarak görme" suçlamasını yöneltmekten de geri durmadı. Onun mantığına göre, bu suçlamayı yöneltmek doğruydu. Çünkü faşizm meselesini, emperyalistler ve gericiler arasındaki çelişkiye tabi kılıyordu. Doğu Perinçek'in, oportünizmi örtbas etmeye yarayan bu suçlamasıyla en fazla karşı karşıya kalanların başında İbrahim Kaypakkaya arkadaş geliyordu. Çünkü o, birçok yanlışı içinde barındırsa da, faşizme karşı mücadeleyi, emperyalizme, komprador burjuvazi ve toprak ağalarına karşı mücadeleyle birleştirmek gerektiğini söylemekteydi. Yani, faşizmi yok etmeyi devrimin bir meselesi olarak görüyordu.

Bugün ise, "Üç Dünya"cı oportünistler, Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı, ABD ve AET emperyalistleriyle, komprador burjuvazi ve toprak ağalarıyla ittifak kurma önerilerine karşı çıkanlara, yine aynı suçlamaları, yani "emperyalist ekonomistler", "emperyalistleri bir bütün olarak görenler", "emperyalistler arası çelişkilerden yararlanmayı bilmeyen 'sol'cular" suçlamalarını yöneltmekten geri durmuyorlar. Ama, revizyonizmin tüm bu yaygara ve demagojisi gerçekleri örtbas etmeye yetmiyor, yetmez.

Ne acı ki, bu oportünist yöntemlere, Doğu Perinçek'in faşizm konusundaki görüşlerini paylaşan Halkın Birliği de başvurmaktan kendini alıkoyamıyor. Halkın Birliği'nin bu tavrını yadırgamıyoruz. Çünkü Doğu Perinçek'in faşizm konusundaki revizyonist görüşleri paylaşıldıktan sonra, onun yaygaracı göz boyama tavırlarını benimsememek imkansızdır.

Değişmesi Gereken Şey, HALKIN KURTULUŞU'nun Faşizm Anlayışı Değil; Halkın Birliği'nin Düşünce Sistemidir

Halkın Birliği, "Halkın Kurtuluşu'nun CHP, Milli Burjuvazi ve Milli Burjuvaziyle İttifak Konusundaki Görüşleri Anti-Marksisttir" başlıklı makalesiyle, Doğu Perinçek'in "harika" mantığını kopya ediyor. Ve yine HALKIN KURTULUŞU'nun emperyalistler ve egemen sınıflar arasındaki farklılığı ve çelişkiyi görmediğini ileri sürüyor. "Halkın Kurtuluşu yazarları, hakim sınıfları yekpare görüyor." (Halkın Birliği, S.29, sy.8) 'Peki, Halkın Kurtuluşu, neden hakim sınıfları yekpare görüyor?' sorusuna verilen cevap ise, 'HALKIN KURTULUŞU'nun faşizmin kaynağını bir kısım emperyalistler ve gericilerin değil, tümünün teşkil ettiğini söylemesidir. Faşizm konusuna devrimle, karşı-devrim arasındaki çelişkiye göre ve doğru bir şekilde yaklaşan HALKIN KURTULUŞU, faşizmin kaynağını tüm emperyalistlerin ve dünya gericiliğinin teşkil ettiğini söylediği için, emperyalistleri ve gericileri "yekpare" olarak görmüş oluyor! Çünkü Halkın Birliği'ne göre, emperyalist burjuvazinin bir kesimi sınıfsal karakteri gereği faşizme karşıdır ve burjuva demokrasisinden yanadır! Tabii tekelci burjuvazinin bir kesimi liberal görülürse ve faşizm meselesine emperyalistlerarası çelişkiye göre yaklaşılırsa, HALKIN KURTULUŞU'nun faşizm tahlillerinin, emperyalistler ve gericiler arası çelişkiyi inkar ettiği şeklinde görülmesinden doğal bir şey olamaz. Halkın Birliği, kendi yanlış düşünce sistemini değiştireceğine, HALKIN KURTULUŞU'nun faşizm konusundaki görüşlerine itiraz ediyor.

Faşizm Üzerine Bol Ahkam Kesen Halkın Birliği, Şimdiye Kadar Faşizmin Kaynağının Ne Olduğuna Dair Bir Cümle Olsun Söylememiştir

HALKIN KURTULUŞU, faşizmin, emperyalizm ve proleter devrimleri çağında şiddetlenen proleter devrimiyle gericiler arasındaki mücadeleden kaynaklandığını, son tahlilde tüm tekelci burjuvazinin açık terörcü diktatörlüğü olduğunu söylemektedir. Çünkü, faşizmi yaratan ekonomi, tekelci kapitalist ekonomidir. Hiç bir tekelci kapitalist ekonomi bu gerici özelliğin dışına düşemez, düştüğü de düşünülemez. Dolayısıyla hiç bir tekelci kapitalist ekonominin faşizmin kaynağı olmaktan çıkabileceği ileri sürülemez. Liberal kapitalist ekonominin ve liberal burjuvazinin yerini, kapitalizmin tekelci aşamasından itibaren, tekelci kapitalizm ve gerici tekelci burjuvazi aldı. Bu konulara tekrar uzun uzun girmeyi gereksiz görüyoruz. Çünkü HALKIN KURTULUŞU bunları etraflıca yazdı. Kaldı ki, HALKIN KURTULUŞU, faşist siyasi hareketin ortaya çıkmasının ve faşizmin devlet biçimi olarak şekillenmesinin, Ekim Devriminden sonra tekelci kapitalizmin ekonomik ve siyasi bunalımının artmasıyla yükselen proletaryanın ve emekçi halkın mücadelesini ezmek için başvurulan siyasal bir olgu olduğunu en açık bir şekilde belirtti. Bütün bunlara rağmen, Halkın Birliği ise, şimdiye kadar faşizmin kaynağının ne olduğuna dair bir tek cümle olsun söylememiştir.

Gerici ve karşı-devrimci tekelci burjuvazi, emekçi kitlelerin gelişen mücadelesi karşısında, burjuva demokratik devlet biçimiyle egemenliğini sürdüremez duruma geldiğinde, burjuva demokrasisini ortadan kaldırarak, açık terörcü diktatörlüğe, yani faşizme başvurmuş ve başvurmaktadır. Bunun için yükselen devrim karşısında faşizme başvurmaya ihtiyaç duyanın yalnızca bazı emperyalist burjuva (tekelci burjuva) kesimlerinin olduğunu düşünülemez. Çünkü, gerici tekelci burjuvazi, devrim karşısında son tahlilde, faşizmin dışında egemenliğini sürdüremez duruma gelir, Bunun için faşizm, tekelci burjuvazinin son çılgınlık rejimidir.

Faşizm Meselesine Emperyalistler ve Gericiler Arasındaki Çelişkiye Göre, Karşı Devrim Cephesindeki Çelişkilere Göre Yaklaşılmaz

Doğu Perinçek'in faşizm konusundaki tahlillerine dört elle sarılan Halkın Birliği, HALKIN KURTULUŞU'nun bu ana hatlarıyla belirttiğimiz görüşlerine ne katılmakta ne de doğru dürüst bir eleştiri yöneltmektedir. Sözde yönelttiği eleştiriler ise yüzeysel, meselenin kökenine inmeyen laflardan ibarettir. Kaldı ki bu lafları HALKIN KURTULUŞU, ayrıntılarına kadar eleştirmiş bulunmaktadır.

Faşizm meselesine emperyalistler ve gericiler arasındaki çelişkiye göre yaklaşanlar, tabii ki faşizm olgusunu, yükselen devrim karşısında azgınlaşan karşıdevrimin saldırganlığı olarak göremez. Faşizm olgusunu devrimle, karşı-devrim arasındaki çatışmaya göre, başka bir deyişle kapitalizmin derinleşen ekonomik ve siyasi buhranıyla ayağa kalkan emekçi kitlelerle tekelci burjuvazi ve toprak ağaları arasındaki çelişkinin şiddetlenmesine göre ele almayan Halkın Birliği'ne göre, faşizm, emperyalistler ve gericiler arasındaki çatışmadan doğmaktadır. Ama Halkın Birliği, niye emperyalistlerin ve gericilerin bir kesiminin, Halkın Birliği'nin kendi deyimiyle "faşist burjuvazi" olamayacağına dair bir tek kelime etmiyor. Bunun yerine, tüm oportünist ve revizyonistlerin ağzında sakız haline gelen, emperyalistler ve gericiler yekpare olarak görülüyor, demagojisine başvurmaya çalışıyor.

Emperyalistleri ve gericileri yekpare görmemek için bir kesimin yükselen devrim karşısında faşizme başvuramayacak liberal özelliklere sahip sınıfsal karaktere sahip olduğunu kabul etmek mi gerekir? Halkın Birliği'ne göre, emperyalistlerin ve gericilerin bir kesimi, her şart altında, varlığını tehdit eden devrime rağmen, devrimi bastırmak için, liberal sınıfsal karakterlerinden ötürü, faşizme başvuramazlar! Dolayısıyla da, bu burjuvazinin objektif olarak faşist olması imkansızdır! Halkın Birliği'ne göre, faşist sınıfsal özelliklere sahip tekelci burjuvazi ile bu özelliklere sahip olmayan tekelci burjuvazi arasındaki farklılığı görememek, emperyalistleri ve gericileri yekpare kabul etmekle özdeştir! İşte, bu objektif olguyu(!) HALKIN KURTULUŞU göremediği için, "hakim sınıfları yekpare" görmüş oluyor! Meseleye daha yakından bakalım. Bu düşünceye göre faşizmi yoketmek için metropol ülkelerde tekelci kapitalist ekonomiyi ve tekelci burjuvaziyi, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde ise, emperyalizmle birlikte komprador kapitalizmi ve toprak ağalığı ekonomisini yok etmek gerekli değildir. Yani, faşizme karşı mücadele, bir reform meselesi olup çıkıyor. Dolayısıyla, anti-faşist mücadele, her şart altında ve her zaman, emperyalistlerin ve gericilerin bir kesimine yönelen, reformcu, tekelci kapitalizmin sınırları içinde halledilmesi mümkün bir meseleden ibaret oluyor. Böylesine bir "anti-faşist" mücadele anlayışına başta sosyal-demokratlar olmak üzere bütün burjuva revizyonist akımlar sahiptir. Bu düşünceye göre, faşizm, tekelci kapitalizm ve tekelci burjuvazinin hakimiyetine son vermeyi amaçlayan devrimin zorunlu bir karşıtı olarak doğan bir şey değildir.

Halkın Birliği, dünya proletaryası ve dünya halklarının devrimci mücadelesinin tüm emperyalistleri ve gericileri tehdit ederek onları yok etmeye yönelip, yönelmediğini açıklığa kavuşturmalıdır. Dolayısıyla da, devrimin bu tehdidi karşısında emperyalistlerin ve gericilerin bir kesiminin neden faşist saldırganlığa başvurmayacağını izah etmelidir. İşte, bu açıklamalar, Halkın Birliği'nin "sert eleştirmeni"nin mi, yoksa "Halkın Kurtuluşu yazarları"nın mı demagojiye başvurduğunu açığa çıkaracaktır. Ve yine kimin Doğu Perinçek'in çizdiği sınırlar dahilinde "teori peşinde koşan darkafalı" olduğu da belli olacaktır.

Halkın Birliği, Siyasi ve Sosyal Olaylara Ekonomist Gözlükle Bakıyor

Halkın Birliği'ne göre, emperyalizm ve sosyal-emperyalizmin, yarı -sömürge ülkelerdeki faşist diktatörlüklere dayanarak sömürü ve baskılarını gerçekleştirdiğini söylemek, tüm emperyalist sistemin ve gericilerin emekçi halkı ezen faşist diktatörlükleri desteklediğini iddia etmek; "hakim sınıfları yekpare görmek" ve Avrupa emperyalistlerine bağlı hakim sınıf kliklerini inkar etmektir! Neden diye sorulduğunda Halkın Birliği'nin verdiği cevap ise; Avrupa emperyalist burjuvazisinin sınıfsal özelliklerinin faşizme yatkın olmadığı, yani faşist karakterde olmadığı, dolayısıyla da faşist diktatörlüğü destekleyemeyeceğidir. Faşizm meselesine burjuvazinin sınıfsal karakterine göre yaklaşanların, ta serbest rekabetçi dönemden beri burjuvazi ile burjuva demokrasisi arasındaki çatışmayı göremeyenlerin, siyasi ve sosyal olayları ekonomist bir açıdan inceleyenlerin bu düşünceye sahip olmalarından doğal hiç bir şey yoktur. Halkın Birliği, emperyalist burjuvazinin sınıfsal özelliklerini yanlış tanımladığı yetmiyormuş gibi, bir de faşizm meselesine bu burjuvazinin özelliklerine göre yaklaşmaktan geri durmuyor.

"Ama bundan kalkılarak farklı emperyalistlere bağlı hakim sınıf kesimleri olduğu red ve inkar edilebilir mi? Böyle yapıldığında hakim sınıflar içindeki çelişki ve çatışmalar tahlil edilebilinir mi?" (Halkın Birliği, S.29, Sy.8) Demek ki, Halkın Birliği'ne göre, "farklı emperyalistlere bağlı hakim sınıf kesimlerinin" olduğunu kabul etmek için ve hakim sınıflar içindeki çelişki ve çatışmayı tahlil edebilmek için; emperyalistlerin ve gericilerin bir kesiminin faşist diktatörlükten yana olmadığını ve sınıfsal karakterleri gereği faşist olamayacağını kabul etmek gerekiyormuş! Kim ki, bunun tersini, yani emperyalistlerin ve onlara bağımlı kliklerin tümünün halka ve devrime karşı faşizme başvurabileceklerini söylerse; o, emperyalistlere bağımlı hakim sınıf kliklerini inkar etmiş ve emperyalistler ve gericiler arasındaki çelişki ve çatışmalardan yararlanmayı bir kenara itmiş olur! Ne gariptir ki, aslında Halkın Birliği, bu düşüncesiyle faşistleri bir bütün olarak görüyor ve faşistler arasındaki çatışmanın emperyalistler arasındaki çatışmaya tekabül ettiğini inkar ediyor.

Halkın Birliği bu yanlışlığı ile birlikte, faşizmin işbaşına gelmesini, emperyalistler arası çatışmanın bir ürünü olarak da ele almış oluyor. Ama, faşizm, bu çelişmeden kaynaklanmaz. Dolayısıyla, faşizm, emperyalistlerin ve gericilerin birbirleri üzerindeki orijinal bir diktatörlük biçimi de değildir. Faşizmin işbaşına gelmesini burjuvazinin iradesine tabi bir olgu gibi ele alanların, emperyalistlere bağımlı faşist-feodal kliklerin var olabileceğini kabul etmemesi elbette yadırganmaz. Emperyalizme bağımlı hiç bir hakim sınıf kliği, faşist diktatörlük kurulduktan sonra bunun dışında yer alamaz. Yer alabilmesi de maddi olarak imkansızdır. Ta ki, egemen bir sınıf olma özelliğini yitirinceye kadar. Ve aynı diktatörlüğe dayanarak halkı ezme ve sömürme imkanlarını yitirinceye kadar, bu böyle devam edecektir. Halkın Birliği'ne göre, hakim sınıf kliklerinin bir kesimi faşist diktatörlüğün dışında yer alır ve faşizme karşı olur! Bunun tersi ileri sürüldüğünde de, hakim sınıflar "yekpare" görülmüş oluyor!

Halkın Birliği İle Tartışılan, Egemen Sınıfların Devletinin Biçiminin Tek Olup Olmadığı Değil; Tek Biçimin Olmadığını Neyin Belirlediğidir. Devrimle Karşı - devrim Arasındaki Mücadele mi; Yoksa Egemen Sınıfların Çeşitli Kesimlerinin Sınıfsal Özellikleri mi Devletin Biçimini Tayin Etmektedir? İşte Meselenin Ana Noktası Burasıdır.

Hakim sınıfların hiç bir kesiminin faşist diktatörlüğün dışında, yani, devletin dışında yer alamayacağını söylemek, ne hakim sınıfları bir bütün olarak görmekle özdeştir, ne de emperyalistler ve gericiler arasındaki çatışmayı bir kenara itmektir.

Halkın Birliği'nin, Doğu Perinçek'ten alınma faşizm görüşlerinin sözde "doğruluğunu" kanıtlamak için ısrarla vurguladığı nokta, emperyalist ülkelerde tekelci burjuvazinin, yarı-sömürge ülkelerde komprador tekelci burjuvazi ve toprak ağalarının devlet egemenliklerinin tek bir biçiminin olmadığıdır.

Peki ama bu görüşleri savunan kimdir? Ortadaki tartışma "tek biçim" tartışması değildir ki. Mesele biçimi neyin belirlediğidir. Devrimle karşı-devrim arasındaki mücadele mi, yoksa egemen sınıfların sınıfsal özellikleri mi devletin biçimini tayin etmektedir? İşte meselenin ana noktası, tartışmanın ana noktası burasıdır ve Halkın Birliği ile aramızdaki farklılığı belirleyen de bu noktadır.

Halkın Birliği, devletin biçimini, egemen gerici sınıfların sınıfsal özelliklerinde var olmayan farklılıklara dayandırmaya çalışıyor. Böylece, burjuvazi ile demokrasi arasındaki çelişkiyi gözardı ediyor. Halkın Birliği'nin anlamadığı, faşizmin kaynağını tüm uluslararası mali sermayenin ve onun yarı-sömürge ülkelerdeki uzantısı komprador tekelci kapitalizmin oluşturduğudur. Halkın Birliği, gerek emperyalist tekelci burjuvaziyi, gerekse komprador tekelci burjuvaziyi anti-Marksist bir şekilde ikiye ayırmaktadır. "Liberal", "anti-faşist" kesim ve faşist kesim. Ve daha sonra birinci kesimin devletinin faşist olmadığını, ikinci kesiminkinin ise faşist olduğunu iddia etmektedir.

Günümüz şartlarında gericileşen burjuvazinin, bu özelliğine rağmen, tekelci ekonominin uyum halinde olduğu ve yarattığı tek bir egemenlik biçimi yoktur. Dolayısıyla bu, aynı zamanda, tekelci burjuvazinin birden çok egemenlik biçiminin bulunduğunu da kabul etmektir. Ama önemli olan, aynı sosyal temele dayanan egemen sınıfın, egemenlik biçimleri arasındaki değişikliği tahlil etmektir. Bu durumda mevcut devlet, hangi biçimi alırsa alsın, devlet hangi sınıfın devleti ise öyle kalır. Devletin biçiminin değişikliği, sınıfsal niteliğinin değişikliğini doğurmaz. Nitekim Halkın Birliği de bunu kabul ediyor. Ama ne anlama geldiğini kavramadan.

Egemen sınıf devleti, köleci dönemde köle sahiplerinin; feodal dönemde toprak ağalarının; kapitalist dönemde burjuvazinin devletidir ve her aşamada aynı devletlerinin çeşitli biçimler aldığına şahit oluyoruz. Ama egemen sınıfların devletinin biçimsel değişiklikleri, onu, köle sahiplerinin, feodal toprak ağalarının, ya da burjuvazinin tümünün devleti olmaktan alıkoymamıştır. Çünkü o sınıfın egemen sınıf olmasını ve dolayısıyla siyasi gücü elinde tutmasını belirleyen, üretim araçlarına sahip olmadıdır. Bu güç, ona aynı zamanda, siyasi egemenliğini inşa etmenin de objektif temelini sağlar.

Halkın Birliği, aynı sınıfın diktatörlüğünün çeşitli biçimler almasıyla birlikte, devlet egemenliğini elinde tutan sınıfların bir kesiminin egemen sınıf olmaktan çıkabileceğini ileri sürmektedir. Halkın Birliği'nin bu yanlış düşüncesi, kendini en fazla faşizm konusunda belli ediyor.

Faşizm konusunda doğru görüşlere sahip olabilmek için, ilk önce Marksist-Leninist devlet teorisini kavramak gerekir. Halkın Birliği şayet Marksist-Leninist devlet teorisini kavramaya çalışırsa, HALKIN KURTULUŞU'na 'sol'cu demekten de vazgeçecektir. Bir sınıfın diktatörlüğünün biçiminin değişmesiyle, ne o sınıfın bütününün diktatörlüğü ortadan kalkar; ne de başka bir sınıfın diktatörlüğü kurulmuş olur. Böyle bir durumda egemen sınıfların bir kesimi, egemen sınıf olmaktan da çıkmaz; yani devletin dışına düşmez.

Halkın Birliği, burjuvazinin elindeki, burjuva demokrasisi biçimindeki devletin, faşist devlet biçimine dönüşmesini, aynı sınıfın devletinin biçimsel bir değişikliği olarak ele almıyor; bu değişikliği, devlete egemen olan sınıfların değişikliği olarak görüyor. Faşizmin işbaşına gelmesini, finans-kapital oligarşisinin yerini, maddi olarak imkansız olan "ultra finans-kapital oligarşisi"nin alması gibi görüyor. Halkın Birliği'nin düşüncesine göre, faşizmin işbaşına gelmesi egemen sınıflar arasındaki bir siyasi iktidar değişikliğidir! Ve her yerde, faşizm işbaşına geldiği zaman egemen sınıflar arasında iktidar değişikliğinin meydana gelmesi de kaçınılmaz oluyor! Bu durumda, faşizm bir kısım burjuvazinin salt iktidarı olarak görüldüğü için, sözde "egemenliğini kaybeden" tekelci burjuvazinin ve gericiliğin bir kesimiyle "anti-faşist" cepheler oluşturulmaya çalışılıyor.

Hemen söyleyelim ki, bu görüşün ülkemizdeki mucidi Doğu Perinçek'tir. O, bu düşünceden kalkarak, faşizme karşı toprak ağalarıyla ittifak kurmaya yelteniyordu.

Faşizmin iktidara gelmesi, ekonomik iktidar değişikliğine tekabül etmez. Ekonomik iktidarı elinde tutan sınıfların, sadece siyasi egemenlik biçiminin değişikliğidir. Bunun içindir ki faşizm, finans kapital iktidarının ta kendisidir.

Özet olarak, faşizmin kaynağı olan sınıfların egemen olduğu ülkelerde faşiz-

BİRLİĞİ
RİNE SALDIRIYOR

meseleler üzerine bir kere daha

min iktidara gelmesi, siyasi üstyapıdaki değişikliklerle sınırlı kalır ve genel olarak da son tahlilde faşizm, tekelci burjuvazinin en gerici siyasi hareketi ve en gerici, açık terörcü diktatörlüğüdür. Fakat bu demek midir ki, günümüz şartlarında dahi, tekelci burjuvazinin tek bir egemenlik biçimi var ve ancak bu egemenlik biçimiyle hakimiyetini sürdürebilir? Kesinlikle hayır.

Tekelci burjuvazi, burjuva demokratik devlet biçimiyle de egemenliğini sürdürür ve sürdürmektedir. Bu mesele, emperyalist, kapitalist ülkeler için tartışılmayacak kadar açıktır ve üzerinde uzun uzun durmayı gerektirmez. Yarı-sömürge ülkeler için ise, durumun ne olduğu konusunu, proleter devrimci hareket PARTİ BAYRAĞI dergisininin ikinci sayısında açıklığa kavuşturmaktadır. Bu konudaki doğru görüşler, daha önce HALKIN KURTULUŞU'nun "Halkın Birliği'nin Baş Çelişki, Faşizm ve İttifaklar Anlayışının Eleştirisi" adlı broşüründe de ortaya konmuştur. Burada bunun üzerinde de uzun boylu durmayacağız.

Özetle söylemek gerekirse, UDHD'nin zaferi ya da milli burjuvazinin (küçük burjuvazi dahil) önderliğinde bir ulusal kurtuluş savaşı süreci içinde faşist diktatörlüğün yıkılması dışında, gelişen bir halk hareketi (milli burjuvazinin esas olarak emperyalizm ve faşizmle değil, halkla uzlaşan sol kesiminin önderliğinde olsa bile), devrimci bir kabarış sonucunda da, emperyalizme, feodalizme ve faşizme indirilen bir dizi darbeye bağlı olarak, siyasi özgürlükleri hakim sınıflardan koparıp alabilir ve siyasi özgürlüğün -geçici ve istisnai olsa da- mevcut olduğu bir rejimin doğmasına; büyük burjuvazi ve toprak ağalarının devlet mekanizması üzerindeki denetimlerini bir süre için yitirmelerine yol açabilir. Bu durumda faşist diktatörlüğün dayandığı temeller (büyük burjuvazi ve toprak ağalarının düzeni, bürokratik ve militarist devlet cihazı vb.) varlığını sürdürmesine rağmen, faşist diktatörlük işlemez hale gelir. Ancak açıktır ki böyle bir dönem, oldukça kısa süreli bir geçiş olmak zorundadır.

Halkın Birliği, hayali şatolara saldırarak, tartışmanın özünden kaçmaya, bir yandan da anti-Marksist görüşlerine, hakim sınıfların bir kesiminin faşist olmadığı tezlerine zemin hazırlamaya çalışmaktadır.

Çağımızda tekelci burjuvazinin egemenliğinin bulunduğu ülkelerde siyasi demokrasinin bulunmasını tayin eden, ne bu burjuvazinin bir kesiminin "liberal" sınıf karakteridir, ne de kapitalist ekonominin liberal özelliğidir.

"Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının hiç bir kesimi, siyasi özgürlükten yana değildir, liberal değildir, faşist diktatörlük bu sınıfların tümünün bir egemenlik biçimidir" dediğimizde, "Öyleyse siz, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının tek hakimiyet biçimi faşist diktatörlüktür diyorsunuz" diye cevap veren ve "sürekli faşizmi savunmak"(!), "hakim sınıfları yekpare görmek"(!) umacılarını sallamaya çalışan Halkın Birliği; bu yolla tartışmanın özünden kaçmaya, hakim sınıflarınbir kesimini "liberal", "anti-faşist" ilan eden görüşlerine zemin hazırlamaya çalışmaktadır. Halkın Birliği'ndeki yazıları yazanlar, topluma baktıklarında hakim sınıflardan başkalarını göremediği sürece bu yolda ilerlemeye devam edeceklerdir.

Siyasi demokrasinin bulunması, dolayısıyla tekelci burjuvazinin devletine burjuva demokratik özellikler kazandıran, o ülkedeki demokrasi geleneği, burjuva demokratik kurumların varlığı, demokrasi için mücadele eden emekçi kitlelerin, işçi sınıfının varlığı ve mücadelesidir. İşçi sınıfının, ve emekçi halkın demokrasi uğruna mücadelesi, devletin demokratik biçim almasını belirler. Dolayısıyla, tekelci burjuvazinin devletinin hangi biçim alacağını bu mücadele tayin eder.

Halkın Birliği ise, bu durumu kavramamakta ve sadece kendi kafasında yarattığı hakim sınıfların faşist ve anti—faşist kesimleri, ve bunların iktidarı olarak faşist ve burjuva demokratik diktatörlükler dünyasında bocalayıp durmaktadır.

Halkın Birliği'nin yazılarını yazanlar, "...Bizim gibi yarı-sömürgelerde hakim sınıfların tek hakimiyet biçimi faşist diktatörlüktür (demek-HK) anti-Marksist safsata"dır (HB, aynı yerde) türünden yaygaralarla sözde Doğu Perinçek'ten alınma faşizm görüşlerini doğrulamaya çabalamaktadırlar.

Son bir defa daha söylemek gerekiyor: Halkın Birliği ile tartışılan, egemen sınıfların devletinin biçiminin tek olup olmadığı değil; biçimi neyin belirlediğidir.

Devrimle karşı-devrim arasındaki mücadele mi, yoksa egemen sınıfların çeşitli kesimlerinin sınıfsal özellikleri mi devletin biçimini tayin etmektedir? İşte meselenin ana noktası budur.

Faşizm Konusunda Hakim Sınıfların Bir Kesimini Aklayan Halkın Birliği, Aynı Şeyi Emperyalistlerin Bir Kısmı İçin de Yapıyor.

Egemen sınıfların tek bir hakimiyet biçiminin bulunduğunu söylemek ne kadar "anti-Marksist bir safsata" ise; bundan daha da büyük bir anti-Marksist safsata da, buradan kalkarak "bu sebeple, bütün emperyalistler faşist diktatörlüğü desteklemekte birleşirler, görüşü de yanlıştır" (HB. aynı yerde) sonucuna varmaktır.

Faşist diktatörlük konusunda, onları dışarı çıkararak hakim sınıfların bir kesimini aklayan Halkın Birliği, aynı şeyi bir kısım emperyalist için de yapmaktadır:

"Emperyalistler, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının devletinden yanadırlar. Fakat, ülkeye egemen olmak isteyen her emperyalist devlet, kendi işbirlikçilerinin suyun başında olmasını ister. Faşist diktatörlük, her şart altında bir emperyalist devletin menfaatine uygun olmayabilir." (HB, aynı yerde)

Halkın Birliği'nin sert eleştirmeninin sayesinde, emperyalistlerin, komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının devletinden yana olduklarını; ama, bazılarının halkı baskı ve sömürü altına alan bu devletin faşist biçiminden yana olmadıklarını öğrenmiş oluyoruz! Öyle ya, iyi yürekli emperyalistlerin faşist baskılardan çıkarları olmayabilir!

Ve yine Halkın Birliği'nin "teori peşinde koşan darkafalı" olmayan "teorisyenine" göre, emperyalistler "kendi işbirlikçilerinin suyundan başında olmasını" sağlamak için, kimisi faşist diktatörlükten yana oluyor, kimisi de karşı oluyor.

Bir kere daha söylemek gerekir ki, devletin biçimini tayin eden devrim ile karşı-devrim arasındaki mücadeledir. Devrim güçleri ile karşı-devrim güçleri arasındaki mücadeledir. Faşizm, emperyalistlerin ve hakim sınıfların kendi aralarındaki bir çelişkinin değil, devrimle karşı-devrim arasındaki çelişkinin bir ürünüdür. Ortadan kalkması da bu çelişkinin ürünü olarak mümkündür.

Halkın Birliği, emperyalistler ve gericiler arasındaki çelişkiyi, karşı-devrim cephesindeki çelişkileri ön plana çıkararak, dünyayı bunlardan ibaret görerek, gerçekleri gözardı etmeye çalışıyor.

Ayrı ayrı emperyalistlerin "kendi işbirlikçilerinin suyun başında olmasını istemeleri" ile, devletin faşist biçim almasının ne ilgisi var? İşte, şeyleri karıştırıp çorba yapmak diye buna denir. Devlet ister faşist, ister başka bir biçimde olsun, emperyalistler, kendine bağımlı kliklere, kesimlere dayanarak, suyun başını tutmaya çalışır. Halkın Birliği, Doğu Perinçek'ten alınma faşizm tahlillerini doğrulamaya çalışmak için, bazı emperyalistlerin suyun başını tutmasıyla, faşist diktatörlük olgusunu bir araya getiriyor.

Her şeyden önce, yukarıda da ısrarla belirttiğimiz gibi, faşizm, devrim isteyen, ulusal ve sosyal kurtuluş için ayağa kalkan dünya proletaryası ve dünya halklarının mücadelesini bastırmayı ve siyasi demokrasiyi yok etmeyi amaçlayan, baskı ve sömürüsünü sürdürmeye çalışan tekelci burjuvazinin azgın ve açık terörcü bir diktatörlük biçimidir. O, aynı zamanda emperyalizm ve proleter devrimleri çağında burjuvazinin son egemenlik biçimidir. Bunun bazı emperyalistlerin diğerlerine karşı suyun başını tutmasıyla ve bunun için diğerleriyle çatışmasıyla bir ilgisi yoktur. Çünkü emperyalistlerin suyun başını tutması, yani ekonomik ve siyasi egemenliklerini kurabilmeleri ve devam ettirebilmeleri için devletin şu veya bu biçimde olması gerekmez. Hatta aksine, yükselen halk hareketine karşı ülke üzerindeki baskı ve sömürülerini devam ettirebilmeleri için, son tahlilde, hepsinin faşist diktatörlüğe ihtiyacı vardır.

Halkın Birliği'ne göre ise, emperyalistlerin bazılarının suyun başına geçebilmesi için devletin biçiminin faşist olması gerekiyor, diğer bazılarının geçebilmesi için de faşist olmaması gerekiyor. Halkın Birliği'ne göre faşist diktatörlük, bazı emperyalistlerin suyun başına geçmesini engellemekte! Halkın Birliği'ne göre örneğin ABD ve Sovyet sosyal-emperyalistlerinin ve bunlara bağlı hakim sınıfların siyasi egemenliklerini sağlamak, suyun başına geçebilmek için her şart altında faşist diktatörlüklere ihtiyacı vardır. Başka türlü bir egemenlik biçimiyle bunlar hakimiyetlerini kuramıyor. Çünkü, ancak iki süper devlete bağlı burjuvazi faşist oluyor. Diğer emperyalistler ve komprador burjuvazinin bunlara bağlı kesimi ne faşist diktatörlük kurabilirler, ne de faşizmden yana olabilirler! Faşist diktatörlük biçimi onların işini bozar!

TİKP ve onun Başkanı Doğu Perinçek revizyonisti de bu düşünceyi savunmakta ve yarı-sömürge ülkelerde faşist diktatörlükler, sadece faşist kampa bağlı işbirlikçilerin diktatörlüğüdür, demektedir. Halkın Birliği de bu konuda Doğu Perinçek'le aynı düşünüyor.

HALKIN KURTULUŞU, TİKP revizyonistlerinin bu düşüncelerini geniş bir şekilde eleştirdi ve yerle bir etti. Buna rağmen Halkın Birliği, bu eleştiriye ne katıldı, ne de kendi de aynını savunduğu halde eleştirilere cevap verdi. O yine bildiğini okumaya devam ediyor.

Halkın Birliği'nin, CHP'nin Tekelci Burjuvazinin Partisi Olduğu Tezine Getirdiği «Kanıt»lar da Doğu Perinçek Yöntemini Çağrıştırıyor.

Halkın Birliği'nin, HALKIN KURTULUŞU'nun CHP, milli burjuvazi ve milli burjuvaziyle ittifaklar konusundaki görüşlerine yönelttiği eleştiriler öylesine yüzeysel ki, cevap vermek dahi bir yerde gereksiz oluyor. Ne yapılan alıntıların amacı anlaşılıyor, ne de kimin ne söylediği.

CHP'nin tekelci burjuvazinin partisi olduğunun kanıtı olarak, T"K"P'li sosyal-faşistlerin CHP'yi orta burjuva partisi gördükleri gösteriliyor. Peki, yine T"K"P'li sosyal-faşistler, MHP'ye de faşist parti diyorlar. Şimdi, bunlar diyor diye biz MHP'nin faşist olduğunu inkar mı edelim! Kaldı ki, CHP'nin tekelci burjuvazinin partisi olduğunu söyleyenlerin başında Doğu Perinçek'in TİKP'si, TSİP'li, TİP'li modern revizyonistler, MHP'li faşistler, revizyonist ve Troçkist kırması görüşleri savunan KSD ve DY gibi oportünist akımlar gelmektedir. Şimdi salt bunlara bakarak, biz de, işte revizyonistler de, faşistler de CHP'ye tekelci burjuvazinin partisi diyor, bu yanlıştır mı diyelim?

Halkın Birliği'ne tavsiyemiz, Doğu Perinçek'in göz boyama metodlarıyla hiç bir yere varılamayacağını anlamasıdır. Mesele, şunun veya bunun CHP'nin hangi sınıfın partisi olduğunu söylediği değil, bilimsel olarak CHP'nin hangi sınıfın partisi olduğunu tahlil etmektir. Ucuz yöntemlerle bundan kaçınmak, ciddi bir siyasi akımın yapacağı iş değildir.

Halkın Birliği, CHP'nin tekelci burjuvazinin partisi olduğu konusundaki iddiasına diğer bir kanıt olarak, CHP'nin "Sosyalist Enternasyonal"e bağlı diğer partilere benzemiş olmasını getirmektedir. Herkesin bildiği gibi, "Sosyalist Enternasyonal"e bağlı Avrupa'daki sosyal-demokrat ve sosyalist partiler, tekelci burjuvazinin değil, işçi sınıfı içindeki burjuvalaşmış işçilerin (yani işçi aristokrat ve bürokratlarının) partisidir. Emperyalist burjuvazi ile sıkı bir menfaat bağı olan ve emperyalist sömürüden kırıntılar alan bu burjuvalaşmış işçi sınıfı partileri, işçi sınıfı içinde reformcu hayaller yayarak emperyalist burjuvazinin hizmetinde faaliyet gösteriyorlar. Tüm güçleriyle tekelci kapitalist ekonomiyi ve tekelci burjuvazinin egemenliğini savunuyorlar. Bazen bu partiler, tekelci burjuvazinin diktatörlüğünün hükümetlerini de oluşturuyorlar. Tekelci burjuvazinin çıkarı doğrultusunda, ülke içinde işçi sınıfının aleyhine, dışarıda da dünya halklarının aleyhine faaliyet gösteriyorlar. AEP Merkez Komitesi Yayın Organı Zeri i Popullit'in "Sosyalist Enternasyonal, Emperyalist Burjuvazinin Bir Maşası" adlı makalesinde de bu söylediklerimiz ifade ediliyor. Halkın Birliği, "burjuvazinin maşası" tabirinden dahi hiç bir şey anlamıyor. Bunların kendi ülkesindeki tekelci burjuvazinin hizmetinde olan burjuvalaşmış işçi partileri olduğunu kavramıyor. Halkın Birliği bunu, sosyal-demokrat ve sosyalist partiler tekelci burjuvazinin sınıfsal partileridir, şeklinde anlıyor. Çünkü, onun ekonomist anlayışına göre, tekelci burjuvazinin hizmetinde olan partiler, ancak tekelci burjuvazinin partileri olabilir. Bir sınıfın siyasi partisi, ancak o sınıfın sınıfsal çıkarı doğrultusunda faaliyet gösterebilir anlayışıyla hareket edenlerin, sosyal-demokrat partilerin tekelci burjuvazinin partileri olduğunu söylemelerinden doğal ne olabilir?

Ekonomi ile siyaset arasındaki ilişkiyi ve ekonominin tayin ediciliğini göremeyen Halkın Birliği, başka sınıfın partisinin diğer bir sınıfın çıkarı doğrultusunda politika izleyebileceğini (o günkü ekonomik sistemle menfaat bağı kurduğu için) kavrayabilse, HALKIN KURTULUŞU'nu eleştirme adına boş laflar etmezdi. Halbuki, mevcut ekonomik ve siyasi yapıyla şu veya bu şekilde uzlaşan küçük burjuva işçi partileri, pekala ve esas olarak ülkedeki tekelci burjuvazinin çıkarına uygun siyasi faaliyet yürütebilir ve yürütmektedir de. Örneğin, Avrupa'daki gerek sosyal-demokrat partiler, gerekse modern revizyonist, sahte komünist partiler bu söylediklerimiz özellikleri taşımaktalar. Onlar tüm güçleriyle kapitalist ekonomiyi, diğer yandan finans kapital oligarşik diktatörlüğünü desteklemekteler, onun bunalımdan kurtulabilmesi için birbirleriyle yarış etmekteler. Bu konuda başka bir örnek olarak da, Çarlığı yıkarak Şubat Devrimiyle iktidara gelen küçük-burjuva menşevik ve "Sosyalist Devrimciler"in izlediği politikayı gösterebiliriz. Bunlar, Rus büyük burjuva ve toprak ağalarının menfaati doğrultusunda emperyalist bir siyaset izlediler.

Halkın Birliği, CHP'nin tekelci burjuvazinin siyasi partisi olduğunun bir başka "kanıt"ı olarak, diğer yandan CHP hükümetinin komprador burjuvazi ve emperyalizm tarafından desteklenmesini göstermektedir. Oysa bundan doğal hiç bir şey yoktur. Çünkü Lenin'in de belirttiği gibi, Avrupa'daki burjuvalaşmış işçilerin partisi olan sosyal-demokratların bu reformcu fonksiyonunu sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde, emperyalizmle uzlaşan ulusal burjuvazi yerine getiriyor. Emperyalizm, reformist temelleri, ulusal burjuvazinin uzlaşmacı kesiminde buluyor. Leninizmin ışığında HALKIN KURTULUŞU, bu durumu Türkiye için çok önceleri tespit etti. Kapitalist-emperyalizmin derinleşen krizi ile birlikte, gericiliğin bir yandan halkın mücadelesini bastırmak için faşizmi sertleştirmeye başvuracağını, diğer yandan bununla sıkı sıkıya bağlı olarak, reformist burjuvaziye sığınacağını tespit etti. Çünkü, nasıl Avrupa'daki burjuvalaşmış işçi tabakalarının menfaati tekelci kapitalizme sıkı sıkıya bağlıysa, yarı-sömürge ülkelerdeki ulusal burjuvazinin uzlaşıcı kesiminin çıkarları da emperyalizme, komprador kapitalizme ve toprak ağalarına sıkı sıkıya bağlıdır.

Halkın Birliği'nin bu konuda HALKIN KURTULUŞU'nun görüşlerine yaptığı itiraz, ulusal burjuvazinin varlığının emperyalistlere, komprador kapitalizme ve toprak ağalarına bağlı olmadığıdır. Halkın Birliği çok ilginç bir iddia ortaya atıyor: Ulusal burjuvazinin uzlaşmacı kesiminin iç gericilikle ve emperyalizmle bağları var ama, bu varlığıyla bağlı olduğu anlamına gelmez diyor. Bir şey, diğer şeye varlığı ile bağlı olmayıp da neyiyle bağlı olacak! İş ola beri gele. Halkın Birliği, komprador burjuvazi ile ulusal burjuvazinin uzlaşmacı kesiminin farklılığını, emperyalizme ve feodalizme varlığının bağlı olup olmamasına göre tayin ediyor. Komprador burjuvaziyle ulusal burjuvazinin uzlaşmacı kesimi arasındaki farklılık, birincisinin tümüyle emperyalizme bağlı olması ve emperyalizm tarafından yaratılmış olmasıdır; diğerinin ise varlığının kısmen bağlı olmasıdır. Ve, proleter devrimi karşısında ancak emperyalistlere dayanarak hayatiyetini sürdürebileceğidir. İşte bunun için ulusal burjuvazinin bu uzlaşmacı kesimi, yarı sömürge ülkelerde reformculuğun, liberalizmin temelini oluşturur. Halkın Birliği, emperyalistlerin bir kesimini liberal ve reformcu gördüğü için, ulusal burjuvazinin uzlaşıcı üst kesiminin reformculuğunu ve liberalizmini inkar ederek onu küçümsüyor ve onun devrim karşısında emperyalizm ve gericilerle uzlaşma içinde olduğunu örtbas etmeye çalışıyor. Halkın Birliği, bunun için ulusal burjuvazinin reformist kesiminin partisi CHP'nin hükümet kurmasını komprador sermayedarların desteklemesini yadırgıyor. Çünkü ona göre, ulusal burjuvazinin hiç bir kesimi, reformist değildir veya emperyalizmin hizmetinde işlev görmez. Bunun için, hükümeti kuran CHP'yi komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının reformist partisi olarak görüyor.

HALKIN KURTULUŞU, İç Gericilikle Mücadele Esas Olduğunda, Milli Burjuvazinin Devrim Saflarında Yer Almasının Çok Güç Olduğunu Belirtiyor. Halkın Birliği İse, Bir Sağa, Bir 'Sol'a Yalpalıyor.

Halkın Birliği, bir yandan da HALKIN KURTULUŞU'nun ulusal burjuvaziyle ittifakı mutlak şartlara bağladığını söylüyor.

HALKIN KURTULUŞU'ndan yapılan alıntı şu:

"Orta burjuvazi, denetimi altına alamayacağı için çok zaman -özellikle devrimin esas olarak iç gericiliği hedef olarak aldığı- devrime karşı çıkar, ama yine de belirli durumlarda kendi iradesi dışında gelişen devrimi, onu kontrol altına alabilmek için bile olsa, katılmayacağı anlamına gelmez. Bu durum özellikle emperyalist işgal şartlarında söz konusudur." (HK, S. 88)

Halkın Birliği, burada anlatılanlardan şu sonucu çıkarıyor: "Görüldüğü gibi, devrim, 'iç gericiliği hedef aldığında' milli burjuvazinin kontrol altına alamayacağı için devrime katılamayacağı, dolayısıyla ittifak kurulamayacağı, milli devrim şartlarında ise ittifak kurulabileceği görüşü dile getiriliyor. Böyle bir genelleme Marksizme aykırıdır." (HB, aynı yerde)

Halkın Birliği'nin sert eleştirmeninin, HALKIN KURTULUŞU'nda yazılanlardan bu sonucu çıkarması oldukça ilginçtir. HALKIN KURTULUŞU, iç gericilikle mücadele esas olduğunda, milli burjuvazinin devrim saflarında yer almasının güç olduğunu, ama bunun, bu dönemde de milli burjuvazinin devrim cephesine hiç katılmayacağı anlamına gelmeyeceğini söylüyor. Ve milli burjuvazinin devrim cephesine katılabilmesinin özellikle emperyalizmin işgal şartlarında söz konusu olabileceğini vurguluyor. Burada bir genelleme söz konusu mu? Aslında Halkın Birliği, bu konuda genelleme yapan İbrahim Kaypakkaya'yı eleştirmeye cesaret edemediği için, ona yöneltceceği eleştiriyi Halkın Kurtuluşu'na yöneltiyor. Çünkü İbrahim Kaypakkaya, milli burjuvaziyle ittifakın ancak kurtarılmış bölgeler kurulduktan sonra gerçekleşebileceğini iddia etmekteydi. İşte Halkın Birliği'nin bu konudaki eleştirisinin yöneldiği hedef İbrahim Kaypakkaya'dır. Çünkü, HALKIN KURTULUŞU, ulusal burjuvaziyle ittifakın hangi şartlarda zor, hangi şartlarda kolay olduğunu tahlil ediyor.

En ilginci de, Halkın Birliği'nin bir sınıfı tarafsızlaştırmayı ittifak kurmanın dışında bir olgu gibi ele almasıdır. Bunu dahi doğru dürüst anlatamıyor; başka yerlerde tarafsızlaştırmanın da ittifakın içinde olduğunu söylüyor.

"Halkın Kurtuluşu yazarları, bu doğru anlayışa sahip olmadıklarından ve 'devrim iç gericiliğe yöneldiğinde' milli burjuvaziyle ittifak olmaz! (Halkın Kurtuluşu hiç bir yerde böyle bir şey söylememiştir-HK) anti-Marksist görüşünü savunduklarından, milli burjuvaziyi cepheye çekme siyaseti değil de 'tarafsızlaştırmak' siyaseti izliyor." (HB, aynı yerde)

"Ona karşı siyasetimiz (CHP'ye karşı -HK) dost ve müttefik bir güç olarak 'tarafsızlaştırmak' değildir."

İşte Halkın Birliği'nin ittifak anlayışı! Bu durumda genel doğruları sıralamak, milli burjuvaziyle ittifakın nasıl olacağını açıklamak, neye yarar? Halkın Birliği, bir de milli burjuvaziyle cephe kurmanın zor olacağını, ve bundan kaçınmayacağını söylüyor. Bunun için mi, CHP'yi tekelci burjuvazinin partisi yapıyor ve 'zoru yenmeye' çalışıyorsun? Aslında Halkın Birliği kolayı arıyor. Bunun için de ulusal burjuvazinin reformist kesimini devrime kazanmak için çaba harcamıyor ve böyle bir politika izlemiyor. Halkın Birliği kendi anlayışına göre, HALKIN KURTULUŞU'nu "eleştirdiği" müddetçe hiç bir yere varamaz. Çünkü HALKIN KURTULUŞU, CHP'yi ulusal burjuvazinin uzlaşmacı kesiminin partisi olarak görüyor ve onu hiç bir şekilde komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının partileri ile aynı kafeye koymuyor. Durmadan onun uzlaşmacı tavrını eleştiriyor, bundan vazgeçmesini sağlamaya çalışıyor.

Halkın Birliği, bir ara tekelci burjuvazinin ve toprak ağalarının "reformcu" diye adlandırdığı kesimi ile ittifak kurulabileceğini savunuyordu. Bu sağcı düşüncesine temel olan görüşlerde en küçük bir değişiklik yapmadan şimdi ise, CHP'yi tekelci burjuvazinin partisi olarak ele alıp, tümüyle yok edilmesi gereken bir siyasi hareket olduğunu ileri sürüyor. Bu, sağ ve 'sol' oportünizm arasında yalpalamanın en açık bir örneğidir. Halkın Birliği yazarının yarın, sıkıştığı zaman yine, emperyalistlerin ve tekelci kapitalistlerin bir kesimiyle ittifak kurmaya çalışmayacağına dair en küçük bir belirti yoktur. Halkın Birliği, Marksizmin sağlam temellerine kavuşmadığı müddetçe, dolayısıyla oportünist görüşlerin temelinde hareket ettiği müddetçe sağdan 'sol'a, 'sol'dan sağa yalpalayıp duracaktır.

Halkın Birliği'ne Doğu Perinçek'in görüşlerinden arınması gerektiğini söylüyoruz. Sözde Doğu Perinçek'e sövülüp durulmasın. O'nun görüşlerine sahip çıkarak ona sövüp saymak bir şey ifade etmez. Bu tavırlarla TİKP'li revizyonistlere karşı mücadele yürütülemez.

Halkın Kurtuluşu Çamardı-Bademdere kasabasından patates üreticileriyle konuştu:

HK- En çok ne üretirsiniz esas geçim kaynaklarınız nelerdir?

ÜRETİCİ: Bizim burada, patates, elma, fasulye en çok ürettiğimiz ürünlerdir. Hayvancılık da yaparız.

HK- Ürünlerinizi nasıl değerlendiriyorsunuz?

ÜRETİCİ: Bizim ürünlerimizi dış pazarlara götürme imkanlarımız yok. Çünkü götüreceğimiz ürünler ancak kamyon kirasına yeter. Köye gelen tüccarlara yok pahasına satarız. Patateslerimiz hala ambarlarda çürüyor. Tüccarlar bile patates almaya gelmiyorlar.

HK- Ürünlerinizin taban fiyatları var mı?

ÜRETİCİ: Taban fiyatları yok. Her hangi böyle bir girişimde de bulunulmadı ve bulunulmuyor.

HK- Şimdiki hükümetin üreticiler üzerindeki uygulamalarını beğeniyor musunuz?

ÜRETİCİ: Neyini beğeneceğiz. Hükümet programında bile bizimle ilgili hiç bir şey kulağımıza gelmedi. Ecevit seçim konuşmalarında, kalkınma köylüden başlayacak, diyordu; üreticilerin ürettikleri mallar elinde kalmayacak ve değerlendirilecek, diyordu. Ama bugüne kadar dillerinden bununla ilgili bir tek kelime bile çıkmadı. Her gün radyodan, televizyondan haberleri dinliyoruz, bizimle ilgili hiç bir şey söylemiyor.

HK- Maddi yönden sıkıntı çekiyor musunuz?

ÜRETİCİ: Elbette çekiyoruz. Şu anda patates ambarlarda çürüyor. Bankadan adamın olmazsa, kredi alamıyorsun. Birkaç tefeciden, tüccardan % 50, % 75 faizli aldığımız borç paraları bile veremiyoruz.

HK- Bankaya borcunuz var mı?

Üretici: Çoğumuzun var. Bankadan aldığımız gübrenin borcu hala duruyor. Banka da bizi borcumuzu ödememiz için sıkıştırıyor.

HK- Traktörünüz var mı?

ÜRETİCİ: Evet. Mallarımı ipotek ettirdim. Karşılığında bir traktör aldım. Bankaya borcumu ödeyemediğim için, banka traktörünü sattırırım diyor.

HK- Sizce bu durumu bu hükümet düzeltebilir mi?

ÜRETİCİ: Nerdeee. Düzeltecek olsaydı, elimizdeki patateslerin satılması için bir çözüm bulurdu. Biz şu anda kendi kaderimizle başbaşayız.

HK- Bu durumda siz ne düşünüyorsunuz?

ÜRETİCİ: Köylü borçlarının iptal edilmesini, ipoteklerin kaldırılmasını, ürünlerimize taban fiyat verilmesini istiyoruz.

HK- Sizce nasıl olmalıdır? Bu düzenden memnun musunuz?

ÜRETİCİ: Memnun değiliz. Bu düzen zenginler için kurulmuş. Bu düzen değiştirilmedikçe bu işler düzelmez.

Patronlar bize yalvarmaya başladılar

Ben Gaziantep'e bağlı İslahiye ilçesinden bir fırın işçisiyim. Kimimiz karafırında, kimimiz de ekmek fabrikalarında sigortasız, sendikasız 8 saatten fazla çalışıyoruz. Hafta sonu tatilimiz yok. Karafırınlarda işçiler 16-17 çuvala 85-90-100 liraya çalıştırılıyorlar. En yüksek ücret 170 liradır. Onu da ustalar alıyorlar. Ekmek fabrikalarında ise işçiler 25 çuval un işleme karşılığı ücret alıyorlar. Bizler 26-30 çuvallık sömürüye dayanamayarak, direnişe geçtik. Bir ve ikinci gün patron ve yaltakçıları köylerden işçilikle alakası olmayan kişileri çalıştırarak biz işçilerin direnişini kırmaya çalıştılar. Ama tüm engellere rağmen, direnişimiz sendikasız ve örgütsüz olduğu halde başarıya ulaştı; ve 10 lira zam aldık.

Patronlar ilk günler işçilere küfrediyorlardı, ama daha sonra bize yalvarmaya başladılar. Biz bundan şunu çıkarıyoruz. İşimize gitmezsek, üretim duracak, onlar koltuklarda oturamayacaklar.

Ben bir işçi olarak kurtuluşumuzun, baskının, sömürünün ve zulmün olmadığı Devrimci İşçi- Köylü İktidarının kurulmasıyla gerçekleşeceğinin bilincindeyim.

8 SAATLİK İŞGÜNÜ HER YERDE UYGULANMALIDIR !

EŞİT İŞE EŞİT ÜCRET !

KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK !

YAŞASIN DEVRİMCİ İŞÇİ-KÖYLÜ İKTİDARI

Direndik ve haklarımızı aldık

Bizler İstanbul Dil İskelesi sondaj işinde çalışan işçileriz. İşyerinde otuza yakın işçi çalışmaktadır. Her birimiz karlı, soğuk, sıcak havalarda gece ve gündüz 10 saat çalışmakta ve brüt 117,50 lira gündelik almaktayız.

İşyerinde bağımsız İlerici Yapı-İş Sendikası vardır. Toplu sözleşmede sendika aracılığıyla kazandığımız sosyal haklarımızı patron vermemektedir. Sosyal haklarımızı almak için direnişe geçtik. Sendikaya da haber vererek, haklarımızı alıncaya kadar direneceğimizi, bu konuda ödün vermeyeceğimizi söyledik. Üretimi tamamen durdurduk.

Patron, prensibi gereğince direnişte geçen günlerin ücretini vermedi. Biz taleplerimize, direniş günlerinin ücretlerinin ödenmesini de ekledik. Direnişin beşinci günün de patron kararlılığımızı görünce dize gelmek zorunda kaldı. Fakat yine de Genel Müdürü işyerine göndererek, her zamanki gibi işçilerin birliğini bozmaya, parçalamaya çalıştı. Bunu da başaramadı.

9 gün süren kararlı direnişimiz sonunda haklarımızı aldık ve iş başı yaptık.

Direnişten birçok dersler çıkardık ve gördük ki, biz işçiler birleşip, bir yumruk olduğumuzda, bizim kanımızı emen patronlar dize gelirler. Biz kendi öz gücümüze dayanacağız ve Ulusal Demokratik Halk Devrimini kendi kollarımızla zafere ulaştıracağız.

POL-DER Ankara Şubesi Yönetim Kurulu basın bildirisi

Yeni yönetim kurulu olarak dün olduğu gibi bu gün de POL-DER'de verilen ekonomik ve demokratik mücadelemiz, emperyalizmin işbirlikçilerini tedirgin etmekte, bunlar asılsız beyanlarla POL-DER'i karalamakta, üyelerimize karşı hırçınlaşmaktadırlar.

POL-DER, polisin özlük hakları yanında faşizme ve tüm gericiliğe karşı verilen haklı mücadelesinde halkımızın yanında yer alması ve demokrasiyi sonuna kadar savunmanın bilincindedir. Bu nedenle hakim sınıfların savunuculuğunu yapan bir takım basın organları ve kişiler POL-DER'i meşru olmayan demokratik bir kitle örgütü olduğunu savunmaktadırlar. Oysa onların gücü hiç bir zaman demokratik kitle örgütü olan ve daima haklının yanında yer alan POL-DER'i haklı mücadelesinde yıldıramaz ve yıldırmaya gücü yetmiyecektir.

Hakim sınıfların ve onların uşaklarının derneğimiz üzerinde yoğunlaştırdıkları baskılarını, sivil silahlı katillerince mensubumuz Ahmet Şahin GÜLDÜR'ün Istanbul'da öldürülmesini ve benzeri olayları nefretle kınıyoruz. Anti-faşist, anti-emperyalist mücadelemize kararlılıkla devam edeceğimizi kamu oyuna duyururuz.

Öveçler Halkla Dayanışma ve Kültür Derneği, Halk Gecesi düzenledi

Öveçler Halkla Dayanışma ve Kültür Derneği olarak mart ayı başlarında bir Halk Gecesi düzenledik.

Makina Mühendisleri Odasında yapılan geceye iki binin üzerinde işçi, memur, işsiz ve az sayıda öğrenci katıldı.

Kısıtlı koşullar altında çalışmamız ve ilk kez bir gece düzenlememizden ötürü, bazı hatalar yaptık. Fakat özellikle kitleyle kaynaşma açısından başarılı bir gece oldu. PARTİ BAYRAĞI için de 3252 lira bağış toplandı.

HALKTAN HALKA

Baş.ta.sa.1'de

dadır. Ülkede zaten elektrik yoktur. Seydişehir, İsdemir elektrik enerjisine göre ayarlanmıştır.

Bu nasıl halktan halka yardım ki, hep uçak, makina satıyor. Karşılığında incir, üzüm istiyor. Daha 1920'lerde emperyalizm Türkiye' ye sanayi ile uğraşmamayı öğütlüyordu. 1945'lerde Marshall yardımı başlarken de Türkiye bir tarım ülkesi olarak belirleniyordu. Benzer biçimde bugün Macaristan ve Bulgaristan 'da, Sovyet sosyal-emperyalizminin çıkarlarına hizmet eden planlama çerçevesinde bağımlı tarım ülkeledir.

Ülkemizin madenlerini alıp, yalnız emperyalistlerin sahip olduğu teknolojiyle işleyip halklara karşı kullanmak "halktan halka yardım"mıdır? Sovyet sosyal emperyalizminin Hindistan'a yaptığı "yardım"ın sonucunda milyonlarca köylü hâlâ açlıktan ölmektedir. Hindistan egemen sınıfları ise böylelikle buhranın yükünden kurtulmaktadır.

Dost olan halklardır. Anlaşma ise egemen sınıflar ile Sovyet sosyal-emperyalistleri arasında imzalanan bir sömürü belgesidir.

NATO

Baş.ta.sa.1'de

devlet arasındaki rekabet çerçevesinde, emekçi halkımızı Amerikan emperyalizminin hegemonya emelleri uğruna kırdırmayı amaçlamaktadır. Hem NATO, hem de Varşova Paktları, halkların çıkarlarının değil, iki süper devletin emperyalist saldırganlığının birer aracıdır.

Diğer yandan NATO, ülkemizdeki faşist diktatörlüğün halk üzerindeki baskı ve sömürüsünün de bir aracı ve destekleyicisidir. Emekçi halka karşı girişilen zulmün akıl hocaları arasında NATO'nun başındaki Amerikan generalleri de vardır. Faşist ordunun silahları, eğitimi Amerikan emperyalizmi tarafından büyük ölçüde NATO aracılığıyla sağlanmaktadır.

Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı koyma bahanesiyle ülkemizde saldırgan NATO paktının varlığını savunan Aydınlık yazarları, Amerikan emperyalizminin hegemonyasının savunucularıdırlar. Brejnev revizyonistlerini halkımızın dostu gibi gösterme ye çalışan sosyal-faşistler gibi, "Üç Dünya Teorisi"nin savunucuları da emekçi halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin önündeki engellerdir. Hem Kruşçev revizyonistleri hem de "Üç Dünya"cı revizyonistler aynı sloganda birleşiyorlar : "Ya NATO! Ya Varşova!" Türkiye halkı, bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi önündeki bütün revizyonist, oportünist teorileri bir kenara itiyor ve "NE NATO, NE VARŞOVA! BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE" diyor.

CHP YÖNETİMİ

Baş.ta.sa.1'de

lü zam, vergiyi emekçilere bindiren CHP hükümeti, ithalatçı kompradorlardan, demir karaborsacılarından şimdi özür diliyor.

CHP'li yurtsever, demokratlar da dahil olmak üzere emekçi halkımız CHP yönetiminin egemen sınıflara iyice teslim olan bu siyasetine her yerde karşı çıkacaktır.

İRAN

Baş.ta.sa.2'de

İran şubesi olarak çalışmakta, yurtseverlere ve devrimcilere akıl almaz işkenceler yapmaktadır.

İran emekçilerinin kanlı Şah rejimine nefreti çok derindir. İran yurtseverleri, devrimcileri SAVAK'ın işkence tezgahlarından, kan ve zulüm çemberinden geçerek bilenmiştir. Bugün Şah faşizmi tamamen tecrit olmuştur. Daha geçen yıl "ak devrim"i, "sanayileşme"yi göklere çıkaran ülkemizin Amerikancı yazarları dahi şimdi durumu kabullenmek zorunda kalmışlardır. İki eli kanlı Şah rejiminin ülkemizdeki açık destekçileri arasında olan Aydınlık oportünizmi bugün dahi onu bırakmamıştır. Faşist Şah'a ülkemize geldiğinde "Hoş geldin" diyen Aydınlık yazarları, bugün dahi onu halkların, ve Filistin halkının dostu gibi göstermeye çalışmaktadırlar. İran halk kitleleri, faşist rejimin temellerini sarsıyor. "Üç Dünya" teorisyenleri ise, Şah'ı milli bağımsızlıkçı", "milli ekonominin kurucusu bir vatansever" olarak göklere çıkarıyorlar. İran işçileri ve köylüleri, faşist diktatörlüğü yıkmak için ileri atılıyorlar. "Üç Dünya" teorisyenleri ise İran Şah'ını "dünya devriminin itici gücü" ilan ediyorlar. İran halkının mücadelesi, faşist Şah'a olduğu gibi, onu göklere çıkaran sınıf işbirlikçilerine de indirilmiş güçlü bir darbedir.

Fakat emperyalistler, İran halkının örgütsüzlüğünden yararlanarak bu mücadeleyi diğer bir gerici önderliğin peşine takmaya çalışacaklardır. Ve bugün bu planları kurmaktadırlar.

İran halkı, Amerikan emperyalizminin kuklası Şah rejimine karşı mücadelede kararlılıkla ilerleyecek ve başka hiç bir emperyalist gücün bundan yararlanmasına da izin vermeyecektir.

Kan denizinin ufkundan kızıl bir güneş doğacaktır.

ONBİNLERCE

Baş.ta.sa.8'de

cıyla üç günlük açlık grevi yaptılar. Bütün mahkumların imzaladığı bildiride şunlar dile getiriliyor:

"Bizler bir an önce; infaz yasasının genişletilerek uygulanmaya konmasını, Genel Af, ölüm cezasının kaldırılmasını, mahkum ve tutuklular üzerindeki anti-demokratik uygulamaların (hücre, dayak, küfür, sürgün vb.) kaldırılmasını, ziyaret günlerinin düzenlenmesini, sağlık ve beslenme ihtiyaçlarının gerektiği şekilde karşılanmasını istiyoruz. Bugün TBMM'de tartışılmakta olan infaz tasarısı MC döneminde hazırlanan biçimdedir. Biz tüm tutuklu ve mahkumlar CHP hükümetinden büyük bir ümitle bunun daha genişletilmiş biçimini bekliyorduk..."

<u>İZMİT</u>

İzmit Kapalı Cezaevi mahkum ve tutukluları da "Genel Af ve yeni infaz yasasının kapsamının genişletilmesi" talebiyle iki günlük açlık grevi yaptılar. Mahkum ve tutukluların kamuoyuna duyurusunda şunlar yazılı:

"İnfaz Yasası bu haliyle yürürlüğe girdiği taktirde eşitsizliğin ve haksızlığın yeni bir uygulaması "halkçı" olduğunu söyleyen bir hükümet tarafından hayata geçirilmiş olacaktır. Bu yasa, halkın umut bağladığı bir hükümetin özünde bir "Umutsuzluk hükümeti" olduğunu göstermesi bakımından örnek olacaktır... Çok kısa zamanda genel bir af istiyoruz. İnfaz yasasının genişletilerek kapalı cezaevlerinde bulunanları da kapsamına almasını istiyoruz. Bugüne kadar verilmiş bütün disiplin cezaları kaldırılmalıdır."

<u>TUNCELİ</u>

Tunceli Cezaevindeki 72 mahkum ve tutuklu taleplerinin gerçekleştirilmesi amacıyla bir uyarı niteliğinde olmak üzere üç günlük açlık grevi yaptılar. Mahkum ve tutukluların duyurusunda şunlar yazılı:

"Dostlar! Cezaevlerini dolduran biz onbinlerce tutuklu ve hükümlü sömürünün, baskının, insanlık dışı onur kırıcı koşulların altında yaşam mücadelesi veriyoruz. Biz bilmekteyiz ki ne kader kurbanlarıyız, ne de anadan doğma suçlu. Bizi suç işlemeye iten neden, bizi suçlu yapan bu kahrolası zulüm, yağma ve talan düzenidir... Yeni infaz kanunu bu hali ile çok yetersizdir. Biz merhamet istemiyoruz. İnsanca yaşamak istiyoruz."

<u>KAYSERİ</u>

Kayseri Cezaevinde de mahkum ve tutuklular "Genel Af" talebiyle açlık grevine başladılar. Telaşa kapılan faşist diktatörlüğün jandarma ve polisi cezaevinin etrafını sardı. Ziyaretler yasaklandı. Onbinlerce mahkumun direnişinin bir parçası olan Kayseri Cezaevindeki açlık grevini mahkumlar, bütün baltalamalara rağmen sürdürdüler.

<u>SAĞMALCILAR</u>

Sağmalcılar Cezaevinden yazan devrimciler baskı, zulüm ve işkenceyi teşhir ediyorlar:

"Mahkumlar angarya çalıştırılmaktadır. Sübyanlar zorla çalıştırılıyor ve her gün sıra dayağından geçiriliyor. Dışardan yiyecek alınmıyor. İçerdeki kantinde ise örneğin 100 gram çay ve 1 kilo şeker 50 liraya satılıyor. Karavana yenmeyecek niteliktedir. Hamam, spor salonu, sinema hizmete açılmamaktadır. Var olan 108 ziyaret kabininden 54'ü çalışır durumdadır. Ziyarete gelenler saatlerce bekledikten sonra ancak 5 dakika görüşme yapabiliyor. 4000 civarındaki mahkumun yarısı beton üzerinde yatmaktadır. Ağır hastalara bile bakılmıyor, ölüme terkediliyor.

Hapishanelerde bulunan faşistler koğuşlarından çıkıp serbestçe dolaşıyorlar, özel görüşler yapıyor ve gece hapishanenin dışına çıkarılıyorlar..."

<u>EDİRNE</u>

Edirne Kapalı Cezaevinden devrimci mahkumlar şunları yazıyorlar:

"Edirne'de eski bir askeri (yeniçeri) kışla cezaevi olarak kullanılıyor. Cezaevi etrafında onbinlerce asker, subay, tank, zırhlı bulunmaktadır. Bundan da cüret alan faşist ve MİT ajanı savcı ve müdür istediği zaman, zevk için mahkumları falakaya yatırıyorlar. Fare deliği kadar hava delikleri olan zindan ve hücrelere onlarca yurtsever tutukluyu aylar boyu kapatıyorlar... İlk gelen mahkum iki ay tahta ranza üzerinde yataksız yorgansız yatırılıyor... Bu demokrasi ve insanlık düşmanı yöntemler bizlerin mücadele azmimizi bilemektedir."

Bir yatakta 2-3 kişinin yattığı faşizmin zindanlarındaki yurtsever ve devrimciler, halktan gelen mahkum çoğunluğuyla bütünleşiyorlar. Onların insanca yaşama, görüş yasma taleplerinin en tutarlı savunucuları oluyorlar. Jandarmanın, savcının, idarenin dayak ve küfürüne mahkumlarla birlikte göğüs geriyorlar. Cezaevlerinin güneş görmeyen voltalarında; her devrimcinin yüreği emekçi kitleler için yanıp tutuşan bir kızıl güneş oluyor.

Bu yıl 1 Mayıs kutlamalarında, proletarya ve emekçi halk kitleleri, cezaevlerindeki 60 bin mahkumun haklı taleplerini de meydanlarda dile getirecektir. "Zindanlar Boşalsın! Genel Af!" sloganı Türkiye'nin dörtbir yanında yükselecektir. Bugün 60 bin mahkum ve onların haklı taleplerini savunan emekçi halkımız, MC döneminde hazırlanmış İnfaz Yasası'nı reddediyor. Halkın talebi, bütün mahkumları içine alacak geniş kapsamlı bir infaz yasasıdır. Ayırım gözetmeden bütün mahkumlara uygulanacak bir Genel Af'tır.

ANARŞİZM

Baş.ta.sa.2'de

dan yanadırlar. Çünkü onlar, kapitalizmden komünizme geçiş döneminde devletin gerekliliğini inkar etmekte, bu noktada da revizyonistlerle birleşmektedirler. Bütün diğer meselelerde olduğu gibi devlete karşı tavırlarında da bugünkü anarşistler geçmişin anarşistlerinin takipçileridir. Her türlü anarşist görüşle mücadele ederken Lenin şöyle yazmıştır: "Bilimde ve normal dilde, kapitalizmden komünizme geçiş döneminde devletin inkarına anarşizm dendiği pratikte su götürmez biçimde tanımlanmıştır. Marksistler, devletin tamamen ortadan kaldırılması amacını taşıyarak bunun, ancak devletin giderek ortadan kalkmasına yol açan sosyalizmin kurulmasının sonucu, sosyalist devrimle sınıfların ortadan kalkmasından sonra gerçekleşebileceğini söylerler. Anarşistler ise bu ortadan kalkışın mümkün olacağı şartları düşünmeden, hemen devletin tamamen ortadan kalkmasını isterler. Marksistler, iktidarı ele geçirdikten sonra eski devlet cihazını tamamen parçalamanın, onun yerine komün tipi silahlı işçilerin örgütlenmesinden oluşan yeni devlet cihazını koymanın proletarya için gerekli olduğunu söylerler. Anarşistler ise, devlet cihazının parçalanmasını desteklemekle birlikte, proletaryanın onun yerine ne koyacağını ve onun devrimci iktidarını nasıl kullanacağı konusunda hiç berrak değildirler. Aslında anarşistler devrimci proletaryanın kendi iktidarını kullanmasının gerekliliğini inkar ediyor, devrimci diktatörlüğün gerekliliğini inkar ediyorlar."

Böylece anarşizm, burjuvazi ve revizyonistlerin proletaryaya, devrimci yolunda engel olmak için kullandıkları bir teori ve pratiktik. Bu yüzden, proletarya ve emekçilerin saflarındaki diğer bütün burjuva ve revizyonist akımların yanı sıra, bununla da mücadele edilmelidir. (TİRAN RADYOSUNUN 10 NİSAN 1977 TARİHLİ YAYININDAN ALINMIŞTIR)

İSTANBUL VE

Baş.ta.sa.8'de

kurma mücadelesidir."

"Grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı mücadelesi, TÖB-DER Genel Merkezi'ne çöreklenmiş sosyal-faşistlere karşı mücadeleden ayrılamaz. Grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı bu hainlerle birlikte değil, tersine bunlara rağmen söke söke alınacaktır."

BOLU TOPLANTISI

Bolu'daki toplantı 1 Nisan'da TÖB-DER Bolu Şubesi lokalinde yapıldı.

Toplantıda bir açış konuşması yapan TÖB-DER Bolu Şubesi Başkanı, bugün öğretmen ve memur kitlelerinin öne çıkan en önemli taleplerinin grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı olduğunu söyledi ve bu hakkın ancak örgütlü, bir dizi mücadele sonucunda elde edilebileceğini vurguladı. Konuşmasına devamla "TÖB-DER Genel Merkezi 1976-78 çalışma programına bu konuda yazdıkları şeyleri yerine getirmemiştir. Biz TÖB-DER Bolu Şubesi olarak bu talebi en geniş öğretmen kitlesine maledeceğiz." dedi.

Daha sonra söz alan bir yurtsever devrimci öğretmen arkadaş, öğretmenlerin nasıl sömürüldüklerini örneklerle açıkladı ve geçmiş öğretmen mücadelesinin derslerini açıkladı. Arkadaş, " "Bizimki gibi 8 ülke dışında ogretmen ve memurlar grevli-toplu sözleşmeli sendika haklarını söke söke almışlardır." dedi. TÖB-DER Genel Merkezi'nin tavrını da eleştiren arkadaş, grev yapmaktan ve toplu sözleşme görüşmeleri yürütmekten yoksun bir sendika hakkının göstermelik olduğunu ve öğretmenlerin böyle bir "sendika hakkı"ndan yana olmadıklarını vurguladı.

Toplantıya katılan yurtsever devrimci öğretmenler grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı için sonuna kadar mücadele edeceklerini belirttiler.

SOSYAL EMPERYALİZM

Baş.ta.sa.1'de

dolarlık volframı, İskenderun Demir Çelik tesislerindeki ek çalışmalar karşılığında alacaktır. Sovyet sosyal-emperyalizmi gelecekte krom ve özellikle uranyum cevherleri üzerinde de emelleri olduğunu görüşmelerde belirtmiştir. Ancak emperyalist yüzü açığa çıktıkça, adım adım ilerlemeye dikkat etmektedir. Sovyetler'e satılan volfram en sert çeliklerin yapımında kullanılmaktadır. Ezilen halkların kurtuluş mücadelesi karşısında Sovyet ordularının ve kuklalarının elinde öldürücü silah olacaktır. Tıpkı Eritre halkına karşı Küba ordusunun kullandığı silahlar gibi.

Bütün emperyalistlerin yeni-sömürgecilik yöntemleri arasında eşitsiz mübadele (değişim) de vardır. Sovyet sosyal-emperyalizminin Türkiye'ye satacağı maddeler, sanayi mallarıdır. Ticaret protokolüne göre, bunlar; uçak, gemi, ilaç, maden işleme aletleri, rulman, elektrik motoru, torna tezgahı gibi mamul maddelerdir. Türkiye ise, Sovyetler Birliği'ne tarım ürünleri satacaktır; incir, üzüm, zeytin, tütün, pamuk. Volframın yanı sıra alümina, barit, magnezit gibi maden cevherleri de vardır. Emperyalist, sosyal-emperyalist sistem içinde, tekelci burjuvazi, mamul maddelerin fiyatını azami kâr ilkesiyle saptar. Bunların fiyatı hızla artar. Tarım ürünlerini ise çoğunlukla yarı-sömürge ülke halkları üretir. Tütün, pamuk, buğday satın alan tekeller, bunların fiyatını mümkün olduğu kadar düşük tutar. Sanayi mallarına karşı tarım ürünleri ve hammadde satışı, sosyal-emperyalizmin lehine eşitsiz mübadeledir.

Emekçi halkımızın sömürülmesine, diğer emperyalistlerin yanı sıra, epey bir zamandan beri, Sovyet sosyal-emperyalistleri de katılmıştır ve bugünlerde yeni adımlar atmaktadır. Ülkemizde egemen sınıflar ise, Batılı emperyalist sistem içindeki yarı-sömürge bağımlılık ilişkilerini koruyorlar. Ancak buhran derinleştikçe, Sovyet sosyal-emperyalistleri de sömürü ve yağma sofrasına giriyorlar. CHP hükümeti, Demirel'in bu yönde attığı adımların izinde hızla yürüyor. Bir yandan, IMF aracılığıyla, Amerikan emperyalizmi ve diğerlerinin buhranı halkımıza yıkılıyor. Diğer yandan, Sovyet sosyal-emperyalistleriyle anlaşmalar imzalanıyor. Ecevit'in haziran ayında Rusya'ya yapacağı ziyaret yeni Sovyek kredilerini de beraberinde getirecektir. Amerikan emperyalizminin IMF aracılığıyla vereceği 450 milyon dolara karşılık, Sovyet sosyal-emperyalizmi, çeşitli tesislerle ilgili 800 milyon dolar sermaye ihraç etmeyi önermektedir. Ecevit hükümeti ise, Amerika'dan, Belçika'dan, Almanya'dan Sovyetler Birliği'ne kadar bütün emperyalistlerle uzlaşmakta, onlara halkımızı talan ve soygun kapılarını açmaktadır. CHP reformistleri, bütün emperyalistleri, özellikle iki süper devleti birden "idare ederek denge siyaseti" adını verdikleri uzlaşma ve teslimiyeti sürdürüyorlar. Egemen sınıfların buhranını hafifletmek için emperyalist sermaye ihracına açılma siyaseti, emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin buhranının bir bölümünü de halkımıza bindiriyor.

Sovyet sosyal-emperyalistleri, bu ekonomik yayılma sonunda Ecevit hükümetinin önüne muhtemel bir "Siyasi Belge" çıkarmayı planlıyorlar.

Gerek Ticaret Protokolü, gerekse "ekonomik işbirliğinin geliştirilmesi" anlaşmaları, Sovyet sosyal-emperyalizmine hizmet eden talan ve soygun belgeleridir. Emekçi halkımız, IMF ile yapılan anlaşmalar gibi, bunları da tarihin çöplüğüne atmasını bilecektir.

IRKÇILIĞA KARŞI

Baş.ta.sa.1'de

lerini, konaklarını sarınca artık yeni sömürgecilik yöntemini dünyanın bu bölgesinde de tezgahlamaya çalışıyorlar. İngiliz ve Amerikan emperyalistleri, Rodezyalı ırkçı faşist İan Smit'e, "Afrikalılara da seçme ve seçilme hakkı" vermesini öğütlüyorlar. Satın alabildikleri birkaç kabile reisini parlak madalya ve ünvanlarla sözde bir meclise getirmek ve böylece "ırkçılığa son verdiklerini" göstermek istiyorlar. Oysa onların istedikleri, ırkçılığın dayandığı emperyalist sömürü ve zulmü yeni sömürgecilikle sürdürmektir. Elmas madenlerinde gene Afrikalı emekçilerin terini ve kanını akıtmaktır. Bütün bu emperyalistler ırkçılığa değil, halkların özgürlük ve bağımsızlığına düşmandırlar.

Sovyet sosyal emperyalistlerinin bu bölgede sözde ırkçılığa karşı çıkması ise, diğer süper devletle nüfuz alanları üzerindeki rekabetin parçasıdır. Afrika kıtası üzerindeki Sovyet emperyalist emellerinin odaklaştığı noktalardan biri de Güney Afrika ve Rodezya'dır. Gerçekte onlar da, Afrika halklarının ırkçılığa ve emperyalizme karşı kesin zaferini istemiyorlar. Sovyet emperyalistleri ve onların paralı uşağı Küba ordusu, bölgede pusuda beklemektedir. Onların amacı, halklardan yediği sert darbeler sonucunda egemenliği sarsılan batılı emperyalistlerin yerini almaktır. Angola'da, Etyopya'da görüldüğü gibi bunu sağlamak için işgal, onlar için artık olağan bir yol olmuştur.

Irkçılığa karşı mücadele emperyalizme karşı mücadeleden ayrılamaz. Kaldı ki bugün sahtekarca ırkçılığa karşı çıkar gibi görünen Amerikan emperyalizmi, ABD'de yaşayan onmilyonlarca zenci nüfusa ırk ayrımı uygulamaktadır. İşsizlik oranı genel nüfus içinde % 6 iken zenciler arasında % 14'tür. Zenci nüfusun % 40'ı aşırı yoksulluk sınırının altında yaşamaya zorlanmaktadır. Aynı durum, Üstün Cermen ırkı yalanlarının bugünlerde iyice canlandırıldığı Almanya'da da yabancı işçilere karşı görülmektedir.

Güney Afrika'da, Rodezya'da ve dünyanın diğer yerlerinde halklar, emperyalist sömürü ve zulme son vereceklerdir. Emperyalizmin uşağı ırkçı faşist rejimleri devirecek olan ezilen halkların kurtuluş mücadelesidir. Azanya, Zimbambve ve Namibya halk kitleleri, her türlü yeni sömürgeci tertipleri de boşa çıkaracaktır. Hiç bir göstermelik karar ve "demokratikleşme" masalı, Rodezya ve Güney Afrika rejimlerini halk savaşının güçlü soluğunda yanıp kül olmaktan kurtaramayacaktır.

"AMBARGO"

Baş.ta.sa.1'de

her denileni yerine getirirken, diğer yandan "gölge etme, başka ihsan istemem" türünden sözde tehditler savuruyorlar. Ama bütün bunlar gerçeklere çarparak paramparça oluyor.

Ambargo nedir? İster askeri, isterse mali ve ekonomik alanda olsun, emperyalistlerin uyguladıkları "ambargo", yarı-sömürge ülkeler için emperyalizme olan bağımlılığın ayrılmaz bir unsurudur. Emperyalist hegemonyanın dolaysız bir aracıdır. "Ambargo", emperyalist baskı ve tahakkümün bir unsuru, emperyalist çıkarların yarı-sömürge ülkelere dikte ettirilmesinin bir aracı, onlar üzerinde bir zor mekanizmasıdır.

Açıktır ki, emperyalistler "ambargo"yu kendi çıkarlarının yerine getirilmesi için uygularlar ve bunlar yerine getirildiği ölçüde ve yeni emperyalist çıkarlar için kaldırırlar.

O halde "ambargo"nun kaldırılmasının diyeti ne olmuştur?

Gerek MC'nin, gerekse CHP hükümetinin uygulamalarına baktığımızda ve olayların üzerine örtülmeye çalışılan perdeyi kaldırdığımızda bu açıktır.

Emperyalizmin bir mali kuruluşu olan ve özellikle batı dünyasında emperyalizmin başını çeken ABD'nin çıkarlarına göre çalışan IMF'nin reçetesi bütünüyle uygulamaya konulmuştur. Buhranın yükleri nin Türkiye halkının sırtına vurulması için ekonomik ve siyasi "tedbir"ler alınmış ve alınmaktadır. Kredi ve "yardım" adı altında emperyalistler için yeni yatırım alanları açılmış ve emperyalistlerin kârları garanti altına alınmıştır. Özetle Türkiye, emperyalistler için, kendi deyimleriyle "güvenilir bir ülke" haline getirilmiştir.

Türkiye-Yunanistan ilişkileri, Ege ve özellikle Kıbrıs meselelerinde emperyalistlerin çıkarlarına uygun, onların istediği bir "çözüm" yoluna girilmiştir.

Peki, "ambargo"nun kaldırılmasının bundan sonraki diyeti ne olacaktır?

ABD emperyalistleri, CHP reformistlerinden daha açık konuşuyorlar. Onlar, halklar karşısında daha da utanmazdırlar. Onların sözlerine, yakından bakıldığında gerçek niyetlerini bulmak mümkündür. Gelin bunu hiç bir yoruma yer bırakmayan iki Amerikan Bakanının kendi sözlerinden öğrenelim:

"Milli çıkarlarımız (siz emperyalist çıkarlar anlayın) Türkiye ve Yunanistan'la normal ve sağlam ilişkiler kurmamız yönündedir."

"Güçlü bir NATO Güneydoğu kanadı, Birleşik Amerika'nın ve müttefiklerinin çıkarlarını korumak için büyük önem taşır."

"Ambargonun kaldırılmaması düşüncesi, ABD'nin milli çıkarlarına karşıdır. Ambargonun devamı, ABD güvenlik çıkarlarına, NATO'ya, Türkiye ile olan ilişkilerimize zararlıdır ve önemle üzerinde durduğumuz Kıbrıs sorununun çözümünde ABD'nin rolünü azaltacaktır." (ABD Dışişleri Bakanı Vance'nin konuşmasından)

Savunma Bakanı Brown ise, ambargo sonucu Türkiye'deki Amerikan üslerinin faaliyetlerinin aksaması sonucunda, Amerika'nın başka kaynaklardan sağlayamayacağı gizli istihbarat bilgilerinden yoksun kaldığını söylemiştir.

Gene Brown; "Türkiye ve Yunanistan, Sovyet Rusya'nın Akdeniz ve Ortadoğu'daki maceralarını engelleyecek iki ülkedir. Bu iki ülkenin Kara Kuvvetleri aynı zamanda Varşova Paktı kuvvetlerini de karşılamakla görevlidir. (...) Sovyet harp gemilerinin boğazlardan geçişine Türkiye'nin mani olmaması..." diyor.

Bundan sonra diyetin ne olacağı da çok açıktır.

Türkiye'nin Ortadoğu'da emperyalizmin bir ileri karakolu olma görevinin devamı yeni bir emperyalist savaşta namlunun ucunda olarak savaşa sürülmesi.

Türkiye'nin Ortadoğu'da Amerikan emperyalistlerinin çıkarlarının korunmasında ve yeni çıkarların sağlanmasında bir piyon olması.

Türkiye'deki Amerikan üslerinin varlığının devamı ve bu üslerin faaliyetlerinin bütünüyle devam etmesi.

Ambargo'nun kaldırılmasıyla verilen silahların Ortadoğu'da ve Türkiye'de Amerika'nın emperyalist çıkarlarına karşı yönelen bir tehdide karşı; örneğin Türkiye'deki devrimci harekete, örneğin sosyal-emperyalistlerin bu çıkarları tehdit etmesine karşı kullanılması. Türkiye'de devrimin bastırılması ve Türkiye halkının yeni bir dünya savaşında sosyal-emperyalistlere karşı, Amerikan çıkarları uğruna savaşa sürülmesi.

Bu düzenin bütün hükümetleri gibi, CHP hükümeti de ülkemizi emperyalist çıkarlara daha fazla peşkeş çekmek yolunda yürüyor. Ancak gerçekler her geçen gün daha fazla gün ışığına çıkıyor ve Türkiye halkının mücadelesi her geçen gün gelişiyor.

Türkiye halkının mücadelesi, her türden emperyalistleri, işbirlikçileri, "yardım"ları, kredileri, üsleri ve "ambargo"larıyla ülkemizden söküp atacaktır.

HALKIN KURTULUŞU * HAFTALIK SİYASİ GAZETE

SAHİBİ: TEOMAN GÜRAL * SORUMLU YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ: VELİ YILMAZ * YÖNETİM YERİ: PİYERLOTİ DİZDARİYE MEDRESESİ SOK. 8/4 DAİRE 2/B ÇEMBERLİTAŞ-İSTANBUL * ABONE ŞARTLARI: YURTİÇİ: YILLIK 200 TL, 6 AYLIK 100 TL, YURTDIŞI: 2 KATI * BASKI: DAILY NEWS WEB OFSET * GENEL DAĞITIM: YURT-DA ŞEFTALİ SOKAK, NO: 10/4 SULTANAHMET-İSTANBUL * YAZIŞMA ADRESİ: P.K. 1107 SİRKECİ-İSTANBUL

CHP HÜKÜMETİ

Baş.ta.sa.1'de

bütünüyle emekçi halk kitlelerine bindirmek için yapılmaktadır. Bu doğrultuda bir yandan aracı, tefeci, karaborsacılar fiyatları artırırken, diğer yandan emperyalist tekellerin önerisine uyan egemen sınıfların devleti yeni zamlar getiriyor. Nitekim Süt Endüstrisi Kurumu'nun, bulunabilirse nispeten ucuz mallarına da zam yapıldı. Tren, vapur biletleri % 100 civarında zam gördü.

Zamların yanı sıra yeni dolaylı vergiler de emekçilere ağır yükler getiriyor. Ecevit, "tuz, kibrit, elektrik, havagazına" vergi ve zam getirmeyeceğini söylüyor. Fakat bu gidişle emekçilerin cebinde tuz alacak para dahi kalmayacaktır. Bu sözlerden çıkan sonuç, diğer bütün tüketim maddelerine satış fiyatı üzerinden vergi getirileceğidir. Elektrik zaten olduğu yerde dahi, günde 2-3 saat kesilmektedir. Köylerin büyük çoğunluğunda ve gecekondularda elektrik mi var? Havagazı, Ankara'da birkaç bin apartman dairesinden başka nerede var? Ecevit bu yolla sağlanacak gelirin 40 milyar lira olacağını da ekliyor. Gelir vergisiyle bütün işçi memur, öğretmen vb. emekçilerden kesilen milyarlar yetmezmiş gibi, şimdi de Gider Vergisi'nin genişletilerek gene emekçilerden 40 milyar lira açıkça gasbedilecektir.

Güneş çıktı, kar eridi. İşte sahte "umut" CHP yönetiminin gerçek görevlerinden biri: Zamla, vergiyle emekçilere kambur üstüne kambur bindirmek!

BATI ALMANYA

Baş.ta.sa.2'de

mıştır. Bir yandan tarım alanındaki küçük köylüler topraklarını tarım tekellerine kaptırarak proleterleşiyorlar. Diğer yandan aynı tekeller, yok pahasına kapattıkları tarım ürünlerini tekel karı ile şehirlerde emekçilere satıyorlar. Bu buhranda artık, tekelci burjuvazi malların fiyatını 30-40 yıl önce yaptığının tersine, düşürmüyor. Tekellerin kâr, daha fazla kâr, aşırı kâr hırsı fiyatları dahada artırıyor. İşte bugün 650 bin metal işçisi, hiç olmazsa, bu fiyat artışlarını karşılayacak bir ücret artışı talep ediyor.

Bu kez, burjuva ajanı satılık sendika patronları da işçilerin böylesine yaygın bir greve gitmesini engelleyemediler. Şimdiye kadar, işler hep kapalı kapılar ardında hallediliyor, fabrikalarda iş durmuyordu. Hatta bu işçi aristokratları, Ford grevinde, Dynamit Nobel grevinde olduğu gibi, polisi işçilere saldırmaya teşvik ediyorlardı. Şimdi işçilerin nefret dalgası çok büyüktür ve birçoğu milletvekili olan sendika patronları bu grev hareketini önleyememişlerdir. Aralarından bazıları, yerlerini kaybetmemek için grevi destekler görünmekte ve burjuvaziyle pazarlığı sürdürmektedir.

Almanya'daki büyük grev hareketi, kapitalist-revizyonist sistemi sarmış olan derin buhranın bir göstergesidir. Artık hiç bir ülkede tekelci burjuvazi, grevlerden gösteri ve yürüyüşlerden uzak olmadığını görmektedir. Almanya'da az zaman önce çıkarılan Hitler kopyası "anti-terör" yasası da gerçekte birkaç anarşiste karşı değil, işçi sınıfının ve emekçi halkın işte şimdi yükselen mücadele dalgasına karşıdır.

Alman işçi sınıfı, 1920'lerde sosyalizm için oluk gibi kanını akıtmış bir sınıftır. Onun Liebnecht, Rosa Luxemburg gibi savaş alanlarında can vermiş önderleri vardır. Thalmann gibi, Hitler faşizmine boyun eğmemiş önderleri vardır. O, gelecek günlerde elbette mücadele sınırlarında kalmayacaktır.

İZMİR

Baş.ta.sa.8'de

gerçek yüzünü gördüler. CHP hükümetinin bakanları Ümraniye'de "Açlık ve sefalete son vereceğiz" gibi boş vaatler sıralıyorlar. Ama öbür yandan, İzmir'de gecekondu yıkımını sürdürüyorlar.

Ümraniye'de ve diğer yerlerde yapılan vaatler aldatmacadan öte bir şey değildir. Devrimcilerle emekçi halkın bütünleşmesinden korkan CHP hükümeti şimdi halkın hoşnutsuzluğunu kendi çıkarına kullanmak istiyor. Oysa İzmir Esentepe'deki yıkımın gösterdiği gibi, emekçi gecekondu halkı ne faşistlere, ne de CHP'li reformistlere güvenemez. O, haklarını kendi gücüne dayanarak alacaktır.

KIBRIS HALKI

Baş.ta.sa.1'de

nına çözüm için kendilerinin at oynatacağı konferanslar önermekte, birbirleriyle cebelleşmekte ve buhrana kendi çıkarları doğrultusunda "çözümler" önermektedirler. Ortada görünmeyen Kıbrıs'ın iki milliyetten halkı ve söz konusu edilmeyen, Kıbrıs halkının gerçek çıkarlarıdır.

Şimdi de ortada hazırlanan "Türk tarafı" önerileri, Anayasa taslağı vb. bulunuyor. "Öneriler paketi" ve Anayasa taslağı, Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Valdheim'e verilmek üzere hazır edilmiştir. 10 gün içinde bunları görüşmek ve iletmek üzere heyetler hazır beklemektedir.

"ÖNERİ"LER NASIL HAZIRLANDI?

Her şey gözler önünde cereyan ediyor. Bütün sahtekarca açıklamalara rağmen, gerçek şudur ki; Kıbrıs, Türkiye—Yunanistan ilişkileri, Ege meselesi, IMF, Ambargo, vb. meseleler ve emperyalist çıkarların gerçekleştirilmesi birbirine sıkı sıkıya bağlıdır.

Bütün bu meseleler bir arada ve emperyalistlerin çıkarları açısından ele alınmaktadır. Her şey perde arkasında "teknik görüşmeler", "diplomatik ziyaretler" vb. isimler altında halledilmekte, halklar karşısında ise demagojik açıklamaların da yardımıyla bir tiyatro oynanmaya çalışılmaktadır.

Açıktır ki, IMF'nin "yeşil ışık" yakması, ülkemizi emperyalist kredi ve "yardım"lar için daha da güvenilir bir ülke haline getirmek, ülkemiz halkının çıkarlarını daha fazla peşkeş çekmek için Türkiye'de alınan ekonomik ve siyasi "tedbir"lerle olduğu kadar; Ege, Kıbrıs vb. meselelerin ABD'nin çıkarları doğrultusunda çözülmesiyle de yakından ilgilidir. Ambargonun kaldırılması, kredi, mali "yardım"lar da bu işin içindedir.

Faşist diktatörlüğün koltuk değneği CHP hükümetinin "dış ilişkileri yumuşatmak", "ülkemizin prestijini sağlamak", "kredili bir ülke haline gelmek", "dış politikada cesur kararlar almak" dediği de MC döneminde sürüncemede kalmış meselelerin genel olarak emperyalistler, özel olarak da ABD emperyalistleri yararına "çözümüne" girişmekten başka bir şey değildir.

Kıbrıs buhranına çözüm olarak hazırlanan "Türk tarafı önerileri" işte böyle hazırlanmıştır.

ECEVİT'İN AÇIKLAMALARI KABA BİR DEMAGOJİDİR

CHP hükümeti, bütün bu gerçeklerin üstünü kapamaya çalışıyor. Ancak demagojisi buna yetmiyor. "Açık diplomasi" balonu her yerinden patlıyor. CHP'nin diplomasisi de emperyalistlere açık, halk kitleleri için gizlidir, ama gerçekler gizlenemiyor.

Ecevit, "Öneriler Kıbrıs halkına aittir, biz konuşamayız, açıklayamayız" diyor. Peki ama o halde Kıbrıs'da Türk Ordusunun işi ne? "Anayasa taslağı"nın hazırlanmasında, "öneriler paketi" nin hazırlanışında Mümtaz Soysal'ın, Türk Büyükelçisinin işi ne? Önerilerimizi hazırlarken, Anayasa taslağını hazırlarken Kıbrıs'ın iki milliyetten halkından kimlere danıştınız? Siz kimin toprağını kimin adını bölüştürüyorsunuz?

Ecevit, "Kıbrıs meselesi, ambargo ile ilişkili değildir, bir arada ele alınamaz" diyor. Siz, "gölge etmeyin başka ihsan istemez" sözlerini herkese yutturduğunuzu zannediyorsunuz herhalde. İki mesele ilişkili değilse, yürüttüğünüz bunca "teknik görüşme"ler, hızlanan diplomatik trafik niye?

Demagojiler kimseyi aldatamayacaktır.

NEYİN GÜVENLİĞİ? VERİMLİLİĞİN GÖZETİLMESİ KİMİN İÇİN?

Anayasa Profesörü Mümtaz Soysal "Kıbrıs halkı adına" açıklama yapıveriyor. Toprak önerilerinin güvenlik ve verimlilik sorunları gözönüne alınarak hazırlandığını bildiriyor.

Bugün iki milliyetten Kıbrıs halkının güvenliğini tehdit edenler emperyalistler, Türkiye ve Yunanistan'ın emperyalist uşağı hakim sınıfları ve onların hükümetleri, Türk Ordusunun adadaki işgali, Yunanistan'ın adadaki silahlı güçleri ve adayı emperyalistlere peşkeş çeken Denktaş, Kipriyanu türünden hainlerdir. Bunlar defolup gittiklerinde ortada güvenlik diye bir sorun ancak bu karşı-devrimci güçlerin yeni tertiplerine karşı bir mesele olarak kalacaktır.

İki milliyetten halkın ekonomik açıdan da birbiriyle bir meselesi yoktur. Mümtaz Soysal'ın göz önüne alındığını belirttiği "verimlilik" emperyalistlerin ve onların uşaklarının çıkarlarıdır.

"İKİ TOPLUM" VE "BARIŞ İÇİNDE YAŞAMA" SAFSATALARI

Mümtaz Soysal şöyle diyor: "Kıbrıs'ta her iki toplum da bundan sonra, mutluluk içinde, yan yana barış ortamında yaşayabilmek isteğindedir. Hazırladığımız öneriler bunu sağlayacak bir biçimde ve gerçekçidir."

İki milliyetten Kıbrıs halkının esas isteği mutluluk içinde yaşamak üzere emperyalistlerin, "garantör"lerin vb. anlaşmalarıyla, "himaye"leriyle, işgalleriyle, silahlı güçleri ile birlikte adadan defolup gitmesidir.

İki milliyetten halkı birbirine karşı kışkırtan da, barış ortamını bozan da, bu güçlerdir. Kıbrıs halkını suni olarak ikiye bölen ve "taraflar" ve "tarafların çıkarları" nı icat edenler de bu güçlerdir.

Mümtaz Soysal "önerilerin paketinin" hazırlanmasında; "ortak bir çözümün arandığını ve bu ortak çözümün her iki tarafın da kendi toplum ve insanlarının çıkarlarını ortaya koyacağını" gözettiklerini söylüyor.

Kıbrıs'ın Türk ve Rum milliyetinden halkı "iki taraf" değildir. Onların uzlaşmaz çıkarları, birbiriyle çelişen, birbirlerine karşı koruyacakları çıkarları da yoktur.

Üstelik bütün bu hazırlıklar sırasında Kıbrıs halkının sadece sözü geçtiğine göre, Kıbrıs halkının çıkarlarını koruyacak olanlar kimler? Türk işgali altındaki bölgede halka kan kusturan faşist Denktaş ve avanesi mi? Rumlara bırakılan bölgede işbirlikçi Rum liderleri mi? Yoksa "garantör" adı altında Kıbrıs halkını ikiye bölmeye çalışan ve Kıbrıs halkının üzerinde emperyalist çıkarların bekçisi olan Türkiye ve Yunanistan hakim sınıfları mı?

KIBRIS HALKI ÜZERİNDEKİ EMPERYALİST PAZARLIKLAR SON BULSUN!

Kıbrıs halkının geleceğini tayin etmede yetkili tek güç Kıbrıs'ın iki milliyetten halkının ta kendisidir. Onun esas çıkarı, emperyalistlerin, sosyal-emperyalistlerin, Türkiye ve Yunanistan hakim sınıfları gibi sözde "garantör"lerin ve ülkedeki işbirlikçilerin defedilmesindedir.

Kıbrıs halkı birliğini sağlayacak ve bunu mutlaka gerçekleştirecektir.

KIBRIS'IN KADERİNİ KIBRIS HALKI TAYİN ETMELİDİR!

BÜTÜN YABANCI ÜSLER VE ASKERLER KIBRIS'TAN ÇEKİLMELİDİR!

TÜRK ORDUSUNUN KIBRIS'TAKİ İŞGALİNE SON VERİLMELİDİR!

ANTEP'TE

Baş.ta.sa.8'de

pusu kurarak katlettiler.

Antep halkından korkan faşist diktatörlük, cenazeyi sabah erkenden hastaneden kaçırmak istedi. Ancak erken saatlerde morgda toplanan 50 yurtsever devrimci jandarma ambülansının kaçmasına izin vermedi. Faşist başçavuş ve komiserin saldırttığı polis ve jandarmalara direndiler. Saat 9'a doğru hastaneye gelen binlerce halk, cenazeyi aldı. Mehmet Savaş İslam yoldaşın hanımı arabanın üzerine çıkarak, "Mehmet'i öldürdüler; ama karnımdaki Mehmet onun bıraktığı yerden savaşına devam edecektir." dedi. Sonra yürüyüş başladı.

10 bini aşkın emekçi halkın yürüyüşüne yollardaki halk da katıldı. Abideye gelindiğinde saygı duruşu yapıldı. Antep halkı sloganlar atarak, polise rağmen, Merkeze doğru yürüyüş yaptı. Halkın bir kısmı ise, otobüslere binerek Mehmet yoldaşın memleketi Kilis'e gitti. Kilis'te mezar başında konuşan bir arkadaş, Mehmet İslam yoldaşın mücadelesini anlattı. Kitle sloganlar atarak dağıldı.

KIZILDERE

Baş.ta.sa.8'de

en açık bir örneği olarak kavradılar.

Bütün bunların yanında Kızıldere Katliamı, gerek proleter devrimciler, gerekse halk kitleleri için, mücadelenin doğru yolunu kavramak için derslerle doluydu.

Kızıldere Katliamının yıldönümünde ikinciler neler yaptılar? Onlar geçmiş mücadeleden hiç mi hiç ders almadıklarını bir kere daha ortaya koymakla yetindiler. Kitle eylemlerinin yanında yine sağda solda bombalar patlatıldı. Sağa sola ateş açıldı. 1971 döneminin bugünkü karikatürleri, kendi tabirleriyle "öncü savaş"ı yükselttiler! Onlar Kızıldere Katliamını maceracılığı körüklemek için kullanmaya çalıştılar.

Türkiye'de 1971 döneminden beri, gerek proleter devrimci hareket açısından, gerekse işçi sınıfı ve halkın mücadelesi açısından köprülerin altından çok sular aktı. Proleter devrimciler, 1971'in derslerini özetlediler, yanlış ve doğruları ayırdılar...

1971'in en büyük dersleri şunlardı:

Eğer işçi sınıfı ve halka hizmet etmek istiyorsan, eğer emperyalistleri kovmak ve hakim sınıfları alaşağı etmek istiyorsan, yani işçilerin ve diğer emekçi halk kitlelerinin yeni dünyasını kurmak istiyorsan; Marksizm-Leninizme sımsıkı sarılmalısın. Daima Marksizm-Leninizmde sebat etmeli, hatalardan sürekli arınmalı ve Marksizm dışı ve düşmanı her akıma karşı; revizyonizme, Troçkizme, sağ ve 'sol' oportünizme, reformizme ve maceracılığa karşı uzlaşmaz bir mücadele yürütmelisin.

Devrim yapmak için, mutlaka devrimci bir parti olmalıdır. Marksist-Leninist devrimci teori üzerine ve Marksist-Leninist devrimci tarzda kurulmuş bir parti olmadan, işçi sınıfının öncü partisi olmadan; işçi sınıfı ve halk kitlelerini, emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve komprador burjuvazi ve toprak ağalarına karşı mücadelede zafere götürmek imkansızdır.

Devrim böyle bir partinin önderliğinde, işçi sınıfı ve halk kitlelerinin eseridir. O, uzun süreli bir mücadeledir ve bugünden yarına bir iş değildir.

Bugün 1971'in devamı olduklarını iddia edenler, 1971'i sürdürmeye çalışanlar ülkemizdeki bu kadar ilerlemeden sonra, 1971'in sadece karikatürleridirler. Üstelik daha ilerisi bugün bunların eylemleri işçi sınıfı ve halkın mücadelesine zarar vermekte, bunlar sık sık provokasyon tezgahlarına düşebilmektedirler. Davranışları giderek bozgunculuğa varabilmektedir.

Maceracılık ve Troçkizm daima revizyonizmle göbek bağına sahiptir. Ondan gıdalanmakta ve revizyonizm tarafından körüklenmektedir. Kızıldere Katliamının yıldönümünde, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin ve uzantılarının beslemeleri olan İGD ve benzerlerinin 1971 döneminin mücadelecilerine sahip çıkıyor görünmeleri, sahtekarlıkları da bunun bir örneğidir.

Maceracılık bugün sadece aydınlar ve gençlik yığınları, özellikle de öğrenci gençlik yığınları arasında taraftar bulabilmektedir. Bunlar revizyonizmin ve sosyal-emperyalizmin yedeğinde, İGD vb. örgütlerle kol kola, gençliğin bir bölümünü revizyonizmin ve sosyal-emperyalizmin işlerine alet edebilmektedirler.

Halk gençliği saflarında bölücülüğü vb. körüklemekte, gençliğin birliğini engellemektedirler.

Bugün gençlik üzerinde kelime uygunsa, hararetli bir savaş hüküm sürmektedir. Buhranın derinleştiği şartlarda, faşist ve sosyal-faşistlerden, işçi sınıfı hareketine kadar her siyasi hareket gençliği kazanmaya çalışmaktadır. Gençliği kazanan yarını kazanır. Bunu herkes çok iyi bilmektedir.

Anti-emperyalist, anti-faşist duygularla dolu, mücadeleci Türkiye gençliği doğru yolda ilerleyecek ve safını doğru yerde, işçi sınıfı ve onun mücadeleci safında seçecektir.

Ancak bu meselede, halk gençliği yığınlarının doğal önderi olan proleter devrimci gençliğe de büyük görevler düşmektedir.

Marksizm dışı ve düşmanı bütün ideoloji ve siyasetler gibi, maceracılık ve Troçkizm de gençlik saflarından sürüp çıkarılmalıdır.

HALKA VE DEVRİME

Baş.ta.sa.8'de

den geçirmeli ve asıl bu siyasi çizgiyi mahkum etmeli ve terketmelidirler.

Ayrı ayrı bildiri ve açıklamalar ve bunlar arasındaki farklar, bu hareketin başının sonunun, nerede başlayıp nerede bittiğinin belli olmadığını, siyasi istikrarsızlığını apaçık bir biçimde ortaya koymaktadır. Kendini doğru bir tarzda aşamayan her hareket böyledir. Maceracılık daima böyledir ve provokasyonlara düşülebilmesine, ajanların, bozguncuların sızabilmesine yol açan bir etken de budur.

Bugün henüz gerçekleri göremeyen birçok dürüst devrimci, örgüt adı altındaki bu hareketlerin içinde bocalamakta, heder olup gitmektedir.

Bu çeşit hareketler içindeki bütün dürüst devrimciler, halka ve devrime hizmet etmek isteyen kişiler, ülkemizdeki gelişmelere gözünü açmalı, maceracılığı terketmelidirler. Marksizm—Leninizmin, bugün artık siyasi çizgisi ve programı açıkça formüle edilmiş olan proletaryanın devrimci hareketi yanında saf tutmalıdırlar.

FAŞİST KATİLLER

Baş.ta.sa.1'de

Server Tanilli, verdiği Anayasa derslerinde öğrencilerde anti-faşist bilincin ilk tohumlarının yeşermesini sağlayan bir demokrattır. O, Hukuk Fakültesinde estirilen gerici teröre rağmen, yurtseverlik görevini sonuna kadar yerine getirdi ve faşist demagojiyi derslerinde en somut örnekleriyle teşhir etti.

Bu katliamları düzenleyen güçler belli iken, reformist CHP hükümetinin cinayet sorumlularını başka yerlerde araması siyasi körlükten de öte bir şeydir. Kontr-Gerilla, MİT gibi örgütlerle mücadele vaatleriyle halkın oylarını toplayan CHP yönetimi, şimdi Kontr-Gerilla olgusunu küllendirmek telaşıyla parti içindeki yurtseverleri bile anti-demokratik baskılarla uyutmaya çalışıyor.

Server Tanilli'nin vurulması olayı, dünyada anti-komünistlik iddiası ile ortaya çıkan MİT ve Kontr-Gerilla, MHP ve Ülkü Ocakları gibi örgütlerin sadece komünistlere karşı olmadığını, saldırılarını faşizme karşı olan herkese, yoksul halkın yanında yer alan herkese ve bizzat halkın kendisine karşı yönelttiklerini bir kez daha kanıtladı. Halk düşmanı egemen sınıfların bu dayanaklarının dağılması için verilen mücadele, bugün, halkın yanında olan her namuslu kişinin, her yurtsever demokratın, her devrimcinin omuzlarına yüklenen bir görevdir.

Faşist diktatörlüğün pusuları, yurdumuzdan açlığın, sömürünün, zulmün, köleliğin sonsuza kadar silinmesine engel olamayacaktır.

PTT EMEKÇİLERİ

Baş.ta.sa.1'de

likle şehirlerarasında çalışan kadın emekçiler gece vardiyalarına gelişte ya da çıkışta eve giderken sık sık saldırıya uğramaktadırlar. Pazar 19.00 nöbetine gelen arkadaşlarımız Tahtakale sokak aralarında çeşitli defalar muşta ile tehdit edilerek paraları alınmış ve dövülmüşlerdir.

Gece servis arabaları bozulduğundan 03.00-04.00'te sokaklarda kalınmaktadır. Daha önce de Çapa'da bir PTT emekçisi "solcu" denilerek dövülmüştür. Bir PTT dağıtıcısı gece 03.00'de görevli olarak telgraf götürdüğü Artvin Yurdunda feci şekilde dövülmüştür.

Eğer can güvenliğimizi sağlamak istiyorsanız teknik arızalarını gidererek servisleri ihtiyaca göre artırın.

Dağıtıcıların, şoförlerin ve kadın emekçilerin korunması için gerekli önlemi alın. PTT emekçilerine yönelen bu saldırılar, Kontr-Gerilla'nın ve faşist çetelerin halka yönelen saldırıların bir parçasıdır. Faşistlerin yuvalandığı öğrenci yurtları yöre halkının can güvenliğini tehdit etmektedir. Her gün halkın ve gençlerin önü kesilmekte, üzerleri aranmakta, dövülmekte, buna karşılık faşist saldırganlar bulunmamaktadır.

Bu yol terk edilmeli, Kontr-Gerilla ve faşist yuvalar dağıtılmalı, Ülkü Ocakları kapatılmalıdır. Faşis saldırılarının bulunarak hesap sorulacaktır.

İŞÇİ SINIFI VE BÜTÜN HALKLA

Baş.ta.sa.1'de

Mart başında yapılan devalüasyondan bu yana zorunlu tüketim maddelerindeki fiyat artışları % 30'un üzerindedir. CHP hükümeti, iğneden ipliğe kadar her şeye zam yapmaya başlamıştır. Sümerbank ürünlerine yapılan zam % 50'nin, SEK ürünlerine yapılan zam % 30'un üzerindedir. Bütün KİT ürünlerine zam yapılmaya hazırlanılmaktadır. Komprador burjuvazinin temsilcileri yeni zamlar için her gün hükümetin kapısını aşındırmaktadır. Egemen sınıflar, emekçi halkı yeni zamlarla açlığa ve sefalete itmektedir.

Bugün milyonlarca emekçi, yaşama düzeyinin yükseltilmesini, zamların geri alınmasını talep etmekte ve bu uğurda mücadele etmektedir.

CHP hükümeti "vergi yükünü dar gelirlilerin üzerinden alacağız" demagojisi altında emekçi halkın vergiler yoluyla da daha fazla sömürülmesi için yeni "tedbirler" almaya başlamıştır. Yeni vergi politikası ile egemen sınıflar, hazinenin vergi gelirini 60 milyar lira artırmaya, yeni vergiler koymaya ve mevcut vergilerin oranlarını yükseltmeye hazırlanıyorlar. Buna göre dolaylı vergiler ve Gider Vergisi artırılacak, mevcut vergi oranları emekçi halkın aleyhine değiştirilecektir. Böylece bugün halen toplam vergi gelirlerinin % 70'ine yakın bir bölümünü ödeyen milyonlarca emekçi üzerindeki vergi yükü artırılacak, sömürü ve soygun bu yolla da yoğunlaştırılacaktır.

Bugün milyonlarca işçi, köylü, memur ve öğretmen yeni vergilere karşı çıkmakta, emekçi halk üzerindeki vergi yükünün kaldırılmasını istemektedir.

İşçi sınıfı zam ve vergi yükü altında gittikçe ezilirken, egemen sınıflar buna ek olarak ücret dışı gelirleri, sosyal yardımları ve fazla mesaileri de ücrete dahil ederek, bunları da Gelir Vergisi kapsamına almışlardır. Zamlardan ve buna benzer uygulamalardan dolayı, gerçek işçi ücretlerinde bir düşüş olmuştur. Fiyat artışlarının % 30'un üzerinde seyrettiği bugünkü koşullarda, 2. MC hükümeti döneminde saptanan asgari ücret, artık devede kulak kalmıştır. 1977 yılı içerisinde veya 1978 başlarında imzalanan toplu sözleşmelerle işçi sınıfının aldığı çeşitli haklar, bugün egemen sınıflar tarafından geriye alınmış durumdadır. Bütün bunların yanı sıra, CHP hükümeti çeşitli yollarla işçi ücretlerini bir üst sınırda dondurmaya çalışmaktadır.

Bugün işçi sınıfı, diğer bütün taleplerinin yanı sıra, asgari ücretin bütün çalışanları kapsayacak şekilde genişletilerek yükseltilmesini, toplu sözleşme görüşmelerinin yenilenmesini ve fabrikalarda ek protokoller yapılmasını istemektedir.

Son zamlar ve yeni "ekonomik tedbirler"le milyonlarca köylünün yaşama düzeyi giderek düşmekte, kırsal bölgelerde açlık ve sefalet yayılmaktadır. CHP hükümetinin gündeminde olan "toprak reformu" tasarısı, toprak ağalarının saltanatının pekiştirilmesine ve milyonlarca köylünün toprak ve özgürlük mücadelesinin bastırılmasına hizmet etmektedir. Üstelik bugün uygulanan tarım ürünleri fiyatlarıyla yoksul ve orta köylüler bir dilim ekmeğe muhtaç duruma getirilmek istenmektedir.

Bugün milyonlarca yoksul ve orta köylü, toprak ve özgürlük talebini dile getirmekte, toprak ağalarının topraklarına el konularak kendilerine dağıtılması, her türden yarı-feodal sömürünün son bulması için mücadele etmektedir.

Yoksul ve orta köylüler ürettikleri ürünlerin taban fiyatlarının yükseltilmesini istemektedir.

Geniş memur ve öğretmen kitlelerinin gerçek geliri her geçen gün düşmektedir. Memur ve öğretmen ailelerinin evine giren ekmek her yeni gün biraz daha küçülmektedir. CHP hükümeti memur ve öğretmen kitlelerini bir sürü demagojik vaat ile oyalamaktadır.

Bugün geniş memur ve öğretmen kitleleri grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı için mücadele ederken, memur maaşlarının yükseltilmesini, memur maaşları için uygulanan gösterge tablosunun değiştirilmesini, asgari geçim indiriminin asgari ücret düzeyine yükseltilmesini istemektedir.

Emekçi halk kitleleri emperyalistlerin ve egemen sınıfların ekonomik ve siyasi saldırıları karşısında boyun eğmemekte, faşist diktatörlüğe, sömürüye ve zulme karşı saflarını sıklaştırmakta; diğer bütün taleplerinin yanı sıra zamların geri alınması, asgari ücretin yükseltilmesi vb. için mücadeleye atılmaktadır. Kitlelerdeki devrimci potansiyel giderek kabarmakta ve yer yer eyleme dönüşmektedir. 20 Mart'ta işçi sınıfının yürüttüğü direnişe 1 milyondan fazla emekçinin katılması ve 16 Mart Katliamından sonra hemen hemen bütün yurt çapında onbinlerce yurtseverin ve devrimcinin faşist diktatörlüğün ve faşist katillerin üzerine yürümesi bunun en somut bir göstergesi olarak alınabilir. Üstelik bugün kitlelerin mücadelesi revizyonist ve reformist barikatları yıkarak ilerlemektedir.

Fakat işçi sınıfının ve bütün halkın mücadelesi bugün hâlâ kendiliğindenci karakterdedir. İşçi sınıfının büyük çoğunluğunun toplandığı iki büyük işçi konfederasyonunun başına sendika ağaları çöreklenmiştir. Birtakım kitle örgütlerinin başında da sosyal-faşist ve reformist dernek ağaları bulunmaktadır. Geniş köylü kitleleri ise hâlâ örgütsüz bir durumda bulunmaktadır.

Bugün sendikaların ve diğer kitle örgütlerinin başına çöreklenmiş olan sosyal-faşistler ve reformistler, işçi sınıfının ve bütün halkın mücadelesini düzenin sınırları içerisinde tutmaya, mücadeleyi sadece ekonomik taleplerle sınırlandırmaya ve yükselen kitle mücadelesini bir resmi geçit düzeyine indirgemeye çalışmaktadırlar.

İşçi sınıfının ve bütün halkın mücadelesinin kendiliğindenci karakterinin aşılması, düzenin dar sınırları içerisinden çıkması, yeni ve ileri boyutlar kazanması için, büyük ölçüde, işçi sınıfı hareketi ile proleter devrimci hareket arasındaki bağın pekişmesi, işçi sınıfının ve bütün halkın mücadelesinin proleter devrimci bir önderlik altında yürütülmesi gerekir.

Bu ise her şeyden önce, proleter devrimcilerin başta işçi sınıfı olmak üzere bütün halk sınıf ve tabakaları arasındaki çalışmalarına hız vermeleri ile, sendikalar ve diğer kitle örgütleri arasındaki çalışmalarını yoğunlaştırmaları ile ve işçi sınıfı ve bütün halk arasındaki ekonomik, siyasi propaganda ve ajitasyonu, sistemli ve düzenli bir hale getirmeleri ile mümkündür.

Bugün proleter devrimciler işçi sınıfı ve emekçi halk tarafından yürütülen bütün günlük mücadelelerinin içerisinde yer almalı, onları desteklemeli ve devrim yoluna kanalize etmelidirler.

Proleter devrimci hareketin 1 Mayıs Kampanyası yürüttüğü bu dönemde, bu durum daha da özel bir önem kazanmaktadır.

1 Mayıs Kampanyası dönemi, işçi sınıfı ve bütün halk arasındaki çalışmalara hız verdiğimiz, işçi sınıfının ve emekçi halkın günlük mücadelesine önderlik ettiğimiz ve bu mücadeleyi devrim yoluna kanalize ettiğimiz, işçi sınıfının ve diğer halk kesimlerinin doğal önderlerini devrim saflarına kazandığımız bir dönem olmalıdır.

> "BU TÜR OLAYLAR HALKA KARŞIDIR VE İNSANLIK DIŞIDIR. HALKIN BİR PARÇASI OLAN DEVRİMCİLERİN ADINI LEKELEMEKTEN BAŞKA BİR İŞE YARAMAYAN, HALK DÜŞMANI FAALİYETLERDİR"
>
> *(TUTUKLULARIN AÇIKLAMASINDAN)*

HALKA VE DEVRİME HİZMET ETMEK İSTEYENLER MACERACILIĞI TERKETMELİDİR

Ümraniye 1 Mayıs Mahallesinde 5 işçinin öldürülmesinden sonra "TKP/ML-TİKKO" adlı örgüt peşpeşe bildiriler dağıttı, çeşitli yollarla açıklamalar yaptı. Bunlar gazetemize de ulaştı.

Dağıtılan bildirilerde ortaya konan görüşler bir sürü tutarsızlıklar taşımaktadır. Kâh; bu iğrenç olaya dolaylı bir şekilde sahip çıkılmakta, öldürülenlerin faşist oldukları iddia edilmekte ve azılı faşistlerin öldürüleceği söylenmekte; kâh olayın bu örgütün sempatizanları tarafından meydana getirildiği ve kendilerini bağlamayacağı iddia edilmekte; en son olarak ise, bir yandan bu çeşit "eylemlere" açık kapı bırakılırken, diğer yandan olay reddedilmektedir.

Kendilerini gözden geçirmeyenler, daima tutarsızlıklar içinde bocalamaktan kurtulamazlar. 5 kişinin sözde devrim adına öldürülmesindeki tutarsızlık, şimdi yapılan açıklamalardaki keşmekeşte de yansımaktadır.

Olay mahallede herkesin gözü önünde cereyan etmiştir. Ne mahalle halkı için, ne de devrimciler için sır değildir. Hatta hükümet ve polis bile öldürme işini kimlerin yaptığını isim isim bilmektedir.

Yapılan iş o kadar karşı-devrimci bir karakter taşımaktadır ki, halka ve devrim davasına o kadar zararlı bir iştir ki, düzmece bir polis örgütü olmadıktan sonra, karşı-devrimci sahte bir örgüt olmadıktan sonra; hiç bir örgüt, siyasi hareket veya kuruluş bu olayı devrimcilik adına üstlenemez ve savunamaz. "TKP/ML-TİKKO" adlı örgüt de işte bunun zorluğunu çekmektedir.

Ancak, "TKP/ML-TİKKO" dürüst davranmak istiyorsa, tavrını da açık koymalıdır: Bu olayı açıkça lanetlemeli ve olayın halk düşmanı ve devrime zarar veren karakterini ortaya koymalıdır. Bu olayın üzerine bizzat kendisi gitmeli, gerçekleri açığa çıkarmalı ve açıklamalıdır.

"TKP/ML-TİKKO" içinde veya etrafında bulunan bütün dürüst devrimciler, halka ve devrime hizmet etmek isteyen kişiler ise, bu olaya yol açan ve yenilerine yol açabilecek olan siyasi çizgiyi göz

Dev.Sa.7.Sü.8'de

Ümraniye tutuklularının açıklaması gerçeği ortaya koyuyor

Ümraniye'de 5 işçinin öldürülmesinden sonra polis mahalleye bir baskın düzenledi. Devrimcileri tutukladı. Faşist basın düzmece haberler yayınladı. "Kurtarılmış bölgeler", "idam mangaları", "cinayet komiteleri" ilan etti.

Arkasından İçişleri Bakanı ve İstanbul Valisi yaptıkları açıklamalarla, mahalle halkından ve mahalledeki devrimcilerden topladıkları ve İstanbul polisinde işkencelerden geçirdikleri bu kişileri, göğüslerini gere gere "katil", "suçlu" ilan ettiler. Bu olayı halkın ve devrimcilerin üzerine yıkmaya çalıştılar. Provokasyonun üstünü örtmeye çalıştılar.

"Silahlı sağa da sola da karşıyız", "anarşinin kökünü kazıyacağız" yaygaralarıyla faşist diktatörlüğün koltuk değneği olma görevini üstlenen Ecevit hükümeti, ve onun faşizm karşısında acz içinde boyun eğen partisi CHP, gerçek yüzünü bir kere daha gösterdi.

Faşist diktatörlük, hükümet ve polis, olayın gerçek faillerini içtiği su gibi bilmektedir. Gerçeği bizzat CHP de bilmektedir. Çünkü bunlar artık gizli saklı şeyler değildir. Olay bütün halkın gözü önünde olmuştur.

Günler geçtiği halde hükümetin bir açıklama yapmaması, faşist diktatörlüğün, bu karşı - devrimci provokasyonu halka ve devrimcilere saldırı için bir zemin olarak kullanmaya çalışmasının en açık delilidir.

Tutuklu kişiler, basına bir açıklama yaparak, olayı kınamışlar, kendilerinin olayla bir ilgileri olmadığını ortaya koymuşlardır.

Ancak birçok kişi hala zan altındadır. Gazetelere bir açıklama gönderen ve "halk komitesi" vb. konularda bir açıklama yapan Erol Bektaş ve ismi polisçe açıklanan diğer bazı kişiler için durum budur.

CHP hükümetinin sözcülerinin "kurtarılmış bölgeler", "halk komiteleri" vb. konularda en azgın faşistlerle aynı ağzı kullanması, CHP'nin sözcülerinin aynı dilden konuşması düşündürücüdür.

Geçmişte birçok olayda "soruşturma komisyonları" kuran CHP ve onun milletvekilleri neden bu olayda böyle davranmadılar?

Bu ve benzeri sorular ortada sallanan sorulardır ve CHP'li milletvekilleri bunların cevabını vermelidirler.

"Gizli örgüt lideri, idam mangası başkanı" ilan edilen Erol Bektaş gibi kişiler de, "Halk Komitesi" gibi kuruluşlar da gizli, illegal şeyler değildir. Bunu CHP ve milletvekilleri de çok iyi bilmektedirler.

Gerçekler derhal açıklanmalıdır. Boş yere tutuklanıp, katil ilan edilenler derhal serbest bırakılmalıdır.

Dicle'de 53 yıldır ilk defa yapılan bir kitle gösterisiyle halk Kızıldere'yi andı

Dicle'de 700 emekçi Kızıldere'yi andı. Dicle halkı, faşizme karşı direnişin ölmez savaşçıları olan 10 yiğit devrimciyi, Ömer Ayna'nın Dicle ilçesindeki mezarı başında yapılan tören ve daha sonra yürüyüş ve mitingle andı.

Bu eylemin Dicle halkı için çok büyük önemi vardır. Çünkü 1925 Şeyh Sait ayaklanmasından bu yana 53 yıldır Dicle'de hiç bir kitle eylemi yapılmamıştır. Proleter devrimciler bu anma töreni ile, kanlı katliamların halk üzerinde bıraktığı korku ve yılgınlığı ortadan kaldırmanın ilk adımlarını attılar. Faşist milletvekili ve ağa Abdüllatif Ensarioğlu'ndan şeyhlere kadar her türlü karşı-devrimci, savcısı ve uşakları vasıtasıyla halka silahlı zorbalık uygulamaktadır. Bu eylem, karşı-devrimcilerin bu faaliyetlerini geriletmeye ve devrimci hareketi güçlendirmeye hizmet etti.

Diyarbakırlı ve Dicleli devrimciler, Omer Ayna'nın mezarı başında düzenlenen bir törenle Kızıldere direnişinin ölmez savaşçılarını andılar.

Diyarbakırlı ve Dicleli devrimciler, 30 Mart öncesinde Kızıldere Direnişini ve faşist katliamları anlatan bildiri dağıttılar. Afiş ve duvar gazeteleri astılar.

Ömer Ayna'nın mezarı başında yapılan törende bir devrimci Kızıldere'deki anti-faşist direnişi anlattı. Saygı duruşu yapıldı. Daha sonra yürüyüşe geçildi. Miting alanına gelindiğinde her gruptan birer kişi konuşma yaptı. Devrim andı içildi.

Revizyonistler ve milliyetçiler eyleme katılmadılar ve halkın gözünde tecrit oldular. Halkın Yolu'nun "Üç Dünya"yı reddeden kesiminden arkadaşlar ise yürüyüş kolunun önüne geçmek için kavga çıkarmayı dahi göze alacak olumsuz tavırlara girdiler. Halkın Birliği ve Halkın Gücü'nden arkadaşlarla ise "Propaganda ajitasyonda serbestlik, eylemde birlik" ilkesi örnek biçimde eylemde uygulandı.

İşte, Dicle halkı Kızıldere anti-faşist direnişini böyle andı. 700 emekçi, Kızıldere'nin küçük burjuva maceracı eylemlerle değil, halk kitlelerinin özgücüyle nasıl anılacağını gösterdi.

Kızıldere katliamının yıldönümünde iki tavır, iki çizgi

12 Mart döneminde Kızıldere 'de hunharca katledilen 10 devrimci, bir çok yerde düzenlenen gösterilerle, direniş ve boykotlarla, toplantılarla anıldı.

Bu hareketler sırasında iki ayrı dünya; bir yanda proleter devrimcilerin ve onların önderliğinde halk kitlelerinin dünyası, diğer yanda maceracı bir çizgi izleyen, kitlelere ve onların mücadelesine yukarıdan bakanların, kitlelerin gücünü küçümseyenlerin dünyası.

Proleter devrimciler, yurdun her tarafından Kızıldere Katliamının lanetlenmesini ve ölenlerin anılmasını, bugün faşist diktatörlüğe karşı süren mücadelenin birer parçası olarak kavradılar, böyle ele aldılar. Onlar bu mesele üzerinde halkı eğitmeye ve seferber etmeye çalıştılar.

Türkiye halkı da meseleye aynı proleter devrimciler gibi yaklaştı. Onlar Kızıldere Katliamını faşist diktatörlüğün halk ve devrimciler üzerindeki baskı ve terörünün

Dev.Sa.7.Sü.5'de

Onbinlerce mahkum, MC'nin tasarısını değil «Geniş kapsamlı bir infaz yasası»nı talep ediyor

CHP hükümetinin hazırladığı İnfaz Tasarısı komisyonlarda görüşülüyor. Bu tasarı 60 bin mahkumun taleplerini karşılamaktan çok uzaktır. Yarı yarıya olan meşruten tahliye süresi kağıt üzerinde kalacaktır. Çünkü "iyi hal" şartına ve savcıdan doktora kadar düzen temsilcilerinin onayına bağlıdır. Dayak ve küfüre, angarya ve binbir baskıya karşı çıkan mahkumlar bundan yararlanamayacaktır. Cebi dolu olanlar ve idarenin ispiyoncularından başka hiç bir mahkumun yarı yarıya infazdan yararlanma garantisi yoktur. Kapalı cezaevlerindeki mahkumlar ise eskisi gibi 1/3 infaz süresi ile yetinmek zorundadırlar. Mahkumların % 90'ı kapalı cezaevinde olduğuna göre bu "İnfaz Yasası" ağıza çalınmış bir parmak bal bile değildir.

Bu yasanın gerici özüne karşı birçok cezaevinde mahkumlar "Geniş kapsamlı bir İnfaz Yasası" ve "Genel Af" talebiyle açlık grevi yapıyorlar.

SAKARYA

Adapazarı Cezaevinde 700 tutuklu ve mahkum, cezaevlerinde hüküm süren faşist baskıları protesto ama-

Devamı Sayfa 6'da

Halkın gücü karşısında kimse duramaz

Antep'te Mehmet İslam yoldaşın cenazesi büyük bir anti-faşist gösteri oldu

Gaziantep'te faşist diktatörlüğün kiralık uşakları MHP ve Ülkü Ocaklı katiller, yurtsever devrimci öğretmen Mehmet Savaş İslam yoldaşı kahpece pusu kurarak katlettiler.

Mehmet Savaş İslam yoldaş, Gaziantep Eğitim Enstitüsündeki faşist işgali kırmak için canla başla çalışıyordu. Müdür yardımcısıydı. Faşistlere boyun eğmedi. Gaziantep'te Eğitim Enstisünden başka sığınacakları yer kalmayan faşist katiller onu

De.sa.7.sü.6'da

İzmir Esentepe'de faşist Polis ve Belediye halkın gecekondusunu yıktı

İzmir'in Esentepe yamaçlarında kurulu gecekondular, 100'den fazla polis ve belediye yıkım ekipleri tarafından yıkıldı. Bu barınaklarda oturan emekçiler, açlık, yoksulluk ve sefaletin üzerlerinde kol gezdiği bir dönemde soğuk ve yağmurlu günlerde çoluk çocuk sokak ortasında kaldılar.

Oysa buradaki emekçilerden makbuz karşılığı 700 lira alınmış ve gecekondu yapabilecekleri yetkili makamlarca söylenmişti. Evleri başlarına yıkılan emekçiler, kendisini "umut" diye yutturmaya çalışanların

Dev.sa.7.sü.3'de

HALKIN KURTULUŞU

İstanbul ve Bolu'da Grevli-Toplu sözleşmeli sendika hakkı konusunda toplantılar düzenlendi

Yurtsever Devrimci öğretmenlerin bütün ülke çapında düzenlemeye başladıkları grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı konusundaki toplantıları sürmektedir. Çorum'daki toplantıdan sonra geçtiğimiz hafta İstanbul ve Bolu'da iki toplantı daha düzenlendi.

İstanbul paneli 2 Nisan'da Türk Tabibler Birliği Konferans Salonu'nda düzenlendi.

Panel devrim yolunda şehit düşen proleter devrimciler ve yurtseverler için yapılan iki dakikalık saygı duruşuyla açıldı. Daha sonra proleter devrimci öğretmen EROL BEKTAŞ'ın ve Yurtsever Memurlar'ın başarı dileklerini ilettikleri mesajları okundu.

Panelde konuşan üç yurtsever devrimci öğretmen arkadaş, öğretmen mücadelesi açısından sendikaların önemi, öğretmen mücadelesinin tarihi ve bugünkü durum üzerinde durdular.

Konuşmacı arkadaşlardan biri şunları belirtti:

"Bugün öğretmen mücadelesinin en temel hedeflerinden birisi, grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkıdır. TÖB-DER'in başına çöreklenmiş sosyal-faşistlerle birlikte reformistler öğretmen mücadelesini egemen sınıflara teslim etmektedirler. Yurtsever Devrimci öğretmen bu mücadeleye önderlik etmektedir.

"Bugün TÖB-DER İstanbul Şubesi yöneticileri ile TÖB-DER Genel Merkezi arasındaki mücadele, bu hainlerin öğretmen mücadelesi üzerinde hegemonya

Devamı Sayfa 6'da

Faşist diktatörlüğün baskıları, yurtsever devrimci gençliğin mücadelesini engelleyemez

Yurtsever Devrimci Gençlik Dernekleri bir federasyon etrafında birleşme yolunda hızlı adımlar atıyorlar. Bunun karşısında faşist diktatörlük her türlü baskı ve engellemeye başvuruyor.

Kadıköy YDGD, dört aydır uydurma bahaneyle kapalı tutuluyordu. Açılmasıyla birlikte, derneğin geniş kitleleri kucaklamasından korkan faşist polis, dernek binasını gene bastı. Bu açık bir provokasyondur. Çünkü polis, gerekçe olarak iki kişinin koşarak dışardan dernek binasına girmesini gösterdi. Ancak bu iki kişi karakola gider gitmez serbest bırakıldı. Diğer yandan polis, kendi eliyle getirdiği 7 boş mermi kovanını Başkan ve Genel Sekretere yıkmaya çalıştı. Bu oyunları da boşa çıktı. Sayıları kırkı bulan polislerin elindeki tomsonlara mermi sürülüydü, elleri tetikteydi. Dernekte bulunanlar dipçiklendi. Çevredeki halka terör estirildi. Derneğin eşyaları tahrip edildi. Gözaltına alınan 10 yurtsever devrimciye 4 gün boyunca baskı ve zulüm uygulandı.

Polis, İstanbul YDGD'nin Aksaray'daki binasını da bastı, halk gençliğini yıldırmaya çalıştı.

Bunların dışında Konya YDGD kapatılmıştır. Konya YDGD, beş aydır halk gençliğiyle sağlam bağlar kurmuştu. Faşist diktatörlük, bir olayı bahane ederek derneği 4 gün süreyle üst üste bastı, bir şey bulamadı. Ancak 10 devrimci gözaltına alındı, 1. Şube'de işkenceye tabi tutuldu. Sonuçta 2 kişi tutuklandı. Bu durum bahane edilerek dernek kapatıldı. Oysa suçlu gibi gösterilmek istenen 17 yaşındadır ve dernek üyesi değildir. Şehrin başka bir yerinde bir faşistin ölümüyle de derneğin bir ilişkisi yoktur. Dernekte verilen eğitim seminerleri de onun tüzüğüne uygundur. Faşist diktatörlük, Konya'da halk gençliğinin örgütlü mücadelesinden korkmaktadır.

CHP reformistleri bir yandan "örgütlenme özgürlüğü" üzerine masallar anlatırken, diğer yandan okulları ve yurtsever devrimci dernekleri kapatmaktadır. YDGD'ler üzerinde uygulanan baskı ve terörü şiddetle protesto ediyoruz. Bu baskılar yurtsever devrimci gençliğin mücadelesini engelleyemeyecektir.

Bursa halk gençliği oportünist «Üç Dünya Teorisi»ni mahkum etti

Bursa Yurtsever Devrimci Gençlik Derneği öncülüğünde yapılan iki ayrı toplantı ile, sağ oportünist "Üç Dünya Teorisi" nin sınıf işbirliği siyaseti teşhir edildi.

Bir süre önce yapılan toplantıda, oportünist "Üç Dünya Teorisi"nin sınıf işbirliği siyaseti bütünlüklü bir şekilde ele alınarak, bu teorinin dünya halklarının devrim mücadelesini nasıl reddettiği, dünyadaki başlıca gelişmeleri görmeyerek egemen sınıflarla ittifakı öngördüğü, emperyalizme karşı mücadelede, bir emperyalist ülkeye karşı mücadele ederken başka bir emperyalist ülkenin sömürüsü altına girmeyi öğütlediği, savaşlar meselesini çarpıttığı açığa çıkartıldı.

26 Mart Pazar günü yine Bursa Yurtsever Devrimci Gençlik Derneği'nde "Üç Dünya" konulu bir toplantı daha yapıldı. Daha önce yapılan bir toplantıyla bu oportünist teorinin bütünlüklü teşhiri yapıldığından bu toplantıda, "Yeni sömürgecilik", "Yeni ekonomik düzen" ve "İkinci Dünya" denilen ülkelerin durumu ile ilgili konular üzerinde duruldu. Toplantıda bir arkadaş; Asya, Afrika, Latin Amerika'da yeni devletlerin kurulmasının, bu ülkelerdeki egemen sınıfların emperyalizme bağımlılıklarını ortadan kaldırmadığını örneklerle anlattı. "İkinci Dünya" denilen ülkelerin emperyalist olmaktan çıkmadıklarını ve bunların ABD emperyalistlerinin müttefikleri olduğunu vurguladı. Toplantıda "Üç Dünya" teorisyenlerinin ve onların izinden giden Aydınlık oportünistlerinin karşı-devrimci görüşleri mahkum edildi.

Balıkesir Valisi'nin "Üç Dünya„ toplantısını iptal etmesini şiddetle protesto ediyoruz

Balıkesir'de 25 Mart'ta yapılması gereken "Üç Dünya Teorisi Nedir, Kime Hizmet Ediyor?" toplantısı Valilik tarafından keyfi bir şekilde iptal edilmiş ve toplantı gerçekleşememiştir.

Üstelik Balıkesir Valisi, mevcut yasaları dahi çiğneyerek bu toplantıyı iptal ederken 5442 sayılı yasanın 11. maddesinin A ve C fıkralarını uygulamıştır. Halbuki bu tip toplantılarda 171 sayılı yasa hükümlerinin uygulanması gerekir. Tertip Komitesi toplantı için gerekli bütün yasal işlemleri yerine getirdiği halde, Vali keyfi bir tutumla toplantıyı iptal etmiştir.

Bu uygulama kazanılmış demokratik mevzilerin gaspedilmeye çalışılmasının açık bir göstergesidir. CHP hükümeti bu valiler aracılığıyla mı demokratik özgürlükleri "koruyacaktır"?

Balıkesir Valiliği'nin bu uygulamasını şiddetle protesto ediyoruz.

TOPLANTI

GREVLİ TOPLU SÖZLEŞMELİ SENDİKA HAKKIMIZI ÖRGÜTLÜ, MİLİTAN MÜCADELEMİZ SONUCU ALACAĞIZ.

TARİH : 15 NİSAN 1978
SAAT : 13.00
YER : İNCİ SİNEMASI CEMAL GÜRSEL CADDESİ İÇ CEBECİ DURAĞI İÇ CEBECİ/ANKARA